

لوح ابن ذئب

اثر حضرت بهاءالله

* * *

بسم الله الفرد الواحد المقتدر العليم الحكيم

الحمد لله الباقي بلا فناء و الدائم بلا زوال و القائم بلا انتقال المهيمن بسطوانه و الظاهر بآياته و الباطن بأسراره الذى بأمره ارتفعت راية الكلمة العليا فى ناسوت الانشاء و نصب علم يفعل ما يشاء بين الورى هو الذى اظهر امره لهداية خلقه و انزل آياته اظهاراً لحجته و برهانه و زين دياج كتاب الانسان بالبيان بقوله الرحمن علم القرآن خلق الانسان علمه البيان لا اله الا هو الفرد الواحد المقتدر العزيز المنان

التور الساطع من افق سماء العطاء و الصلوة المشرقة من مطلع ارادة الله مالك ملكوت الأسماء على الواسطة الكبرى و القلم الأعلى الذى جعله الله مطلع اسمائه الحسنى و مشرق صفاته العليا و به اشرق نور التوحيد من افق العالم و حكم التفريد بين الأمم الذين اقبلوا بوجوه نوراء الى الأفق الأعلى و اعترفوا بما نطق به لسان البيان فى ملكوت العرفان الملك و الملكوت و العظمة و الجبروت لله المقتدر العزيز الفياض

يا ايها العالم الجليل اسمع نداء المظلوم انه ينصحك لوجه الله و يعظك بما يقربك اليه فى كل الأحوال انه هو الغنى المتعال اعلم ان الآذان خلقت لاصغاء النداء فى هذا اليوم الذى كان مذكوراً فى الكتب و الزبر و الألواح فى اول الأمر طهر نفسك بماء الانقطاع و زين رأسك باكليل التقوى و هيكلك بطراز التوكل على الله ثم قم عن مقامك مقبلاً الى البيت الأعظم مطاف من فى العالم من لدن مالك القدم و قل

الهى الهى و مقصودى و معبودى و سيدى و سدى و غاية املى و رجائى ترانى مقبلاً اليك و متمسكاً بحبل جودك و متشبثاً بذيل عطائك و معترفاً بتقديس نفسك و تنزيه ذاتك مقرأً بوحدايتك و فردانيتك اشهد أنك انت الفرد الواحد الأحد الصمد ما اتخذت لنفسك شريكاً فى الملك و لا نظيراً فى الأرض قد شهدت الكائنات بما شهد به لسان عظمتك قبلها أنك انت الله لا اله الا انت لم تزل كنت مقدساً عن ذكر عبادك و متعالياً عن وصف خلقك اى رب ترى الجاهل قصد بحر علمك و العطشان كوثر بيانك و الدليل خباء عزك و الفقير كنز غنائك و السائل مشرق حكمتك و الضعيف مطلع قدرتك و المسكين سماء كرمك و الكليل ملكوت ذكرك

اشهد يا الهى و سلطانى بأنك خلقتنى لذكرك و ثنائك و نصرة امرك و انى نصرت اعدائك الذين نقضوا عهدك و نبذوا كتابك و كفروا بك و باياتك آه آه من غفلتى و خجلتى و خطيئتى و جريرتى التى منعتنى عن الورود فى طمطم بحر احديتك و قممك فآه آه ثم آه آه من سوء حالى و كبر عصياني قد اظهرتنى يا الهى لاعلاء كلمتك و اظهار امرك ولكن غفلتى منعتنى و احاطت بى بحيث قمت على محو آثارك و سفك دمآء اوليائك و مطالع آياتك و مشارق وحيك و مخازن اسرارك

اى رب اى رب اى رب اى رب اى رب اى رب اى رب اى رب اى رب اى رب اشهد بظلمى سقطت اثمار سدرة عدلك و بنار عصياني احترقت افئدة المقرئين من خلقك و ذابت اكباد المخلصين من عبادك فآه آه من شقوتى فآه آه من ظلمى فآه آه

من بعدی و غفلتی و جهلی و ذلّتی و اعراضی و اعتراضی کم من ایّام فیها امرت عبادک و اولیائک علی حفظی و انّی امرتهم بضرک و ضرّ امنائک و کم من لیال فیها ذکرنتی بفضلک و دللتنی الی صراطک و انّی اعرضت عنک و عن آیاتک و عزّتک یا امل الموحّدين و رجاء افئدة المنقطعين لا اجد لنفسی دونک معیناً و لا سواک سلطاناً و لا ملجأً و لا ملاذاً فآه آه اعراضی احرق ستر عصمتی و اعتراضی شقّ حجاب حرمتی یا لیت کنت تحت اطباق التّراب و ما ظهر سوء اعمالی بین عبادک ای ربّ تری العاصی اقبل الی مطلع عفوک و عطائک و جبل الظّلم اراد سمآء رحمتک و غفرانک فآه آه جریراتی العظمی منعتنی عن التّقرب الی بساط رحمتک و خطیباتی الکبری ابعدتنی عن ساحة قریک انا الذی فرّطت فی جنبک و نقضت عهدک و میثاقک و ارتکبت ما ناح به سگان مدائن عدلک و مطالع فضلک فی بلادک اشهد یا الهی انّی ترکت اوامرک و اخذت اوامر نفسی و نبذت احکام کتابک و اخذت کتاب هوای فآه آه کلّمنا زادت شقوتی زاد حلمک و کلّمنا اشتعلت نار عصبانی سترها عفوک و فضلک و عزّتک یا مقصود العالم و محبوب الأمم صبرک غرّتی و اصطبارک شجّعنی تری یا الهی عبراتی من خجلتی و زفراتی من غفلتی و عظمتک لا اجد لنفسی مقرأً الاّ ظلّ بساط کرمک و لا مهرباً الاّ تحت قباب رحمتک ترانی فی بحر الیأس و القنوط بعدما اسمعتنی کلمة لا تقنطوا و عزّتک ظلمی قطع جبل املی و عصبانی سوّد وجهی امام کرسی عدلک ای ربّ تری المیت مطروحاً لیدی باب عطائک و يستحیی ان یطلب کوثر عفوک من ید فضلک قد اعطیتنی لساناً لذكرک و ثنائک و انّه نطق بما ذابت به اکباد المقرّیین من اصفیائک و احترقت افئدة المخلصین من اهل حظائر قدسک و اعطیتنی بصراً لمشاهدة آثارک و ملاحظة آیاتک و مظاهر صنعک و انّی نبذت ارادتک و عملت ما ناح به المخلصون من خلقک و المنقطعون من عبادک و اعطیتنی سمعاً لأسمع به ذکرک و ثنائک و ما انزلته من سمآء کرمک و هوآء ارادتک فآه آه انّی ترکت امرک و امرت عبادک بسبّ امنائک و اولیائک و عملت امام کرسی عدلک ما ارتفعت به زفرات الموحّدين و المخلصین من اهل مملکتک لم ادر یا الهی ایّ عصبانی اذکره تلقآء امواج بحر جودک و ایّ خطای انطق به عند تجلیات انوار شمس مواهبک و الطافک

اسألک فی هذا الحین بأسرار کتابک و ما کان مکنوناً فی علمک و بالآلکئی المستورة فی اصداف عمّان رحمتک ان تجعلنی من الذین ذکرتهم فی کتابک و وصفتهم فی الواحک هل قدرت لی یا الهی بعد هذا الحزن من سرور و بعد هذا القبض من بسط و بعد هذا العسر من یسر فآه آه قد جعلت المنابر لذكرک و ارتفاع کلمتک و اظهار امرک و انّی ارتقیته الیها لاعلاء نقض عهدک و القیت علی العباد ما ناح به اهل سرادق عظمتک و سگان مدائن علمک کم من اوقات انزلت فیها مائدة بیانک من سمآء عطائک و انّی کفرت بها و کم من احیان دعوتی فیها الی فرات رحمتک و انّی اعرضت عنه بما اتّبعته النفس و الهوی و عزّتک لم ادر من ایّ ذنب استغفرک و اتوب الیک و من ایّ ظلم ارجع الی بساط جودک و ساحة کرمک قد بلغت جریراتی و خطیباتی مقاماً عجز المحصون عن احصائها و المحرّرون عن تحریرها اسألک یا مبدل الظّلمة بالنور و مظهر الأسرار فی الطور ایدنی فی کلّ الأحوال علی التّوکّل علیک و تفویض الأمور الیک ثمّ اجعلنی یا الهی راضياً بما رقم من قلم قضائک و یراعة تقدیرک انک انت المقنن علی ما تشآء و فی قبضتک زمام من فی السّموات و الأرضین لا اله الاّ انت العلیم الحکیم

یا شیخ اعلم انّ مفتریات العباد و اعراضهم و اعتراضهم لا تضرّ من تمسّک بحبل العنایة و تشبّث بأذیال رحمة مالک البریة لعمر الله انّ البهآء ما نطق عن الهوی قد انطقه الذی انطق الأشياء بذكره و ثنائک لا اله الاّ هو الفرد الواحد المقنن المختار صاحبان ابصار حدیده و آذان واعیه و قلوب منیره و صدور منشرحه صدق را از کذب بشناسند و تمیز دهند این مناجات را که از لسان مظلوم جاری شده قرائت نمائید و بقلب فارغ و سمع طاهر مقدّس در آن تفکر فرمائید شاید نفحات انقطاع را بیابید و بر خود و عباد رحم کنید

الها معبودا مقصودا کریماً رحیماً جانها از تو و اقتدارها در قبضه قدرت تو هر که را بلند کنی از ملک بگذرد و بمقام و رفعا مقاماً علیاً رسد و هر که را بیندازی از خاک پستتر بلکه هیچ از او بهتر پروردگارا با تباه کاری و گناهکاری و عدم

پرهیزکاری مقصد صدق میطلبیم و لقاء اولیائت را میجوئیم امر امر تو و حکم آن تو و عالم قدرت زیر فرمان تو هر چه کنی عدل صرفست بل فضل محض یک تجلی از تجلیات اسم رحمانت رسم عصیان را از جهان براندازد و محو نماید و یک نسیم از نسائم یوم ظهورت عالم را بخلعت تازه مزین نماید ای توانا ناتوانان را توانائی بخش و مردگان را زندگی عطا فرما شاید ترا بیابند و بدریای آگاهی راه یابند و بر امرت مستقیم مانند اگر از لغات مختلفه عالم عرف ثنای تو متضوع شود همه محبوب جان و مقصود روان چه تازی چه پارسی اگر از آن محروم ماند قابل ذکر نه چه الفاظ چه معانی ای پروردگار از تو میطلبیم کل را راه نمائی و هدایت فرمائی توئی قادر و توانا و عالم و بینا

نسأل الله ان يؤيدك على العدل و الانصاف و يعرفك ما كان مستوراً عن العيون و الأبصار انه هو العزيز المختار استدعا آنکه در آنچه ظاهر شده تفکر نمایند و بعدل و انصاف تکلم فرمایند شاید تجلیات انوار آفتاب صدق و صفا پرتو افکند و از تاریکی نادانی نجات بخشد و عالم را بنور دانائی روشن فرماید این مظلوم مدارس نرفته مباحث ندیده لعمری آئی ما اظهارت نفسی بل الله اظهارنی کیف اراد در لوح حضرت سلطان آیده الله تبارک و تعالی این کلمات از لسان مظلوم جاری

يا سلطان اني كنت كأحد من العباد و راقداً على المهاد مرت علي نسائم السبحان و علمني علم ما كان ليس هذا من عندی بل من لدن عزيز عليم و امرني بالتدآء بين الأرض و السماء بذلك ورد علي ما ذرفت به دموع العارفين ما قرأت ما عند الناس من العلوم و ما دخلت المدارس فاسأل المدينة التي كنت فيها لتوقن بانني لست من الكاذبين هذه ورقة حرّكتها ارياح مشية ربك العزيز الحميد هل لها استقرار عند هبوب ارياح عاصفات لا ومالك الأسماء و الصفات بل تحركها كيف تريد ليس للعدم وجود تلقاء القدم قد جاء امره المبرم و انطقني بذكره بين العالمين اني لم اكن الا كالميت تلقاء امره قلبتني يد ارادة ربك الرحمن الرحيم

حال بهتر آنکه آن جناب خود را بماء انقطاع که از معین قلم اعلی جاری شده ظاهر نمایند و لوجه الله در آنچه از قبل و بعد ظاهر شده و یا نازل گشته تفکر کنند و بعد بحکمت و بیان در اخماد نار ضغینه و بغضا که در قلوب احزاب عالم مکنونست بقدر مقدور ساعی و جاهد شوند مقصود از ارسال رسل و انزال کتب معرفة الله و الفت و اتحاد عباد بوده حال ملاحظه میشود شریعت الهی را سبب و علت بغضا و عناد نموده اند زهی حسرت و ندامت که اکثری به ما عندهم متمسک و مشغول و از ما عند الله غافل و محجوب

قل الهی الهی زین رأسی باکلیل العدل و هیکلی بطراز الانصاف انک انت مالک المواهب و الألطاف عدل و انصاف دو حارسند از برای حفظ عباد و از این دو کلمات محکمۀ مبارکه که علت صلاح عالم و حفظ امم است ظاهر گردد

در یکی از الواح از قلم مظلوم این کلمات جاری حقّ جلّ جلاله از برای ظهور جواهر معانی از معدن انسانی آمده یعنی مشارق امر و مخازن لالی علم او چه که آنه تعالی غیب مکنون مستور عن الأنظار انظر ما انزله الرحمن فی الفرقان لا تدرکه الأبصار و هو یدرک الأبصار و هو اللطیف الخبير

اليوم دين الله و مذهب الله آنکه مذاهب مختلفه و سبل متعدده را سبب و علت بغضا نمایند این اصول و قوانین و راههای محکم متین از مطلع واحد ظاهر و از مشرق واحد مشرق و این اختلافات نظر بمصالح وقت و زمان و قرون و اعصار بوده

ای اهل بها کمر همت را محکم نمائید که شاید جدال و نزاع مذهبی از بین اهل عالم مرتفع شود و محو گردد حباً لله و لعباده بر این امر عظیم خطیر قیام نمائید ضغینه و بغضای مذهبی نارپست عالم سوز و اطفاء آن بسیار صعب مگر ید قدرت

الهی ناس را از این بلاء عظیم نجات بخشید در محاربه واقعه بین دولتین ملاحظه نمائید طرفین از مال و جان گذشتند چه مقدار قریه‌ها کآن لم یکن ملاحظه شد

مشکوة بیان را این کلمه بمثابه مصباح است ای اهل عالم همه بار یک دارید و برگ یک شاخسار بکمال محبت و اتحاد و مودت و اتفاق سلوک نمائید قسم بآفتاب حقیقت نور اتفاق آفاق را روشن و منور سازد حق آگاه گواه این گفتار بوده و هست

جهد نمائید تا باین مقام بلند اعلی که مقام صیانت و حفظ عالم انسانیت فائز شوید این قصد سلطان مقاصد و این امل ملیک آمال ولکن تا افق آفتاب عدل از سحاب تیره ظلم فارغ نشود ظهور این مقام مشکل بنظر میآید و سحاب تیره مظاهر ظنون و اوهمند یعنی علمای ایران گاهی بلسان شریعت و هنگامی بلسان حقیقت و طریقت نطق نمودیم و مقصد اقصی و غایت قصوی ظهور این مقام بلند اعلی بوده و کفی باللّه شهیداً

ای اهل بها با جمیع اهل عالم بروح و ریحان معاشرت نمائید اگر نزد شما کلمه‌ئی و یا جوهریست که دون شما از آن محروم بلسان محبت و شفقت القا نمائید و بنمائید اگر قبول شد و اثر نمود مقصد حاصل والا او را باو گذارید و در باره او دعا نمائید نه جفا لسان شفقت جذاب قلوبست و مائده روح و بمثابه معانی است از برای الفاظ و مانند افق است از برای اشراق آفتاب حکمت و دانائی

مقصود از علما در این موارد که ذکر شده نفوسی هستند که خود را در ظاهر بلباس علم میآریند و در باطن از آن محروم در ذکر این مقام در لوح حضرت سلطان چند فقره از فقرات کلمات مکنونه که با اسم صحیفه فاطمیّه صلوات اللّه علیها از قلم ابهی ظاهر ذکر میشود

ای بیوفایان چرا در ظاهر دعوی شبانی کنید و در باطن ذنب اغنام من شده‌اید مثل شما مثل ستاره قبل از صبح است که در ظاهر درّی و روشن است و در باطن سبب اضلال و هلاکت کاروانهای مدینه و دیار منست

و همچنین میفرماید ای بظاهر آراسته و بیاطن کاسته مثل تو مثل آب تلخ صافیست که کمال لطافت و صفا از آن در ظاهر مشاهده شود و چون بدست صراف ذائقه احدیه افتد قطره‌ئی از آن را قبول نفرماید تجلی آفتاب در تراب و مرآت هر دو موجود ولکن از فرقدان تا ارض فرق دان بلکه فرق بی‌منتهی در میان

و همچنین میفرماید ای پسر دنیا بسا سحرگاهان تجلی عنایت من از مشرق لامکان بمکان تو آمد و ترا در بستر راحت بغیر مشغول دید و چون برق روحانی بمقرّ عزّ نورانی رجوع نمود و در مکامن قرب نزد جنود قدس اظهار نداشتیم و خجالت ترا نپسندیدیم

و همچنین میفرماید ای مدعی دوستی من در سحرگاهان نسیم عنایت من بر تو مرور نمود و ترا در فراش غفلت خفته یافت و بر حال تو گریست و بازگشت

اما علمائی که فی الحقیقه بطراز علم و اخلاق مزینند ایشان بمثابه رأسند از برای هیکل عالم و مانند بصرند از برای امم لازال هدایت عباد بان نفوس مقدسه بوده و هست نسأل اللّه ان یوفّقهم علی ما یحبّ و یرضی انّه هو مولی الوری و ربّ الآخرة و الأولی

یا شیخ انا سمعنا ان جنابک اعرضت عنّا و اعترضت علینا حیث امرت الناس بسبّی و افیت علی سفک دمآء العباد لله درّ من قال

طوعاً لقاض اتی فی حکمه عجباً

افتی بسفک دمی فی الحلّ و الحرم

براستی میگویم آنچه در سبیل الهی وارد شود محبوب جانست و مقصود روان سَم مهلك در سبيلش شهديست فائق و عذابش عذيبست لائق در لوح حضرت سلطان ذكر شده ونفسه الحق لا اجزع من البلايا في سبيله و لا من الرزايا في حبه قد جعل الله البلاء غادية لهذه الدسكرة الخضراء و ذبالة لمصباحه الذي به اشرفت الأرض و السماء

اقبل بقلبك الى شطر كعبة الله المهيمن القيوم ثم ارفع يديك باستقامة ترتفع بها ايدى الممكنات الى سماء فضل الله رب العالمين ثم وجهه اليه بتوجه تتوجه به الكائنات الى افقه المشرق المنير و قل اي رب تراني مقبلاً الى سماء جودك و بحر عطائك و معرضاً عن دونك اسألك بتجليات نير ظهورك في الطور و باشراقات شمس فضلک من افق اسمک الغفور ان تغفر لي و ارحمني ثم اكتب لي من قلمك الأعلى ما يرفعني باسمك في ناسوت الانشاء اي رب وفقني على التوجه اليك و اصغاء نداء اوليائك الذين ما اضعفتهم قوة العالم و ما منعتهم سطوة الأمم اقبلوا و قالوا الله ربنا و رب من في السموات و الارضين يا شيخ براستی میگویم ختم رحيق مختوم باسم قيوم برداشته شد خود را محروم منما اين مظلوم لوجه الله میگوید تو هم لوجه الله در آنچه نازل شده و ظاهر گشته تفکر نما شاید از فيوضات فياض حقيقي در اين يوم مبارک نصيب برداری و محروم نمائی ليس هذا على الله بعزير آدم خاکی از کلمه الهی عرشی شد و صياد ماهی دارای حکمت ربانی گشت حضرت ابوذر راعي غنم بود سيد امم شد

يا شيخ امروز روز علوم و فنون ظاهره نبوده و نيست چه که ملاحظه شد نفسی که بيک کلمه از آن علوم آگاه نه بر کرسی عقيان در صدر مجلس عرفان مستوی و صاحب علوم و دارای فنون محروم مقصود از اين علوم علوميست که از لفظ ابتدا شود و بلفظ منتهی گردد ولكن علمي که اثر و ثمر از آن ظاهر و سبب راحت و آسایش عباد است عندالله مقبول بوده و هست لو تسمع ندائی تدع ما عندک و تتوجه الى مقام ماج فيه بحر الحكمة و البيان و حاج عرف عنایة ربك الرحمن در اين مقام بنظر آمد في الجملة از امور گذشته ذکر شود شاید سبب ظهور عدل و انصاف گردد اين مظلوم در ایامی که حضرت سلطان ايده الله ربه الرحمن عزم توجه به اصفهان نموده اذن حاصل کرده قصد زیارت بقاع مقدسه منوره ائمه صلوات الله عليهم نموده و بعد از رجوع نظر بگرمی هواء دارالخلافه و شدت آن به لواسان رفتیم و بعد از توجه حکایت حضرت سلطان ايده الله تبارک و تعالی واقع و در آن ایام امور منقلب و نار غضب مشتعل جمعی را اخذ نمودند از جمله اين مظلوم را لعمر الله ابدأ داخل آن امر منکر نبودیم و در مجالس تحقیق هم عدم تقصیر ثابت مع ذلک ما را اخذ نمودند و از نیاوران که در آن ایام مقرر سلطنت بوده سر برهنه و پای برهنه پیاده با زنجیر بسجن طهران بردند چه که یک ظالمی سواره همراه کلاه از سر برداشت و بسرعت تمام با جمعی از میرغضبان و فرآشان ما را بردند و چهار شهر در مقامی که شبه و مثل نداشت مقرر معین نمودند اما سجن که محلّ مظلوم و مظلومان بوده في الحقیقه دخمه تنگ تاریک از آن افضل بوده و چون وارد حبس شدیم بعد از ورود ما را داخل دالانی ظلمانی نمودند از آنجا از سه پله سرایش گذشتیم و بمقری که معین نموده بودند رسیدیم اما محل تاریک و معاشر قریب صد و پنجاه نفس از سارقین اموال و قاتلین نفوس و قاطعین طرق بوده مع این جمعیت محل منفذ نداشت جز طریقی که وارد شدیم اقلام از وصفش عاجز و روائع منتنه اش خارج از بیان و آن جمع اکثری بی لباس و فراش الله يعلم ما ورد علينا في ذاك المقام الأتنت الأظلم

و در ایام و لیالی در سجن مذکور در اعمال و احوال و حرکات حزب بابی تفکر مینمودیم که مع علو و سمو و ادراک آن حزب آیا چه شده که از ایشان چنین عملی ظاهر یعنی جسارت و حرکت آن حزب نسبت بذات شاهانه و بعد این مظلوم اراده نمود که بعد از خروج از سجن بتمام همّت در تهذیب آن نفوس قیام نماید

و در شبی از شبها در عالم رؤیا از جمیع جهات این کلمه علیا اصغا شد انا نصرک بک و بقلمک لا تحزن عما ورد عليك و لا تخف انک من الامین سوف یبعث الله کنوز الأرض و هم رجال یصرونک بک و باسمک الذي به احيا الله افئدة

و چون مظلوم از سجن خارج حسب الأمر حضرت پادشاه حرسه الله تعالی مع غلام دولت علیّه ایران و دولت بهیّه روس به عراق عرب توجّه نمودیم و بعد از ورود باعانت الهی و فضل و رحمت ربّانی آیات بمثل غیث هاطل نازل و باطراف ارض ارسال شد و جمیع عباد را مخصوص این حزب را بمواعظ حکیمانه و نصایح مشفقانه نصیحت نمودیم و از فساد و نزاع و جدال و محاربه منع کردیم تا آنکه از فضل الهی غفلت و نادانی بیر و دانائی بدل گشت و سلاح باصلاح و در ایّام توقّف در سجن ارض طاء اگرچه نوم از زحمت سلاسل و روائح منتنه قلیل بود و لکن بعضی از اوقات که دست میداد احساس میشد از جهت اعلای رأس چیزی بر صدر میریخت بمثابه رودخانه عظیمی که از قلّه جبل باذخ رفیعی بر ارض بریزد و بآن جهت از جمیع اعضا آثار نار ظاهر و در آن حین لسان قرائت مینمود آنچه را که بر اصغاء آن احدی قادر نه و بعضی از بیانات که در الواح مخصوص این حزب نازل ذکر میشود تا یقین مبین کل بدانند که این مظلوم عمل نموده آنچه را که نزد عقلا و مظاهر عدل و انصاف محبوب و مقبول بوده

یا اولیاء الله فی بلادہ و احبائه فی دیارہ یوصیکم المظلوم بالأمانة و الدیانة طوبی لمدینة فازت بأنوارهما بهما یرتفع مقام الانسان و یرتفع باب الاطمینان علی من فی الامکان طوبی لمن تمسک بهما و عرف شأنهما و ویل لمن انکر مقامهما و در مقام دیگر این کلمات نازل انا نأمر عباد الله و امائه بالعصمة و التقوی لیقومنّ من رقد الهوی و یتوجهنّ الی الله فاطر الأرض و السماء کذلک امرنا العباد حینما اشرق نیر الآفاق من جهة العراق لیس ضرری سجنی و بلائی و ما ورد علیّ من طغاة العباد بل عمل الذین ینسبون انفسهم الی نفسی و یرتکبون ما ینوح به قلبی و قلمی انّ الذین یفسدون فی الأرض و یتصرفون فی اموال الناس و یدخلون البيوت من غیر اذن صاحبها انّی بریء منهم الا ان یتوبوا و یرجعوا الی الله الغفور الرحیم و در مقام دیگر یا ملأ الأرض سارعوا الی مرضاة الله و جاهدوا حقّ الجهاد فی اظهار امره المبرم المتین قد قدرنا الجهاد فی سبیل الله بجنود الحکمة و البیان و بالأخلاق و الأعمال کذلک قضی الأمر من لدن قویّ قدیر لیس الفخر لمن یفسد فی الأرض بعد اصلاحها اتقوا الله یا قوم و لا تكونوا من الظالمین

و در مقام دیگر لا تسبوا احداً بینکم قد جننا لاتحاد من علی الأرض و اتفاهم یشهد بذلك ما ظهر من بحر بیانی بین العباد و لکنّ القوم اکثرهم فی بعد مبین ان یتسبک احد او یمسککم ضرّ فی سبیل الله اصبروا و توکلوا علی السامع البصیر انه یشهد و یری و یعمل ما اراد بسلطان من عنده انه هو المقتردر القدیر قد منعم عن التّزاع و الجدل فی کتاب الله العزیز العظیم تمسکوا بما تنتفع به انفسکم و اهل العالم کذلک یامرکم مالک القدم الظّاهر بالاسم الأعظم انه هو الأمر الحکیم و در مقام دیگر ایاکم ان تسفکوا الدّماء اخرجوا سیف اللسان عن غمد البیان لأنّ به تفتح مدائن القلوب انا رفعنا حکم القتل عن بینکم انّ الرّحمة سبقت الممكنات ان کنتم تعلمون

و در مقام دیگر یا قوم لا تفسدوا فی الأرض و لا تسفکوا الدّماء و لا تأکلوا اموال الناس بالباطل و لا تتبعوا کلّ ناعق

رجیم

و در مقام دیگر آفتاب بیان الهی را غروب اخذ ننماید و افول از پی درنیاید امروز این کلمه علیا از سدره منتهی اصغاشد انّی لمن احبّنی و اخذ اوامری و نبذ ما نهی عنه فی کتابی

و در مقام دیگر امروز روز ذکر و ثنا و روز خدمتست خود را محروم منمائید شمائید حروفات کلمات و کلمات کتاب و شما نهالهائی هستید که از دست عنایت در ارض رحمت کشته شدهاید و از امطار کرم نموّ نمودهاید شما را از عاصفات شرک و قاصفات کفر حفظ فرمود و بایادی شفقت تربیت نمود حال وقت اثمار و اوراقست و اثمار سدره انسانی اعمال طیبیه و اخلاق مرضیه بوده و هست این اثمار را از غافلین منع منمائید اگر پذیرفتند مقصود حاصل و حیات ظاهر و الا ذروهم فی

خوضهم یلعبون یا حزب الله جهد نمائید شاید قلوب احزاب مختلفه عالم بآب بردباری و شفقت شما از ضغینه و بغضا پاک و پاکیزه شود و قابل و لائق تجلیات آفتاب حقیقت گردد

در اشراق چهارم از اشراقات ذکر نمودیم از برای هر امری ناصری لازم و جنود منصوره در این ظهور اعمال و اخلاق پسندیده است و قائد و سردار این جنود تقوی الله بوده اوست دارای کل و حاکم بر کل

در تجلی سوم از کتاب تجلیات ذکر نمودیم سبب علو وجود و سمو آن علوم و فنون و صنائع است علم بمنزله جناحت از برای وجود و مرقاقت از برای صعود تحصیلش بر کل لازم ولکن علومی که اهل ارض از آن منتفع شوند نه علومی که از حرف ابتدا شود و بحرف منتهی گردد صاحبان علوم و صنائع را حق عظیم است بر اهل عالم یشهد بذلک امّ البیان فی هذا المقام المبین

فی الحقیقه کنز حقیقی از برای انسان علم اوست و اوست علّت عزّت و نعمت و فرح و نشاط و بهجت و انبساط طوبی لمن تمسک به و ویل للغالین

آن جناب باید در جمیع احوال عباد را بآنچه سبب ظهور اخلاق روحانیّه و اعمال طیّبه است دعوت فرمایند تا کل آگاه شوند بآنچه که سبب ارتفاع وجود است و بهمت کامل قصد مقام اعلی و ذروه علیا نمایند و آنچه سبب اول است از برای تربیت خلق خشیه الله بوده طوبی للفائزین

کلمه اولی که در ورق اول فردوس از قلم ابهی مذکور و مسطور اینست براستی میگویم حفظ مبین و حصن متین از برای عموم اهل عالم خشیه الله بوده اوست سبب اکبر از برای حفظ بشر و علّت کبری از برای صیانت وری بلی در وجود آینی موجود و آن انسان را از آنچه شایسته و لائق نیست منع مینماید و حراست میفرماید و نام آن را حیا گذارده اند ولکن این فقره محدود است بمعنای کل دارای این مقام نبوده و نیستند باید سلاطین ایام و علمای انام به دین تمسک نمایند چه که اوست علّت ظهور خشیه الله فیما سواه

کلمه ثانی که در ورق ثانی از فردوس ذکر نمودیم اینست قلم بیان در این حین مظاهر قدرت و مشارق اقتدار یعنی حضرات ملوک و سلاطین ایدهم الله را نصیحت مینماید و به دین و تمسک بان وصیّت میکند اوست سبب بزرگ از برای نظم جهان و اطمینان من فی الامکان سستی ارکان دین سبب قوت جهّال و جرئت و جسارت شده براستی میگویم آنچه از مقام بلند دین کاست بر غفلت اشراک افزود و نتیجه بالآخره هرج و مرج است اسمعوا یا اولی الأبصار ثمّ اعتبروا یا اولی الأنظار

امید آنکه آن جناب در آنچه ذکر شد باذن و اعیه اصغرا فرمایند شاید عباد را از ما عندهم به ما عند الله آگاه نمایند از حقّ میطلبیم نور انصاف و آفتاب عدل را از سحاب تیره غفلت نجات بخشند و ظاهر فرماید هیچ نوری بنور عدل معادله نمینماید آنست سبب نظم عالم و راحت امم

در صحیفه بیان این کلمه علیا مسطور و مرقوم بگو ای دوستان جهد نمائید شاید مصیباتی که فی سبیل الله بر مظلوم و شما وارد شده بین ناس ضایع نشود بذیل عفت تمسک نمائید و همچنین بحبل امانت و دیانت صلاح عالم را ملاحظه نمائید نه هوای نفس را یا حزب المظلوم شمائید رعاة عالم اغنام را از ذئب نفس و هوی مقدّس دارید و بطراز تقوی الله مزین نمائید اینست حکم محکم که از قلم قدم در این حین جاری شده لعمر الله سیف الأخلاق و الآداب احدّ من سیوف الحدید انّ الفطره فی هذا الحین تنادی و تقول یا قوم قد اتی الیوم و اظهرنی ربّی بنور کسفت عند اشراقه شمس البیان اتقوا الرحمن و لا تکونوا من الغالین

کلمه سوم که در ورق سوم فردوس ذکر نمودیم اینست یا ابن الانسان لو تکون ناظراً الی الفضل ضع ما ینفعک و خذ ما ینتفع به العباد و ان تکن ناظراً الی العدل اختر لدونک ما تختاره لنفسک انّ الانسان مرّة یرفعه الخضوع الی سماء العزّه و

الاعتدال و اخری ینزله الغرور الی مقام الدّٰلة و الانکسار یوم عظیم است و ندا بزرگ در لوحی از الواح این کلمه علیا را ذکر نمودیم اگر عالم روح بتمامه بقوّه سامعه تبدیل شود میتوان گفت لائق اصغاء این ندا است که از افق اعلی مرتفع و الا این آذانهای آلوده بقصص کاذبه لائق نبوده و نیست طوبی للسامعین و ویل للغافلین

از حقّ جلّ جلاله سائل و آمل که مشارق ثروت و اقتدار و مطالع عزّت و اختیار یعنی ملوک ارض ایّدهم الله را بر صلح اکبر تأیید فرماید اینست سبب اعظم از برای راحت امم سلاطین آفاق و فقههم الله باید باتفاق باین امر که سبب اعظم است از برای حفظ عالم تمسک فرمایند امید آنکه قیام نمایند بر آنچه سبب آسایش عباد است باید مجلس بزرگی ترتیب دهند و حضرات ملوک و یا وزرا در آن مجلس حاضر شوند و حکم اتحاد و اتفاق را جاری فرمایند و از سلاح باصلاح توجه کنند و اگر سلطانی بر سلطانی برخیزد سلاطین دیگر بر منع او قیام نمایند در این صورت عساکر و آلات و ادوات حرب لازم نه الا علی قدر مقدور لحفظ بلادهم و اگر باین خیر اعظم فائز شوند اهل مملکت کل براحت و مسرت بامور خود مشغول گردند و نوحه و ندبه اکثری از عباد ساکن شود نسأل الله ان یؤیّدهم علی ما یحبّ و یرضی انه هو ربّ العرش و الثّری و مالک الآخرة و الأوّلی احسن و اولی آنکه در آن مجلس خود سلاطین عظام حاضر شوند و حکم فرمایند و هر یک از سلاطین که بر این امر و اجرای آن قیام فرماید او سیّد سلاطین است عند الله طوبی له و نعیماً له

در این اراضی هر هنگام نوبت عسکریه میشود از هر جهتی فرع اکبر ظاهر و هر یک از دول در هر سنه بر عساکر میافزاید چه که وزرای حرب در این فقره حریصند و به هل من مزید ناطق از قرار مذکور دولت ایران ایّدها الله هم اراده نموده اند بر عسکر بیفزایند نزد مظلوم حال صد هزار عسکر منظم مرتب کفایت مینماید امید آنکه آن حضرت بر نور عدل بیفزایند لعمر الله عدل جندیست قوی اوست در مقام اول و رتبه اولی فاتح افنده و قلوب و اوست مبین اسرار وجود و دارای رایث محبت و جود

و در خزائن علوم الهی علمی موجود که عمل بان خوف را زائل مینماید و لکن علی قدر مقدور و آن ترتیبی است که باید از ایّام طفولیت بان عمل شود بسیار فرق مینماید و آنچه از آن بکاهد بر جرئت میافزاید اگر اراده الهی مدد فرماید شرح مبسوطی در آنچه ذکر شد از قلم بیان جاری میگردد و شاید در مراتب علوم و فنون هم ظاهر شود آنچه که سبب تجدید عالم و امم گردد و همچنین کلمهئی در صحیفه حمرا از قلم اعلی مرقوم و مسطور و آن کلمه قوت مکنونه در عباد را بتمامها ظاهر فرماید بلکه مثل آن بر آن بیفزاید نسأل الله تبارک و تعالی ان یؤیّد عباده علی ما یحبّ و یرضی

این ایّام از جمیع جهات اعدا ظاهر و نار بغضا مشتعل ای اهل ارض لعمری و عمرکم این مظلوم خیال ریاست نداشته و ندارد و مقصود رفع آنچه سبب اختلاف احزاب عالم و تفریق امم است بوده و هست تا کل فارغ و آزاد شوند و بخود پردازند استدعا آنکه دوستان این ذیل را بغبار اکاذیب نیالایند و بذکر خواری عادات که نزد ایشان است از شأن و مقام و تقدیس و تنزیه نگاهند

سبحان الله امروز روزیست که عقلا از این مظلوم اخذ رأی نمایند و از حقّ بطلبند آنچه را که سبب عزّت و آسایش است و لکن کل برعکس بر اطفاء این نور ساطع لمیع جاهد و ساعی و هر نفسی در صدد آنست که تقصیری ثابت نماید و یا ایرادی وارد آورد امر بمقامی رسیده که از جمیع اطوار این مظلوم اظهار نموده اند آنچه را که ذکر آن شایسته نیست یکی از دوستان از نفسی از نفوس مجتمعه در مدینه کبیره ذکر نموده که گفته در هر سنه مبلغ پنجاه هزار تومان از وطن به عکا میرود و بکمال افسوس این فقره را ذکر نمود معلوم نشد محاسب که بوده و دفتردار که

باری این مظلوم در جمیع آنچه وارد آورده اند و گفته اند صابر و صامت چه که اراده آنکه از عنایت حقّ جلّ جلاله و رحمت مسبوقة حکم جدال و نزاع و سفک دماء را از عالم بقوّه بیان محو نمائیم در جمیع احوال در آنچه گفته اند بصبر

جمیل تمسک جسته‌ایم و بحق گذارده‌ایم ولیکن در جواب این فقره ذکر نمودیم اگر فی‌الحقیقه در آنچه ذکر نموده صادقست باید مالک وجود و سلطان غیب و شهود را شکر نماید که نفسی را از ایران مبعوث فرموده که در سجن من غیر ناصر و معین ایران را تصرف فرموده و یک مالیات هر سنه از آن اخذ میفرماید این مقام ستایش است نه نکوهش لو یکون من المنصفین و اگر نفسی اراده نماید بر امور این مظلوم واقف شود جواب اینست که در بعضی از لیالی و ایام اسرای عالم و مظلومهای امم بی‌قوت شب را بروز آورده‌اند و روز را بشب این اذکار را دوست نداشته و نداریم و از گوینده هم شکایت ننموده و نمینمائیم در این سجن شخص معزّی چندی از سنگ‌تراشی کسب معاش مینمود و در بعضی از اوقات هم بعضی بطعام الله مرزوق یعنی جوع نسأل الله تبارک و تعالی ان یؤدّ الکَلَّ علی العدل و الانصاف و یوقّهم علی الانابة و الرجوع انه هو السامع المجیب

سبحانک اللهم یا الهی تری ما ورد علی المظلوم من الذین ما عاشرونی و قاموا علی ضرّی و مسکتی بحیث عجزت الأقدام عن ذکره و الألسن عن بیانه و الألواح عن حمله تسمع حنین قلبی و ضجیح کینونتی و ما ورد علی امنائک فی بلادک و اصفیائک فی مملکتک من الذین نقضوا عهدک و میثاقک ای ربّ اسألک بضجیح العشاق فی الآفاق و بحنینهم فی بعدهم عن ساحة قریک و بالدّماء الّتی سفکت فی حبّک و بالأکباد الّتی ذابت فی سیلک ان تحفظ اولیائک من ظلم الذین غفلوا من اسرار اسمک المختار ای ربّ ایّدهم بقدرتک الّتی غلبت الأشیاء و وقّهم علی الصّبر و الاضطبار انک انت المقتدر العزیز الوهاب لا اله الا انت الکریم الفیاض

این ایام بعضی از عدل و انصاف گذشته‌اند و با سیف ضغینه و سنان بغضا هجوم نموده‌اند و حال آنکه شأن منصفین آنکه مردود عالم و مطرود امم را اعانت نمایند و بیر و تقوی تمسک جویند اکثری الی حین ندانسته‌اند که اراده این مظلوم چیست و بجهت حمل بلائی لاتحصی نموده باری لسان قلب به یا لیت قومی یعلمون ناطق و مظلوم منقطعاً عن الكلّ باین کلمه علیا متکلم قد احاطت الأمواج سفینه الله المهیمن القیوم انک یا ملاح لا تضطرب عن الأریاح ان فالق الأصباح معک فی هذه الظلمة الّتی بها اضطربت افئدة العباد الا من شاء الله العزیز المختار

یا شیخ قسم بآفتاب حقیقت که از افق سماء سجن مشرق و لائح این مظلوم جز اصلاح قصدی نداشته یشهد بذلك کلّ عارف بصیر و کلّ عالم خبیر و فی حین البلا یا کان متمسکاً بحبل الصّبر و الاضطبار و راضیاً بما ورد علیه من الأعداء و هو یقول یا الهی ترکت ارادتی لارادتک و مشیتتی لظهور مشیتک و عزّتک لا ارید نفسی و بقائتها الا للقیام علی خدمه امرک و لا احبّ وجودی الا للقداء فی سیلک ای ربّ تری و تعلم انّ الذین اردنا منهم العدل و الانصاف قاموا علینا بالظلم و الاعتساف فی الظاهر کانوا معی و فی الباطن نصرنا اعدائی الذین قاموا علی هتک حرمتی الهی الهی اشهد انک خلقت عبادک لنصرة امرک و اعلاء کلمتک و هم نصرنا اعدائک اسألک بأمرک الّذی احاط بالوجود و باسمک الّذی به سخّرت الغیب و الشّهود ان تزین اهل الأرض بنور عدلک و نور قلوبهم بضیاء معرفتک ای ربّ انا عبدک و ابن عبدک اشهد بوحدانیتک و فردانیتک و بتقدیس ذاتک و تنزیه کینونتک ای ربّ تری امنائک بین ایادی الخائنین من خلقتک و المفتیین من بریتک و تعلم ما ورد علینا من الذین انت اعلم بهم منّا قد ارتکبوا ما انشقّ به ستر المقرّین من خلقتک اسألک ان تؤیّدهم علی القیام علی ما فات عنهم فی ایام مشرق و حیک و مطلع الهامک انک انت المقتدر علی ما تشاء و فی قبضتک زمام من فی السموات و الأرضین قد ارتفع نداء الفطرة و حنینها و تنادی بأعلى النداء و تقول یا قوم تالله انّی فزت بمظهری و منزلی هذا یوم فیہ ابتسم الطور بمکلمه و کرمل بمنزلها و السّدره بمعلمها اتقوا الله و لا تكونوا من المنکرین لا تحرموا انفسکم عمّا ظهر بالفضل خذوا کوثر البقاء باسم ربّکم مالک الأسماء ثم اشربوا منه بذکره العزیز البدیع

در جمیع احوال عباد را بمعروف امر نمودیم و از منکر نهی مالک وجود شاهد و گواه که این مظلوم از حقّ برای خلق طلبیده آنچه را که سبب الفت و اتحاد و مودّت و اتّفاقتست لعمر الله این مظلوم قادر بر ستر نبوده انه اظهر ما اراد و هو

این کلمات عالیات که در لوح حضرت سلطان نازل بعضی از آن را مکرّر ذکر مینمائیم تا آن جناب یقین مبین بدانند که آنچه ذکر شده من عند الله بوده یا سلطان انی کنت كأحد من العباد و راقداً على المهادر مرّت علی نساتم السّبحان و علّمني علم ما كان ليس هذا من عندی بل من لدن عزیز علیم و امرنی بالتّداء بین الأرض و السّماء بذلك ورد علیّ ما ذرفت به دموع العارفين ما قرأت ما عند النّاس من العلوم و ما دخلت المدارس فاسأل المدينة الّتی کنت فیها لتوقن بأنّی لست من الکاذبین هذه ورقة حرّکتها اریاح مشیّة ربّک العزیز الحمید هل لها استقرار عند هبوب اریاح عاصفات لا و مالک الأسماء و الصّفات بل تحرّکها کیف تريد ليس للعدم وجود تلقّاء القدم قد جاء امره المبرم و انطقنی بذکره بین العالمین انّی لم اکن الا کالمیت تلقّاء امره قلبتی ید ارادة ربّک الرّحمن الرّحیم هل یقدر احد ان یتکلم من تلقّاء نفسه بما یعترض به علیه العباد من کلّ وضیع و شریف لا والّذی علّم القلم اسرار القدم الا من کان مؤیّداً من لدن مقتدر قدیر

یا سلطان انظر بطرف العدل الی المظلوم ثمّ احکم بالحقّ فیما ورد علیه انّ الله قد جعلک ظلّه بین العباد و آیه قدرته لمن فی البلاد احکم بیننا و بین الذّین ظلمونا من دون بیّنة و لا کتاب منیر انّ الذّین حولک یحبّونک لأنفسهم و الغلام یحبّک لنفسک و ما اراد الا ان یقرّیک الی مقرّ الفضل و یقلّبک الی یمین العدل و کان ربّک علی ما اقول شهیداً
یا سلطان لو تسمع صریر القلم الأعلى و هدير ورقاء البقاء علی افنان سدره المنتهی فی ذکر الله موجد الأسماء و خالق الأرض و السّماء لیبلّغک الی مقام لا ترى فی الوجود الا تجلّی حضرة المعبود و ترى الملك احقر شیء عندک تضعه لمن اراد و تتوجّه الی افق کان بانوار الوجه مضیئاً و لا تحمل ثقل الملك ابداً الا لنصرة ربّک العلیّ الأعلى اذا یصلّی علیک المملأ الأعلى حبّذا هذا المقام الأسنى لو ترتقی الیه بسلطان کان باسم الله معروفاً

آن جناب یا غیر گفته سوره توحید را ترجمه نمایند تا نزد کل معلوم و مبرهن گردد که حقّ لم یلد و لم یولد است و باینها برویّت و الوهیّت فائند

یا شیخ این مقام مقام فنای از نفس و بقاء بالله است و این کلمه اگر ذکر شود مدلّ بر نیستی بحت باتّ است این مقام لا املك لنفسی نفعاً و لا ضرراً و لا حیوةً و لا نشورا است
یا شیخ علمای عصر در تجلّیات سدره بیان لابن عمران در طور عرفان چه میگویند آن حضرت کلمه را از سدره اصغا نمود و قبول فرمود و لکن اکثری از ادراک این مقام محروم چه که به ما عندهم مشغولند و از ما عند الله غافل سیّد فندرسک در این مقام خوب گفته

این سخن را درنیابد هیچ فهم ظاهری

گر ابونصرستی و ور بوعلی سیناستی

آیا در این فقره که خاتم انبیا روح ما سواه فداه فرموده چه میگویند میفرماید سترون ربّکم كما ترون البدر فی لیلة اربعة عشر و حضرت امیر علیه السلام در خطبه طتنجیه میفرماید فتوقّعوا ظهور مکّلم موسى من الشّجرة علی الطّور و همچنین حسین بن علی علیه السلام میفرماید ا یكون لغيرک من الظّهور ما ليس لک حتّی یكون هو المظهر لک عمیت عین لا تراک
امثال این اذکار از بیانات اولیا صلوات الله علیهم مذکور و مشهور و در کتب معتبره موجود طوبی لمن ینظر و یتکلم بالصّدق الخالص نعیم از برای نفسی که خود را بمدد کوثر بیان مقصود عالمیان از ظنون و اوهام طاهر نمود و سبحات جلال را باسم غنیّ متعال شقّ کرد و از عالم و عالمیان گذشت و قصد سجن اعظم نمود

یا شیخ نفحات وحی از دوش ممتاز و بیان الهی مابین کتب بمثابة آفتاب مشرق و لائح طوبی لمن وجد و عرف و قال لک الحمد یا مقصود العالم و لک الشّکر یا محبوب افئدة المخلصین

مقصود از ذکر الوهیت و ربوبیت را عباد ملتفت نشده‌اند چه اگر بیابند از مقام خود قیام کنند و بکلمهٔ تبنا الی الله

ناطق گردند حضرت خاتم روح ما سواه فداه میفرماید لنا مع الله حالات نحن فیها هو و هو نحن و هو هو و نحن نحن
از این مقام هم گذشته چرا مقامات دیگر را که از قلم ابهی نازل ذکر نموده‌اند لسان مظلوم در اکثری از آیام و لیالی
باین کلمات عالیات ناطق الهی اشهد بوحدانیتک و فردانیتک و بآنک انت الله لا اله الا انت لم تزل کنت مقدساً عن
ذکر دونک و ثناء غیرک و لا تزال تکون بمثل ما قد کنت من قبل و من بعد اسألك یا مالک القدم بالاسم الأعظم و بتجلیات
نیّر ظهورک فی طور البیان و بأمواج بحر علمک فی الامکان ان تؤیّدنی علی ما یقرّینی البیک و یقطعنی عن دونک و عزّیک یا اله
الکائنات و مقصود الممکنات احبّ ان اضع وجهی علی کلّ بقعة من بقاع ارضک لعنّه یشرف بمقام تشرف بقدم اولیائک
لعمر الله اوهام عباد را از افق ایقان محروم نموده و ظنون از ریح مختوم منع کرده براستی میگویم و لوجه الله میگویم
این عبد و این مظلوم شرم دارد خود را به هستی و وجود نسبت دهد تا چه رسد بمقامات فوق آن انسان بصیر هر هنگام بر
ارض مشی مینماید خود را خجل مشاهده میکند چه که یقین مبین میداند که علت نعمت و ثروت و عزّت و علوّ و سموّ و
اقتدار او باذن الله ارضی است که تحت جمیع اقدام عالم است و نفسی که باین مقام آگاه شد البته از نخوت و کبر و غرور
مقدّس و میرّا است آنچه گفته شد من عند الله بوده آنه شهید و یشهد و هو العلیم الخبیر

از حقّ آذان واعیه و ابصار حدیده و صدور منشرحه و قلوب مقبله مسئلت نمائید شاید عباد مقصود را بیابند و بشرط
دوست توجّه نمایند بلائی بر این مظلوم وارد شد که شبه آن را عیون مشاهده نکرده و در اظهار امر بهیچوجه توقّف نمود و
بحضرات ملوک و سلاطین ایدهم الله تعالی القا نمود آنچه را که سبب آسایش و اتّحاد و اتّفاق و عمار عالم و راحت امم
است از جمله دو کلمه از ناپلیون ثالث اصغا شد و آن سبب شد که در ادرنه لوحی باو ارسال نمودیم جواب نفرمودند و بعد از
ورود در سجن اعظم از وزیر ایشان نامه و دستخطی رسید اوّل آن بخطّ عجمی و آخر آن را بخطّ خودشان مرقوم داشته بودند و
اظهار عنایت فرموده بودند و مذکور داشتند که نامه را حسب الخواش رساندم و الی حین جوابی نفرموده‌اند و لکن بوزیر مختار
خودمان در علیّه و قونسلوس آن اراضی سفارش نمودیم هر مطلبی باشد اظهار فرمائید اجرا میگردد

از این بیان ایشان معلوم شد مقصود این عبد را اصلاح امور ظاهره دانسته‌اند لذا آیاتی باسم ایشان در سورهٔ هیکل نازل
بعضی از آن ذکر میشود تا آن جناب بدانند که امر این مظلوم لله و من عند الله بوده

یا ملک باریس نبی القسیس ان لا یدقّ التّواقیس تالله الحقّ قد ظهر التّاقوس الأفخم علی هیکل الاسم الأعظم و تدقّه
اصابع مشیّة ربّک العلیّی الأعلى فی جبروت البقاء باسمه الأبهی کذلک نزلت آیات ربّک الکبری تارةً اخری لتقوم علی ذکر الله
فاطر الأرض و السّماء فی هذه الاّیام الّتی فیها ناحت قبائل الأرض کلّها و تزلزلت ارکان البلاد و غشت العباد غبرة الالحاد الاّ
من شاء ربّک العلیم الحکیم قل قد اتی المختار فی ظلل الأنوار لیحیی الأکوان من نفحات اسمه الرّحمن و یتحد العالم و
یجتمعو علی هذه المائدة الّتی نزلت من السّماء ایّاکم ان تکفروا بنعمة الله بعد انزالها هذا خیر لکم ممّا عندکم لأنّه سیفنی و
ما عند الله یقی أنّه هو الحاکم علی ما یرید قد هبت نسّمات الغفران من شطر ربّکم الرّحمن من اقبل الیها طهرته عن العصیان
و عن کلّ دآء و سقم طویب لمن اقبل الیها و ویل للمعرضین

لو تتوجّه بسمع الفطرة الی الأشياء تسمع منها قد اتی القدیّم ذو المجد العظیم یسبح کلّ شیء بحمد ربّه منهم من
عرف الله و یذکر و منهم من یذکر و لا یعرف کذلک احصینا الأمر فی لوح مبین

یا ملک اسمع النداء من هذه النّار المشتعلة من هذه الشّجرة الخضراء فی هذا الطّور المرتفع علی البقعة المقدّسة
البیضاء خلف قلزم البقاء أنّه لا اله الاّ انا الغفور الرّحیم قد ارسلنا من ایدناه بروح القدس لیخبرکم بهذا النور الّذی اشرق من افق
مشیّة ربّکم العلیّی الأبهی و ظهرت فی الغرب آثاره توجّهوا الیه فی هذا الیوم الّذی جعله الله غرة الاّیام و فیه تجلّی الرّحمن علی

من فى السَّموات و الأَرْضين قم على خدمة الله و نصره امره انه يؤيدك بجنود الغيب و الشَّهادة و يجعلك سلطاناً على ما تطلع الشمس عليه ان ربك هو المقتر القدير

قد فاحت نفحات الرحمن فى الامكان طوبى لمن وجد عرفها و اقبل اليها بقلب سليم زين هيكلك بطراز اسمى و لسانك بذكري و قلبك بحبي العزيز المنيع ما اردنا لك الا ما هو خير لك ممّا عندك و من خزائن الأرض كلّها ان ربك هو العليم الخبير قم بين العباد باسمى و قل يا ملاً الأرض اقبلوا الى من اقبل اليكم انه لوجه الله بينكم و حجّته فيكم و دليله لكم قد جاءكم بآيات عجز عنها العالمون ان شجرة الطور تنطق فى صدر العالم و روح القدس ينادى بين الأمم قد اتى المقصود بسلطان مبین

يا ملك قد سقطت انجم سماء العلم الذين يستدلون بما عندهم لاثبات امرى و يذكرون الله باسمى فلما جتتهم بمجدى اعرضوا عنى الا انهم من الساقطين هذا ما اخبركم به الروح اذ اتى بالحق و اعترض عليه علماء اليهود الى ان ارتكبوا ما ناح به روح القدس و ذرفت دموع المقرين

قل يا ملاً الرهبان لا تعتكفوا فى الكنائس و المعابد اخرجوا باذنى ثم اشتغلوا بما تنتفع به انفسكم و انفس العباد كذلك يأمركم مالک يوم الدين اعتكفوا فى حصن حبي هذا حق الاعتكاف لو كنتم من العارفين من جاور البيت انه كالميت ينبغى للانسان ان يظهر منه ما ينتفع به العباد و الذى ليس له ثمر ينبغى للنار كذلك يعظكم ربكم انه هو العزيز الكريم تزوجوا ليقوم بعدكم احد مقامكم انا منعناكم عن الخيانة لا عمّا تظهر به الأمانة ا اخذتم اصول انفسكم و نذتم اصول الله ورائكم اتقوا الله و لا تكونوا من الجاهلين لو لا الانسان من يذكرنى فى ارضى و كيف تظهر صفاتى و اسمائى تفكروا و لا تكونوا من الذين احتجوا و كانوا من الراقدين ان الذى ما تزوج انه ما وجد مقرراً ليسكن فيه او يضع رأسه عليه بما اكتسبت ايدى الخائنين ليس تقديس نفسه بما عرفتم و عندكم من الأوهام بل بما عندنا اسألوا لنعرفوا مقامه الذى كان مقدساً عن ظنون من على الأرض كلّها طوبى للعارفين

يا ملك انا سمعنا منك كلمة تكلمت بها اذ سألك ملك الروس عمّا قضى من حكم الغزاة ان ربك هو العليم الخبير قلت كنت راقداً فى المهاد ايقظنى نداء العباد الذين ظلموا الى ان غرقوا فى البحر الأسود كذلك سمعنا و ربك على ما اقول شهيد نشهد أنك ما ايقظك النداء بل الهوى لأننا بلوناك وجدناك فى معزل اعرف لحن القول و كن من المتفرسين انا ما نحب ان نرجع اليك كلمة سوء حفظاً للمقام الذى اعطيناك فى الحياة الظاهرة انا اخترنا الأدب و جعلناه سجيّة المقرين انه ثوب يوافق النفوس من كل صغير و كبير طوبى لمن جعله طراز هيكله ويل لمن جعل محروماً من هذا الفضل العظيم لو كنت صاحب الكلمة ما نذت كتاب الله وراء ظهرك اذ ارسل اليك من لدن عزيز حكيم انا بلوناك به ما وجدناك على ما ادعيت قم و تدارك ما فات عنك سوف تفنى الدنيا و ما عندك و يبقى الملك لله ربك و ربّ آبائك الأولين لا ينبغى لك ان تقتصر الأمور على ما يهوى هواك اتق زفراء المظلوم احفظه من سهام الظالمين

بما فعلت تختلف الأمور فى مملكتك و يخرج الملك من كفك جزاء عمالك اذا تجد نفسك فى خسران مبین و تأخذ الزلازل كل القبائل هناك الا بان تقوم على نصره هذا الأمر و تتبع الروح فى هذا السبيل المستقيم ا عزك عرك لعمري انه لا يدوم و سوف يزول الا بان تتمسك بهذا الجبل المتين قد نرى الذلّة تسعى ورائك و انت من الغافلين ينبغى لك اذا سمعت النداء من شطر الكبرياء تدع ما عندك و تقول ليك يا اله من فى السَّموات و الأَرْضين يا ملك قد كنا بأمّ العراق الى ان حمّ الفراق توجّهنا الى ملك الاسلام بأمره فلما اتيناه ورد علينا من اولى النفاق ما لا يتم بالأوراق بذلك ناح سكان الفردوس و اهل حظائر القدس ولكنّ القوم فى حجاب غليظ

الى ان قلنا قد اشتد علينا الأمر في كل يوم بل في كل ساعة الى ان اخرجونا من السجن و ادخلونا فى السجن الأعظم
بظلم مبین اذا قيل بأى جرم حبسوا قالوا أنهم ارادوا ان يجددوا الدين لو كان القديم هو المختار عندكم لم تركتم ما شرع فى
التورية و الانجيل يينوا يا قوم لعمري ليس لكم اليوم من محيص ان كان هذا جرمى قد سبقنى فى ذلك محمد رسول الله و من
قبله الروح و من قبله الكليم و ان كان ذنبى اعلاء كلمة الله و اظهار امره فأنا اول المذنبين لا ابدل هذا الذنب بملكوت ملك
السموات و الأرضين

الى ان قلنا كلما ازداد البلاء زاد البهآء فى حب الله و امره بحيث ما معنى ما ورد على من جنود الغافلين لو يستروننى
فى اطباق التراب يجدوننى راكباً على السحاب و داعياً الى الله المقتر القدير انى فديت بنفسى فى سبيل الله و اشتاق البلايا
فى حبه و رضائه يشهد بذلك ما انا فيه من البلايا التى ما حملها احد من العالمين و ينطق كل شعر من شعراتى بما نطق شجر
الطور و كل عرق من عروقى يدعو الله و يقول يا ليت قطعت فى سبيلك لحياة العالم و اتحاد من فيه كذلك قضى الأمر من
لدى عليم خبير

و اعلم ان الرعية امانات الله بينكم احفظوهم كما تحفظون انفسكم اياكم ان تجعلوا الذئاب رعاة الأغنام و ان يمنعكم
الغرور و الاستكبار عن التوجه الى الفقراء و المساكين اطلع من افق الانقطاع باسمى ثم اقبل الى الملكوت بأمر ربك المقتر
القدير

الى ان قلنا زين جسد الملك بطراز اسمى و قم على تبليغ امرى هذا خير لك ممّا عندك و يرفع الله به اسمك بين
الملوك انه على كل شىء قدير امش بين الناس باسم الله و سلطانه لتظهر منك آثاره بين العالمين

الى ان قلنا قل يا قوم هل ينبغي لكم ان تنسوا انفسكم الى الرحمن و ترتكبوا ما ارتكبه الشيطان لا و جمال السبحان لو
كنتم من العارفين قدسوا قلوبكم عن حب الدنيا و السنكم عن الافتراء و اركانكم عما يمنعكم عن التقرب الى الله العزيز الحميد
قل الدنيا هى اعراضكم عن مطلع الوحي و اقبالكم الى ما لا ينفعكم و ما منعكم اليوم عن شطر الله انه اصل الدنيا اجتنبوا و
تقربوا الى المنظر الأكبر هذا المقر المشرق المنير يا قوم لا تسفكوا الدماء و لا تحكموا على نفس الا بالحق كذلك امرتم من
لدى عليم خبير ان الذين يفسدون فى الأرض بعد اصلاحها اولئك جاوزوا ما حدّد فى الكتاب فبئس مشوى المعتدين

الى ان قلنا لا تخونوا فى اموال الناس كونوا امناء فى الأرض و لا تحرموا الفقراء عما اتاكم الله من فضله انه يعطيكم
ضعف ما عندكم انه هو المعطى الكريم يا اهل البهآء سخروا مدائن القلوب بسيف الحكمة و البيان ان الذين يجادلون بأهواء
انفسهم اولئك فى حجاب مبین قل سيف الحكمة احرّ من الصيف و احدّ من سيف الحديد لو كنتم من العارفين اخرجوه
باسمى و سلطانى ثم افتحوا به مدائن افئدة الذين اعتكفوا فى حصن الهوى كذلك يأمركم قلم الأبهى اذ كان جالساً تحت
سيوف الغافلين ان اطلعتم على خطيئة استروها ليستر الله عنكم انه هو الستار ذو الفضل العظيم يا ملاء الأغنياء ان رأيتم فقيراً لا
تستكبروا عليه تفكروا فيما خلقتم منه قد خلق كل من ماء مهين

الى ان قلنا انظروا العالم كهيكل انسان اعترته الأمراض و برئه منوط باتحاد من فيه اجتمعوا على ما شرعناه لكم و لا تتبعوا
سبل المختلفين تفكروا فى الدنيا و شأن اهلها ان الذى خلق العالم لنفسه قد حبس فى ارباب الديار بما اكتسبت ايدى الغافلين
و من افق السجن يدعو الناس الى فجر الله العلى العظيم هل تفرح بما عندك من الرخارف بعد اذ تعلم انها ستفنى او تستر بما
تحكم على شبر من الأرض بعد اذ كلها لم تكن عند اهل البهآء الا كسواد عين نملة مية دعاها لأهلها ثم اقبل الى مقصود
العالمين اين اهل الغرور و قصورهم انظر فى قبورهم لتعتبر بما جعلناها عبرة للناظرين لو تأخذك نفحات الوحي لتفرّ من الملك
مقبلاً الى الملكوت و تنفق ما عندك للتقرب الى هذا المنظر الكريم

و امر نمودیم یکی از ملأ حضرت روح این لوح را ارسال دارد و او ذکر نمود لوح و ترجمه آن را ارسال داشتیم العلم عند الله العزيز العلام

و یکی از اجزاء هیکل لوح حضرت امپراطور روس ایده الله تبارک و تعالی است

یا ملک الروس اسمع نداء الله الملك القدوس و اقبل الى الفردوس المقر الذي فيه استقر من سمي بالاسماء الحسنى بين الملا الأعلى و فى ملكوت الانشاء باسم الله البهي الأبهى اياك ان يحجبك شيء عن التوجه الى ربك الرحمن الرحيم انا سمعنا ما ناديت به مولاك فى نجاك لذا هاج عرف عنايتي و ماج بحر رحمتي اجنباك بالحق ان ربك هو العليم الحكيم قد نصرني احد سفرائك اذ كنت فى سجن الطاء تحت السلاسل و الأغلال بذلك كتب الله لك مقاماً لم يحط به علم احد الا هو اياك ان تبدل هذا المقام العظيم

الى ان قلنا قد اتى الأب و الابن فى الواد المقدس يقول لبيك اللهم لبيك و الطور يطوف حول البيت و الشجر ينادى بأعلى النداء قد اتى الوهاب راكباً على السحاب طوبى لمن تقرب اليه ويل للمبغدين

قم بين الناس بهذا الأمر المبرم ثم ادع الأمم الى الله العزيز العظيم لا تكن من الذين كانوا ان يدعوا الله باسم من الأسماء فلما اتى المسمى كفروا به و اعرضوا عنه الى ان افتوا عليه بظلم مبین انظر ثم اذكر الأيام التي فيها اتى الروح و حكم عليه هيرودس قد نصر الله الروح بجنود الغيب و حفظه بالحق و ارسله الى ارض اخرى وعداً من عنده انه هو الحاكم على ما يريد ان ربك يحفظ من يشاء لو يكون فى قطب البحر او فى فم الثعبان او تحت سيوف الظالمين

الى ان قلنا اسمع ندائي مرة اخرى من شطر سجنى ليخبرك بما ورد على جمالى من مظاهر جلالى و تعرف صبرى بعد قدرتى و اصطبارى بعد اقتدارى وعمرى لو تعرف ما نزل من قلمى و تطلع على خزائن امرى و لآئى اسرارى فى بحور اسمائى و اواعى كلمائى لتفدى بنفسك فى سبيل الله شوقاً الى ملكوته العزيز المنيع اعلم جسمى تحت سيوف الأعداء و جسدى فى بلاء لا يحصى ولكن الروح فى بشارة لا يعادلها فرح العالمين

و همچنين بعضی از آیات لوح حضرت ملکه ایدها الله تبارک و تعالی ذکر میشود مقصود آنکه شاید نفعات وحی آن جناب را اخذ نماید و لوجه الله بر خدمت امر قیام کنند و آنچه از الواح حضرات ملوک و فقهم الله نرسیده برسانند این امر عظیم است این خدمت عظیم در آن ارض علمای اعلام بسیارند از جمله حضرات سادات که در بزرگی و شأن معروفند با ایشان مشورت نمائید و آنچه از قلم اعلى جاری شده بنمائید شاید بر اصلاح عالم و تهذیب نفوس امم مؤید شوند و ضغینه و بغضای مکنونه مخزونه در افنده را بکوثر نصایح الهی ساکن نمایند این توفیق را از حق میطلبیم و لیس هذا علیه بعزیز

یا ایها الملكة فى لندن اسمعى نداء ربك مالك البرية من السدرة الالهية انه لا اله الا انا العزيز الحكيم ضعى ما على الأرض و زيني رأس الملك باكليل ذكر ربك الجليل انه قد اتى فى العالم بمجده الأعظم و كمل ما ذكر فى الانجيل قد تشرف بر الشام بقدم ربك مالك الأنام و اخذ سكر خمر الوصال شطر الجنوب و الشمال طوبى لمن وجد عرف الرحمن و اقبل الى مشرق الجمال فى هذا الفجر المنير قد اهتز المسجد الأقصى من نسيمات ربه الأبهى و البطحاء من نداء الله العلى الأعلى و كل حصاة منها تسبح الرب بهذا الاسم العظيم

الى ان قلنا انا نذكرك لوجه الله و نحب ان يعلو اسمك بذكر ربك خالق الأرض و السماء انه على ما اقول شهيد قد بلغنا أنك منعت بيع الغلمان و الاماء هذا ما حكم به الله فى هذا الظهور البديع قد كتب الله لك جزاء ذلك انه موفى اجور المحسنات و المحسنين ان تتبعى ما ارسل اليك من لدن عليم خبير ان الذى اعرض و استكبر بعدما جاءته البيئات من لدن منزل الآيات ليحبط الله عمله انه على كل شيء قدير ان الأعمال تقبل بعد الاقبال من اعرض عن الحق انه من احجب الخلق كذلك قدر من لدن عزيز قدير

و سمعنا أنّك اودعت زمام المشاورة بأيادي الجمهور نعم ما عملت لأنّ بها تستحكم اصول ابنية الأمور و تطمئنّ قلوب من في ظلّك من كلّ وضع و شريف ولكن ينبغي لهم ان يكونوا آمناء بين العباد و يرون انفسهم وكلاء لمن على الأرض كلّها هذا ما وعظوا به في اللّوح من لدن مدبّر حكيم و اذا توجّه احد الى المجمع يحوّل طرفه الى الأفق الأعلى و يقول يا الهى اسألك باسمك الأبهى ان تؤيّدنى على ما تصلح به امور عبادك و تعمر به بلادك أنّك انت على كلّ شىء قدير طوبى لمن يدخل المجمع لوجه الله و يحكم بين النّاس بالعدل الخالص الا أنّه من الفائزين

يا اصحاب المجالس هناك و فى ديار اخرى تدبّروا و تكلموا فيما يصلح به العالم و حاله لو كنتم من المتوسّمين انظروا العالم كهيككل انسان أنّه خلق صحيحاً كاملاً اعترته الأمراض بالأسباب المختلفة المتغيرة و ما طابت نفسه يوماً بل اشتدّ مرضه بما وقع تحت تصرّف المتطبّبين الّذين ركبو مطيّة الهوى و كانوا من الهائمين الا من شاء الله ربّ العالمين و ان طاب عضو من اعضائه فى عصر من الأعصار بطبيب حاذق بقيت اعضاء اخرى فيما كان كذلك ينيّكم العليم الخبير و اليوم نراه تحت ايدى الّذين اخذهم سكر خمر الغرور بحيث لا يعرفون خير انفسهم فكيف هذا الأمر الأوعر الخطير

الى ان قلنا و ما جعله الله الدرياق الأعظم و السبب الأتمّ لصحّته هو اتّحاد من على الأرض على امر واحد و شريعة واحدة هذا لا يمكن ابدأً الاّ بطبيب حاذق كامل مؤيّد لعمري هذا هو الحقّ و ما بعده الاّ الضلال المبين كلّما اتى ذاك السبب الأعظم و اشرق ذاك النور من مشرق القدم منعه المتطبّيون و صاروا سحابةً بينه و بين العالم لذا ما طاب مرضه و بقى فى سقمه الى الحين أنّهم لم يقدروا على حفظه و صحّته و الّذى كان مظهر القدرة بين البريّة منع عمّا اراد بما اكتسبت ايدى المتطبّبين انظروا فى هذه الأيام الّتى اتى جمال القدم بالاسم الأعظم لحيوة العالم و اتّحادهم أنّهم قاموا عليه بأسيايف شاحذة و ارتكبوا ما فرغ به الرّوح الأمين الى ان جعلوه مسجوناً فى اخباب البلاد و انقطعت عن ذيله ايدى المقبلين اذا قيل لهم اتى مصلح العالم قالوا قد تحقّق أنّه من المفسدين مع أنّهم ما عاشروه و يرون أنّه ما حفظ نفسه فى اقلّ من حين كان فى كلّ الأحيان بين ايدى اهل الطغيان مرّةً حبسوه و طوراً اخرجوه و تارةً اداروا به البلاد كذلك حكموا علينا و الله بما اقول عليم اين نسبت فساد همان نسبت فساديست كه از قبل فراغته بحضرت كلیم الله دادهاند اقرأ ما انزله الرّحمن فى الفرقان قوله تبارك و تعالى و لقد ارسلنا موسى باياتنا و سلطان مبين الى فرعون و هامان و قارون فقالوا ساحر كذاب فلما جاءهم بالحقّ من عندنا قالوا اقتلوا ابناء الّذين آمنوا معه و استحيوا نسائهم و ما كيد الكافرين الاّ فى ضلال و قال فرعون ذرونى اقتل موسى و ليدع ربّه أنّى اخاف ان يبدّل دينكم او ان يظهر فى الأرض الفساد و قال موسى اتّى عدت برّبى و ربّكم من كلّ متكبر لا يؤمن بيوم الحساب

لازال مصلح عالم را مفسد دانسته‌اند و گفته‌اند آنچه را كه كل شنیده‌اند هر هنگام نیر ظهور از افق سماء اراده الهى اشراق نمود جمعی بانكار و برخی باعراض و حزبی بمفتریات تمسّك جستند و عباد را از شریعه عنایت مالک ایجاد محروم ساختند چنانچه حال نفوسى كه این مظلوم را ندیده‌اند و معاشرت نکرده‌اند گفته و میگویند آنچه را كه آن جناب شنیده و میشوند بگویند اى قوم امروز آفتاب بیان از افق سماء فضل مشرق و نور ظهور مكلّم طور امام اديان ساطع و لامع صدر و قلب و سمع و بصر را بكوثر بیان رحمن مقدّس و مطهّر سازید و بعد توجّه نمائید لعمر الله از جميع اشياء نداء قد اتى الحقّ اصغا كنيد طوبى للمنصفين و هنيئاً للمقبلين

از جمله نسبت بسدره مبارکه گفته‌اند آنچه را كه هر عالم بصيرى و هر عارف خبيرى بر كذبش گواهى دهد البتّه آن جناب آياتى كه در باره حضرت كلیم نازل شده ملاحظه و قرائت نموده‌اند قوله تبارك و تعالى قال أ لم نربك فينا وليداً و لبثت فينا من عمرك سنين و فعلت فعلتك الّتى فعلت و انت من الكافرين قال فعلتها اذاً و انا من الضالّين ففررت منكم لمّا خفتكم فوهب لى ربّى حكماً و جعلنى من المرسلين و در مقام ديگر قوله تبارك و تعالى و دخل المدينة على حين غفلة من اهلها

فوجد فيها رجلين يقتتلان هذا من شيعته و هذا من عدوه فاستغاثه الذي من شيعته على الذي من عدوه فوكزه موسى فقضى عليه قال هذا من عمل الشيطان انه عدو مضلل مبين قال رب انى ظلمت نفسى فاغفر لى فغفر له انه هو الغفور الرحيم قال رب بما انعمت على فلن اكون ظهيراً للمجرمين فأصبح فى المدينة خائفاً يترقب فاذا الذى استنصره بالأمس يستصرخه قال له موسى انك لغوى مبين فلما ان اراد ان يبطش بالذى هو عدو لهما قال يا موسى أ تريد ان تقتلنى كما قتلت نفساً بالأمس ان تريد الا ان تكون جباراً فى الأرض و ما تريد ان تكون من المصلحين حال سمع و بصر مقدس و مطهر لازم كه بعدل و انصاف تمسك نمايد حضرت كلیم هم بظلم و گمراهی اقرار نموده و همچنین بخوف و فرار و عصیان و طلب مغفرت از حق جل جلاله کرده و بان فائز گشت

يا شيخ حقّ جلّ جلاله هر حين بمظاهر نفسش ظاهر با علم يفعل ما يشاء و يحكم ما يريد آمده ليس لأحد ان يقول لم و بم و من قال انه اعرض عن الله ربّ الأرباب در ایام ظهور این امور ظاهر و موجود چنانچه در باره این مظلوم هم گفته اند آنچه را كه مقررین و مخلصین بر كذبش گواهی داده و میدهند لعمر الله این ذیل مقدس بوده و هست اگرچه حال جمعی اراده نموده اند آن را بمفتریات كذبۀ نالائقه بیالیند ولكن الله يعلم و هم لا يعلمون نفسى كه بقدرت و قوت الهی مقابل جمیع احزاب عالم قیام نمود و كل را بافق اعلى دعوت فرمود او را انكار نموده اند و نفوسى كه لازال خلف استار و احجاب ساكن و بحفظ خود مشغول بان نفوس تمسك جسته اند حال هم جمعی بكذب و افترا مشغول قصدی جز ادخال شبهات در افنده و قلوب نداشته و ندارند هر نفسی از مدینه كبریه باین ارض توجه مینماید فوراً بسیالة برقیه خبر میدهند كه وجهی سرقت نموده و به عكاً رفته شخصی عالم و كامل و فاضل در آخر عمر بارض مقدسه توجه نموده و مقصودش اعتكاف بوده در باره او نوشته اند آنچه را كه زفرات مخلصین و مقررین مرتفع

این مظلوم را مرحوم مغفور حضرت مشیرالدوله میرزا حسین خان غفر الله له شناخته بود و البته نزد اولیای دولت تفصیل ورود این مظلوم را در آستانه و اقوال و اعمالش را ذكر فرموده یوم ورود میهمان دار دولت حاضر و ما را بمحلی كه مأمور بود برده فی الحقیقه كمال محبت و عنایت از جانب دولت نسبت باین مظلومان ظاهر و مشهود یوم دیگر شاهزاده شجاع الدوله و میرزا صفا بنیابت مرحوم مغفور مشیرالدوله وزیر مختار تشریف آوردند و همچنین بعضی از وزرای دولت علیه از جمله مرحوم كمال پاشا و بعضی دیگر و این مظلوم متوكلاً على الله من غير ذكر حاجت و مطلبی چهار شهر در آن ارض بوده و اعمالش نزد كل معلوم و مشهود لا ینكرها الا كل مبغض كذاب من عرف الله لم يعرف دونه دوست نداشته و نداریم امثال این امور را ذكر نمائیم

بعضی از بزرگان ایران هر هنگام وارد آن مدینه شده اند درب خانه ها لأجل شهریه و انعام كمال جدّ و جهد را مبدول داشته اند و این مظلوم اگر سبب اعزاز نبوده علّت ذلّت هم نشده و این عمل حضرت مرحوم مغفور اعلى الله مقامه نظر بدوستی این مظلوم نبوده بلکه نظر بمقتضیات حكمت و خدمتی كه سرّاً در نظر داشته اند بوده شهادت میدهم كه در خدمت دولت امین بوده بشأنی كه خیانت را در عرصه اش راهی و مقامی نبوده و سبب ورود این مظلومان در سجن اعظم هم او بوده ولكن چون در عمل خود صادق بود لائق ذكر خیر است این مظلوم لازال همّش و قصدش ارتفاع و ارتقاء دولت و ملت بوده نه ارتفاع مقام خود حال جمعی جمعی را جمع نموده اند و بر هتك حرمت این مظلوم قیام کرده اند ولكن المظلوم يسأل الله تبارك و تعالی ان يؤیّدهم على الرجوع و یوقّهم على تدارك ما فات عنهم و الانابة لدى باب عطاءه انه هو الغفور الرحيم

يا شيخ انّ قلمی ینوح لنفسی و اللوح بیکی بما ورد علی من الذى حفظناه فى سنین متوالیات و كان ان یخدم امام وجهی فى اللیالی و الايام الی ان اغواه احد خدامى الذى سمى بسید محمد یشهد بذلك عباد موقنون الذین هاجروا معى من الزوراء الی ان وردنا فى هذا السجن العظيم و ورد منهما علی ما صاح به كل عالم و ناح به كل عارف و ذرفت دموع المنصفین

سأل الله ان يؤيد الغافلين على العدل و الانصاف و يعرفهم ما غفلوا عنه انه هو الفضل الكريم اي رب لا تمنع عبادك عن باب فضلک و لا تطردهم عن بساط قربک ايدهم على كشف سبحات الجلال و خرق حجابات الأوهام و الآمال انك انت الغني المتعال لا اله الا انت العزيز الفضل

قسم باقتاب برهان که از افق سماء ایقان اشراق نموده این مظلوم در لیلی و ایام بتهذیب نفوس مشغول تا آنکه نور دانائی بر تاریکی نادانی غلبه نمود

یا شیخ مکرر ذکر شده و میشود چهل سنه بعنایت الهی و اراده قویّه نافذه ربّانی حضرت سلطان ایده الله را نصرت نمودیم نصرتی که نزد مظاهر عدل و انصاف ثابت و محقق است و لا ینکرها الا کلّ معتد ائیم و کلّ مبغض مریب عجب آنکه وزراء دولت و امناء ملت الی حین باین خدمت ظاهر مبین ملتفت نشده‌اند و یا شده‌اند نظر بحکمت ذکر نفرموده‌اند قبل از اربعین هر سنه مابین عباد مجادله و محاربه ظاهر و قائم و بعد بجنود حکمت و بیان و نصیحت و عرفان کل بحبل متین صبر و ذیل منیر اصطبار تمسک جستند و تشبث نمودند بشأنی که آنچه بر این حزب مظلوم وارد شد تحمل کردند و بحق گذاشتند مع آنکه در مازندران و رشت جمع کثیری را بیدترین عذاب معدّب نمودند از جمله حضرت حاجی نصیر که فی الحقیقه نوری بود مشرق از افق سماء تسلیم بعد از شهادت چشم او را کردند و دماغش را بریدند و ظلم بمقامی رسید که اهل ممالک خارجه گریستند و نوحه نمودند و در باطن از برای عیال و صغار بعضی در اطراف ممالک اعانت نمودند

یا شیخ قلم حیا میکند از ذکر آنچه واقع شده و در ارض صاد نار ظلم مشتعل بشأنی که هر منصفی نوحه نمود لعمرک از مدائن علم و معرفت نحیب بکا مرتفع بقسمی که اکباد اهل بر و تقوی محترق نورین نیرین حسنین در آن ارض رایگان جان فدا نمودند دولت و ثروت و عزّت ایشان را منع نمود الله یعلم ما ورد علیهما و القوم اکثرهم لا یعلمون و قبل از ایشان جناب کاظم و من معه و در آخر حضرت اشرف کل شربت شهادت را بکمال شوق و اشتیاق نوشیدند و برفیق اعلی شتافتند و همچنین در عهد سردار عزیز خان جناب عارف بالله میرزا مصطفی و من معه را اخذ نمودند و برفیق اعلی و افق ابهی فرستادند باری در هر بلدی آثار ظلم ظاهر و مشهود ظلمی که شبه و مثل نداشته مع ذلک نفسی بر دفاع قیام نمود در حضرت بدیع که حامل لوح حضرت سلطان بوده تفکر نما که چگونه جان داد آن فارس مضممار انقطاع اکلیل ثمین حیات را نثار دوست یکتا نمود

یا شیخ اگر این امور انکار شود کدام امر لائق اقرار است بین لوجه الله و لا تکن من الصّامتین حضرت نجفعلی را اخذ نمودند و با کمال جذب و شوق قصد مقام شهادت نمود و باین کلمه ناطق ما بها و خون بها را یافیم این بگفت و جان داد در اشراق و تجلّی نیر انقطاع که از شطر اعلای قلب ملا علیجان اشراق نمود نظر نمائید نفحات کلمه علیا و اقتدار قلم اعلی بشأنی جذبش کرد که میدان شهادت و ایوان عشرت نزدش یکسان بل الأولى اولی در جناب ابابصیر و سید اشرف زنجانی تفکر نمائید امّ اشرف را حاضر نمودند که انبش را نصیحت نماید ترغیب نمود الی ان فاز بالشّهاده الکبری

یا شیخ این حزب از خلیج اسماء گذشته‌اند و بر شاطی بحر انقطاع خرگاه برافراشته‌اند ایشان صدهزار جان رایگان نثار نمایند و به ما اراده الأعداء تکلم نمایند بارادة الله متمسکند و از ما عند القوم فارغ و آزاد سر دادند و کلمه نالائقه نگفتند تفکر نمائید گویا از بحر انقطاع نوشیده‌اند زندگی دنیا ایشان را از شهادت در سبیل الهی منع نمود

در مازندران جمع کثیری از عباد الله را تمام نمودند حاکم بمفتریات جمعی را تاراج کرد از جمله ذکر نمود حضرات اسلحه جمع کرده‌اند و بعد از تفحص ملاحظه شد یک لوله تفنگ من غیر اسباب بوده سبحان الله این حزب بسلاح محتاج نه چه که کمر همّت لأجل اصلاح عالم بسته‌اند جندشان اعمال طیبیه سلاحشان اخلاق مرضیه و سردارشان تقوی الله طوبی لمن انصف لعمر الله این حزب از صبر و سکون و تسلیم و رضا مظاهر عدل شده‌اند و در اصطبار بمقامی رسیده‌اند که کشته

شده‌اند و نکشته‌اند مع آنکه بر مظلومهای ارض وارد شد آنچه که تاریخ عالم شبه آن را ذکر نموده و چشم امم مثلش را ندیده آیا سبب آنکه این بلایای عظیمه را قبول نموده‌اند و در دفع آن دست درنیاورده‌اند چه بوده و علت تسلیم و سکون چه سبب منع قلم اعلیٰ در صباح و مساء و اخذ زمام امور بقدرت و قوت مولی الوری

در ابابدیع تفکر نمائید آن مظلوم را اخذ نمودند و بسب و لعن این مظلوم امر کردند و لکن بعنایت الهی و رحمت ربّانی شهادت اختیار نمود و بآن فائز گشت ان تعدّوا الشّهداء فی سبیل اللّٰه لا تحسبوهم در حضرت سیّد اسمعیل علیه سلام اللّٰه و عنایتہ نظر نمائید که قبل از فجر باب بیت را با عمامه خود جاروب نمود و بعد در کنار شط مقابلاً الی البیت بدست خود جان نثار نمود

در نفوذ کلمه نظر نما جمیع این نفوس را اوّل بسب و لعن امر نمودند و لکن هیچکدام اراده خود را بر اراده اللّٰه مقدّم نداشت

یا شیخ از قبل حضرت ذبیح یک نفس بوده و حال این مظلوم ظاهر نمود از برای شما آنچه را که علت حیرت منصفین است انصف باللّٰه و قم علی خدمه ربّک انه یجزیک جزاء لا تعادله کنوز الأرض و لا خزائن الملوک و السلاطین توکل فی کلّ الامور علی اللّٰه و فوضها الیه انه یعطیک اجرّاً کان فی الکتاب عظیماً و در این دوروزه عمر باعملی مشغول شو که عرف رضا از آن متضوّع گردد و بطراز قبول مزین شود حضرت بلال حبشی چون عملش مقبول افتاد سین او از شین عالم سبقت گرفت امروز باید جمیع احزاب بنور اتحاد و اتفاق منور گردند باری کبر و غرور بعضی از احزاب عالم دانائی را خراب کرده و بیت عدل و داد را ویران نموده

یا شیخ وارد شد بر این مظلوم آنچه که شبه و مثل نداشته و کل را بکمال تسلیم و رضا لأجل تهذیب نفوس و ارتفاع کلمة اللّٰه حمل نمودیم در ایّامی که در سجن ارض میم بودیم ما را یک یوم بدست علما دادند دیگر معلومست که چه وارد شد و اگر وقتی آن جناب در انبار حضرت سلطان وارد شوند از نائب و رئیس آن محل بطلبند که آن دو زنجیر را که یکی به قره کهر و یکی به سلاسل معروفست بنمایند قسم بنیّر عدل که چهار شهر این مظلوم در یکی از این دو معذب و مغلول و حزنی ما یعقوب بثّ اقلّه

و کلّ بلاء ایوب بعض بلّیتی

و همچنین در شهادت حاجی محمد رضا در مدینه عشق تفکر نمائید ظالمهای عالم بر آن مظلوم وارد آوردند آنچه را که بعضی از ملل خارجه گریستند و نوحه نمودند چه که از قرار مذکور و معلوم سی و دو زخم بر جسد مبارکش وارد مع ذلک احدی از امر تجاوز نمود و دست درنیاورد در هر حال حکم کتاب را بر اراده خود مقدّم داشتند مع آنکه در آن مدینه جمعی از این حزب بوده و هستند

استدعا آنکه حضرت سلطان آیده اللّٰه تبارک و تعالیٰ در این امور بنفسه تفکر فرمایند و بعدل و انصاف حکم نمایند مع آنکه در اکثری از بلاد ایران در این سنین اخیره این حزب کشته شدند و نکشتند مشاهده میشود بغضای افتدّه بعضی زیاده از قبل ظاهر و از سیّد اعمال شفاعت مظلومها از اعدا نزد امرا بوده البتّه بسمع بعضی رسیده که حزب مظلوم در آن مدینه نزد حاکم از قاتلها شفاعت نمودند و تخفیف طلب کردند فاعتبروا یا ولیّی الأَبصار

یا شیخ این آیات محکّمات در یکی از الواح از قلم ابهی نازل یا عبد اسمع نداء المظلوم الذی حمل الشّدائد و البلايا فی سبیل اللّٰه مالک الأسماء الی ان سجن فی ارض الطّاء انه دعا النّاس الی الجنّة العلیا و هم اخذوه و داروا به فی المدن و الدّیار کم من لیل طار النّوم من عیون احبّائی حبّاً لِنفسی و کم من یوم قام علیّیّ الأحزاب مرّة رأیت نفسی علیّیّی علیّیّ الجبال و اخری فی سجن الطّاء فی السلاسل و الأغلال لعمر اللّٰه قد کنت شاکراً ناطقاً ذاکراً متوجّهاً راضیاً خاضعاً خاشعاً فی کلّ

الأحوال كذلك مضت أيامي الى ان انتهت الى هذا السجن الذي به تزلزلت الأرض و ناحت السموات طوبى لعبد نبذ الظنون اذ اتى المكنون بريات الآيات انا اخبرنا الناس بهذا الظهور الأعظم ولكن القوم في سكر عجاب عند ذلك ارتفع النداء من شطر الحجاز نادت و قالت طوبى لك يا عكّا بما جعلك الله مطلع ندائه الأحلى و مشرق آياته الكبرى و نعيماً لك بما استقرّ عليك كرسى العدل و اشرق من افقك نير العناية و الألفاظ طوبى لمنصف انصف في هذا الذكر الأعظم و ويل لكل غافل مرتاب

و بعد از شهادت بعضی از شهدا لوح برهان از سماء امر مالک ادیان نازل

هو المقتدر العليم الحكيم قد احاطت ارياح البغضاء سفينة البطحاء بما اكتسبت ايدي الظالمين يا ايها المشهور بالعلم قد افيتت على الذين ناح لهم كتب العالم و شهد لهم دفاتر الأديان كلها و انك انت يا ايها البعيد في حجاب غليظ تالله قد حكمت على الذين بهم لاح افق الايمان يشهد بذلك مطالع الوحي و مظاهر امر ربك الرحمن الذين انفقوا ارواحهم و ما عندهم في سبيله المستقيم قد صاح من ظلمك دين الله فيما سواه و انك تلعب و تكون من الفرحين ليس في قلبي بغضك و لا بغض احد من العباد ان العارف يراك و امثالك في جهل مبين انك لو اطّعت على ما فعلت لألقيت نفسك في النار او خرجت من البيت متوجهاً الى الجبال و نحت الى ان رجعت الى مقام قدر لك من لدن مقتدر قدير يا ايها الموهوم اخرق حجبات الظنون و الأوهام لترى شمس العلم مشرقة من هذا الأفق المنير قد قطعت بضعة الرسول و ظننت انك نصرت دين الله كذلك سوّلت لك نفسك و انت من الغافلين قد احترق من فلك قلوب الملا الأعلى و الذين طافوا حول امر الله رب العالمين قد ذاب كبد البتول من ظلمك و ناح اهل الفردوس في مقام كريم

انصف بالله بأى برهان استدلل علماء اليهود و افتوا به على الروح اذ اتى بالحقّ و بأى حجة انكر الفريسيون و علماء الأصنام اذ اتى محمّد رسول الله بكتاب حكم بين الحقّ و الباطل بعدل اضاء بنوره ظلمات الأرض و انجذبت قلوب العارفين و انك استدلت اليوم بما استدلل به علماء الجهل في ذاك العصر يشهد بذلك مالك مصر الفضل في هذا السجن العظيم انك اقتديت بهم بل سبقتهم في الظلم و ظننت انك نصرت الدين و دفعت عن شريعة الله العليم الحكيم ونفسه الحقّ ينوح من ظلمك التاموس الأكبر و تصيح شريعة الله التي بها سرت نسيمات العدل على من في السموات و الأرضين هل ظننت انك ربحت فيما افيتت لا و سلطان الأسماء يشهد بخسرانك من عنده علم كلّ شيء في لوح حفيظ

يا ايها الغافل انك ما رأيتني و ما عاشرت و ما آنتست معي في اقلّ من آن فكيف امرت الناس بسبّي هل أتبع في ذلك هواك ام مولاك فأت بآية ان انت من الصادقين نشهد انك نبذت شريعة الله ورائك و اخذت شريعة نفسك انه لا يعزب عن علمه من شيء انه هو الفرد الخبير يا ايها الغافل اسمع ما انزله الرحمن في الفرقان لا تقولوا لمن القى اليكم السلام لست مؤمناً كذلك حكم من في قبضته ملكوت الأمر و الخلق ان انت من السامعين انك نبذت حكم الله و اخذت حكم نفسك فويل لك يا ايها الغافل المريب انك لو تنكرني بأى برهان يثبت ما عندك فأت به يا ايها المشرك بالله و المعرض عن سلطانه الذي احاط العالمين

اعلم انّ العالم من اعترف بظهورى و شرب من بحر علمى و طار في هواء حبيّ و نبذ ما سوائى و اخذ ما نزل من ملكوت بيانى البديع انه بمنزلة البصر للبشر و روح الحيوان لجسد الامكان تعالى الرحمن الذي عرفه و اقامه على خدمة امره العزيز العظيم يصلّى عليه الملائ الأعلى و اهل سرداق الكبرياء الذين شربوا رحيقى المختوم باسمى القويّ القدير انك ان تك من اهل هذا المقام الأعلى فأت بآية من لدى الله فاطر السماء و ان عرفت عجز نفسك خذ اعنة هواك ثم ارجع الى مولاك لعلّ يكفر عنك سيئاتك التي بها احترقت اوراق السدرة و صاحت الصخرة و بكت عيون العارفين بك انشقّ ستر الرّبوبيّة و غرقت السفينة و عقرت النّاقة و ناح الروح في مقام رفيع أ تعترض على الذي اتاك بما عندك و عند اهل العالم من حجج الله و آياته

افتح بصرک لترى المظلوم مشرقاً من افق ارادة الله الملك الحقّ المبین ثمّ افتح سمع فؤادک لتسمع ما تنطق به السّدره التّی ارتفعت بالحقّ من لدى الله العزيز الجمیل انّ السّدره مع ما ورد علیها من ظلمک و اعتساف امثالك تنادى بأعلى التّداء و تدعو الكلّ الى سدره المنتهى و الأفق الأعلى طوبى لنفس رأت الآیة الكبرى و لأذن سمعت ندائها الأهلّی و ویل لكلّ معرض ائیم یا ایّها المعرض بالله لو ترى السّدره بعین الانصاف لترى آثار سیوفک فی افنانها و اغصانها و اوراقها بعدما خلقک الله لعرفانها و خدمتها تفکر لعلّ تطلّع بظلمک و تكون من الثّائبن أ ظننت أنا نخاف من ظلمک فاعلم ثمّ ایقن أنا فی اولّ یوم فیہ ارتفع صریر القلم الأعلى بین الأرض و السّماء انفقنا ارواحنا و اجسادنا و ابنائنا و اموالنا فی سبیل الله العلیّ العظیم و نفتخر بذلك بین اهل الانشاء و المالّ الأعلى یشهد بذلك ما ورد علینا فی هذا الصّراط المستقیم تالله قد ذابت الأکباد و صلبت الأجساد و سفکت الدّماء و الأبصار كانت ناظرة الى افق عناية ربّها الشّاهد البصیر کلّمّا زاد البلاء زاد اهل البهّاء فی حبّهم قد شهد بصدقهم ما انزله الرّحمن فی الفرقان بقوله فتمنّوا الموت ان كنتم صادقین هل الّذی حفظ نفسه خلف الأحجاب خیر ام الّذی انفقها فی سبیل الله انصف و لا تکن فی تیه الکذب من الهائمین قد اخذهم کوثر محبّة الرّحمن علی شأن ما منعهم مدافع العالم و لا سیوف الأمم عن التّوجّه الى بحر عطّاء ربّهم المعطیّ الکریم

تالله ما اعجزنی البلاء و ما اضعفنی اعراض العلماء نطقت و انطق امام الوجوه قد فتح باب الفضل و اتی مطلع العدل بآیات واضحات و حجج باهرات من لدى الله المقنن القدير احضر بین یدی الوجه لتسمع اسرار ما سمعه ابن عمران فی طور العرفان کذلک یأمرك مشرق ظهور ربّک الرّحمن من شطر سجنه العظیم عند ذلك ارتفع نداء الفطرة مرّة اخرى و حنینها و تقول انّ الطور ینادی و یقول یا ملأ البیان اتّقوا الرّحمن انّی فزت بمکّمی و اخذ جذب فرحی حصاة الأرض و ترابها و السّدره تقول یا ملأ البیان انصفوا فیما ظهر بالحقّ قد ظهرت النّار التّی اظهرها الله للکلیم یشهد بذلك کلّ ذی بصر علیم

یا شیخ بعضی از شهدای این ظهور ذکر شد و همچنین بعضی از آیات که در ذکر ایشان از ملکوت بیان نازل امید آنکه منقطعاً عن العالم در آنچه ذکر شده تفکر فرمایند

حال در میرزا هادی دولت‌آبادی و صاد اصفهانی در ارض طاء تفکر لازم اولّ بمجرّد آنکه شنید او را بایی گفته‌اند اضطراب اخذش نمود بشأنی که وقار و سکون مفقود گشت بر منابر ارتقا جست و نطق نمود بکلماتی که سزاوار نبود لازال گلیاره‌های عالم محض حبّ ریاست عمل نموده‌اند آنچه را که سبب و علّت گمراهی عباد گشته آن جناب جمیع را مثل آن نفوس نداند استقامت و ثبوت و رسوخ و اطمینان و تمکین و وقار شهدای این ظهور ذکر شد تا آن جناب آگاه شوند و مقصود از آنچه بیان شد از الواح ملوک و غیره آنکه آن جناب بیقین مبین بدانند که این مظلوم امر الله را ستر نمود و بآنچه مأمور بود امام وجوه عالم بافصح بیان ذکر نمود و القا فرمود و لکن امثال آن نفوس ضعیفه مثل هادی و غیره امر الله را تبدیل نمودند و نظر بزندگانی دوروزه دنیا عمل کردند و گفتند آنچه را که عین عدل گریست و قلم اعلی نوحه نمود مع آنکه از اصل امر بی‌خبر بوده و هستند و این مظلوم لوجه الله اظهار نمود

یا هادی نزد اخوی رفتی و دیدی حال بساحت مظلوم توجّه نما شاید نفحات وحی و فوحات الهام ترا تأیید نماید و بمقصود فائز گرداند هر نفسی الیوم بمشاهده آثار فائز شود حقّ را از باطل بمثابه شمس از ظلّ تمیز دهد و بمقصود آگاه گردد حقّ شاهد و گواه که آنچه ذکر شده لوجه الله بوده که شاید آن جناب سبب هدایت خلق شوند و احزاب عالم را از ظنون و اوهام نجات بخشند سبحان الله الی حین معرضین و منکرین نمیدانند آنچه نزد مبشّر یعنی نقطه رفته از که بوده العلم عند الله ربّ العالمین

یا شیخ همت کن و بر خدمت امر قیام نما امروز رحیق مخنوم امام وجوه ظاهر خذه باسم ربک ثم اشربه بذکره العزیز البدیع این مظلوم در لیالی و ایام بتالیف قلوب و تهذیب نفوس مشغول امورات واقعه در ایران در سنین اولیه فی الحقیقه سبب حزن مقربین و مخلصین بوده و در هر سنه قتل و غارت و تاراج و سفک دماء موجود یک سنه در زنجان ظاهر شد آنچه که سبب فزع اکبر بود و همچنین یک سنه در نیریز و سنه دیگر در طبری تا آنکه واقعه ارض طاء واقع و از آن بعد این مظلوم باعانت حق جل جلاله این حزب مظلوم را بما ینبغی آگاه نمود کل از ما عندهم و ما عند القوم مقدس و به ما عند الله متشبث و ناظر

حال باید حضرت سلطان حفظه الله تعالی بعنایت و شفقت با این حزب رفتار فرمایند و این مظلوم امام کعبه الهی عهد مینماید از این حزب جز صداقت و امانت امری ظاهر نشود که مغایر رأی جهان آرای حضرت سلطانی باشد هر ملتی باید مقام سلطانش را ملاحظه نماید و در آن خاضع باشد و بامرش عامل و بحکمش متمسک سلاطین مظاهر قدرت و رفعت و عظمت الهی بوده و هستند این مظلوم با احدی مداهنه نموده کل بر این فقره شاهد و گواهند ولکن ملاحظه شئون سلاطین من عند الله بوده و از کلمات انبیا و اولیا واضح و معلوم خدمت حضرت روح علیه السلام عرض نمودند یا روح الله أيجوز ان تعطی جزیه لقیصر ام لا قال بلی ما لقیصر لقیصر و ما لله لله منع نفرمودند و این دو کلمه یکی است نزد متبصرین چه که ما لقیصر اگر من عند الله نبود نهی میفرمودند و همچنین در آیه مبارکه اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر منکم مقصود از این اولو الامر در مقام اول و رتبه اولی ائمه صلوات الله علیهم بوده و هستند ایشانند مظاهر قدرت و مصادر امر و مخازن علم و مطالع حکم الهی و در رتبه ثانی و مقام ثانی ملوک و سلاطین بوده اند یعنی ملوکی که بنور عدلشان آفاق عالم منور و روشن است امید آنکه از حضرت سلطان نور عدلی اشراق نماید که جمیع احزاب امم را احاطه کند کل باید از حق از برایش بطلبند آنچه را که الیوم سزاوار است

الهی الهی و سیدی و سندی و مقصودی و محبوبی اسألک بالأسرار الّتی کانت مکونّة فی علمک و بالآیات الّتی منها تصوّع عرف عنایتک و بأمواج بحر عطائک و سماء فضلک و کرمک و بالدّماء الّتی سفکت فی سیلک و بالأکباد الّتی ذابت فی حبّک ان تؤیّد حضرة السّلطان بقدرتک و سلطانک لیظهر منه ما یكون باقیاً فی کتیبک و صحفک و الواحک ای ربّ خذ یدیه بید اقتدارک و نوره بنور معرفتک و زینه بطراز اخلاقک انک انت المقتدر علی ما تشاء و فی قبضتک زمام الأشياء لا اله الا انت الغفور الکریم

حضرت بولس قدیس در رساله باهل رومیّه نوشته لتخضع کلّ نفس للسلاطین العالیة فانه لا سلطان الا من الله و السلاطین الکائنة انما رتبها الله فمن یقاوم السّلطان فانه یعانّد ترتیب الله الی ان قال لانه خادم الله المنتقم الّذی ینفذ الغضب علی من یفعل الشرّ میفرماید ظهور سلاطین و شوکت و اقتدارشان من عند الله بوده

در احادیث قبل هم ذکر شده آنچه که علما دیده و شنیده اند نسأل الله تبارک و تعالی ان یؤیّدک یا شیخ علی التمسک بما نزل من سماء عطاء الله رب العالمین علما باید با حضرت سلطان متحد شوند و آنچه سبب حفظ و حراست و نعمت و ثروت عباد است تمسک نمایند سلطان عادل عند الله اقریست از کل یشهد بذلک من ینطق فی السّجن الأعظم الله لا اله الا هو الفرد الواحد المقتدر العلیم الّحکیم

اگر آن جناب یک ساعت لوجه الله در اموری که از قبل و بعد ظاهر شده تفکر فرمایند از ما عنده به ما عند الله توجه نمایند و سبب اعلاء کلمه الله گردند آیا از اول ابداع الی حین از مشرق اراده الهی نوری و یا ظهوری اشراق نموده که قبائل ارض او را قبول نموده و امرش را پذیرفته اند آن که بوده و اسمش چه از حضرت خاتم روح ما سواه فداه و من قبله حضرت روح الی ان ینتهی الی البدیع الاول در احیان ظهور کل مبتلا بوده اند بعضی را مجنون گفته اند و برخی را کذاب نامیده اند و

عمل نموده‌اند آنچه را که قلم حیا میکند از ذکرش لعمر الله ورد عليهم ما ناحت به الأشياء كلها ولكن القوم اكثرهم في جهل
مبين نسأل الله ان يؤيدهم على الرجوع اليه و الانابة لدى باب رحمته انه على كل شيء قدير

في هذا الحين ارتفع صرير قلمي الأعلى و قال وصّ حضرة الشيخ بما وصّيت به احد اغصانك لعلّ نفحات البيان
تجذبه و تقرّبه الى الله ربّ العالمين

كن في التّعمة منفقاً و في فقدها شاكراً و في الحقوق اميناً و في الوجه طلقاً و للفقراء كنزاً و للأغنياء ناصحاً و
للمنادى مجيباً و في الوعد وفياً و في الأمور منصفاً و في الجمع صامتاً و في القضاء عادلاً و للانسان خاضعاً و في الظّلمة سراجاً
و للمهموم فرجاً و للظّمان بحرّاً و للمكروب ملجأً و للمظلوم ناصرّاً و عضداً و ظهراً و في الأعمال متّقياً و للغريب وطناً و للمريض
شفاءً و للمستجير حصناً و للضّير بصرّاً و لمن ضلّ صراطاً و لوجه الصّدق جمالاً و لهيكل الأمانة طرازاً و لبيت الأخلاق عرشاً و
لجسد العالم روحاً و لجند العدل رايةً و لأفق الخير نوراً و للأرض الطّيبية رذاذاً و لبحر العلم فلكاً و لسماء الكرم شمساً و لرأس
الحكمة اكليلاً و لجبين الدهر بياضاً و لشجر الخضوع ثمرّاً نسأل الله ان يحفظك من حرارة الحقد و صبارة البرد انه قريب
مجيب كذلك نطق لساني لأحد اغصاني و ذكرناه لأحبائي الذين نبذوا الأوهام و اخذوا ما امروا به في يوم فيه اشرفت شمس
الايقان من افق ارادة الله ربّ العالمين هذا يوم فيه غرّدت طير البيان على الأغصان باسم ربّها الرحمن طوبى لمن طار بأجنحة
الاشتياق الى الله مالك يوم التّلاق

حقّ آگاه و معشر انما گواه که این مظلوم لازال تحت خطر عظیم بوده و لو لا البلايا في سبيل الله ما لذّ لي بقائي و ما
نفعتي حياتي و لا يخفي على اهل البصر و الناظرين الى المنظر الأكبر بانّي في اكثر ايامي كنت كعبد جالس تحت سيف علّق
بخيط واحد و لا يدري متى ينزل أ ينزل في الحين او بعد حين و في كلّ ذلك نشكر الله ربّ العالمين و لسان سرّ در ليالي و
ايام باين مناجات ناطق سبحانك يا الهی لو لا البلايا في سبيلك من اين يظهر مقام عاشقيك و لو لا الرّزايا في حبّك بأى شيء
يثبت شأن مشتاقيك و عزّتك انيس محبّيك دموع عيونهم و مؤنس مرديك زفراة قلوبهم و غذاء قاصديك قطعات اكبادهم و ما
الدّ سمّ الرّدى في سبيلك و ما اعزّ سهام الأعداء لاعلاء كلمتك يا الهی و سيّدى اشربني في امرك ما اردته و انزل عليّ في
حبّك ما قدرته و عزّتك لا اريد الا ما تريد و لا احبّ الا ما انت تحبّ توكلت عليك في كلّ الأحوال انك انت الغنيّ المتعال
اسألك يا الهی ان تظهر لنصرة هذا الظّهور من كان قابلاً لاسمك و سلطانك ليذكرك بين خلقك و يرفع اعلام نصرک في
مملكتك و يزيّنهم بأخلاقك و اوامرک لا اله الا انت المهيمن القيوم

عند ذلك ارتفع نداء الفطرة مرة بعد مرة نادى و قالت يا ملاء الأرض تالله انّي لفطرة الله بينكم اياكم ان تنكروني قد
اظهرني الله بنور احاط على من في السموات و الأرضين انصفوا يا قوم في ظهوري و بروزي و اشراقى و لا تكونوا من الظّالمين
يا شيخ انّ المظلوم يسأل الله تبارک و تعالی ان يجعلك فاتح باب الانصاف و يظهر بك امره بين العباد انه هو المقتدر
العزیز الوهاب

يا شيخ از حقّ بطلب آذان و ابصار و افتدۀ عالم را مقدّس فرمايد و از هوای نفس حفظ نمايد چه که غرض مرضيست
بزرگ انسان را از عرفان حضرت موجود محروم مينمايد و از تجلّيات انوار نير ايقان ممنوع ميسازد از فضل و رحمت الهی سائل
و آمل که اين مانع اکبر را از میان بردارد انه هو القویّ الغالب القدير

في هذا الحين ارتفع النداء عن يمين البقعة النوراء الله لا اله الا هو الامر الحكيم الق على الشيخ بقیة لوح البرهان
ليجذبه الى افق ظهور ربّه الرحمن لعله يقوم على نصرة الامر بايات محكمات و براهين عاليات و ينطق بين العباد بما نطق به
لسان البرهان الملك لله ربّ العالمين

اقرأ كتاب الايقان و ما انزله الرحمن لملك باريس و امثاله لتطلع بما قضى من قبل و توقن باننا ما اردنا الفساد فى الارض بعد اصلاحها انما نذكر العباد خالصاً لوجه الله من شاء فليقبل و من شاء فليعرض ان ربنا الرحمن لهو الغنى الحميد يا معشر الأحزاب هذا يوم لا ينفعكم شىء من الأشياء و لا اسم من الأسماء الا بهذا الاسم الذى جعله الله مظهر امره و مطلع اسمائه الحسنى لمن فى ملكوت الانشاء نعيماً لمن وجد عرف الرحمن و كان من الراسخين و لا يغنيكم اليوم علومكم و فنونكم و لا زخارفكم و عزكم دعوا الكل ورائكم مقبلين الى الكلمة العليا التى بها فصلت الزبر و الصحف و هذا الكتاب المبين يا قوم ضعوا ما الفتموه من قلم الظنون و الأوهام تالله قد اشرفت شمس العلم من افق اليقين

يا ايها الغافل ان كنت فى ريب مما نحن عليه انا نشهد بما شهد الله قبل خلق السموات و الارض انه لا اله الا هو العزيز الوهاب و نشهد انه كان واحداً فى ذاته و واحداً فى صفاته لم يكن له شبه فى الابداع و لا شريك فى الاختراع قد ارسل الرسل و انزل الكتب ليشيروا الخلق الى سواء الصراط

هل السلطان اطلع و غص الطرف عن فعلك ام اخذه الرعب بما عوت شردمة من الذئاب الذين نذوا صراط الله ورائهم و اخذوا سبيلك من دون بيته و لا كتاب انا سمعنا بان ممالك ايران تزييت بطراز العدل فلما نفرسنا وجدناها مطالع الظلم و مشارق الاعتساف انا نرى العدل تحت مخالب الظلم نسأل الله ان يخلصه بقوة من عنده و سلطان من لدنه انه هو المهيم على من فى الارضين و السموات ليس لأحد ان يعترض على نفس فيما ورد على امر الله ينبغى لكل من توجه الى الأفق الأعلى ان يتمسك بحبل الاضطراب و يتوكل على الله المهيم المختار يا احباء الله اشربوا من عين الحكمة و طبروا فى هوا الحكمة و تكلموا بالحكمة و البيان كذلك يأمركم ربكم العزيز العلام

يا غافل لا تطمئن بعزك و اقتدارك مثلك كمثل بقية اثر الشمس على رؤوس الجبال سوف يدركها الزوال من لدى الله الغنى المتعال قد اخذ عزك و عز امثالك و هذا ما حكم به من عنده ام الألواح اين من حارب الله و اين من جادل آياته و اين من اعرض عن سلطانه و اين الذين قتلوا اصفياه و سفكوا دماء اوليائه تفكر لعل تجد نفحات اعمالك يا ايها الجاهل المرتاب بكم ناح الرسول و صاحبت البتول و خربت الديار و اخذت الظلمة كل الأقطار يا معشر العلماء بكم انحط شأن الملة و نكس علم الاسلام و ثل عرشه العظيم كلما اراد مميّز ان يتمسك بما يرتفع به شأن الاسلام ارتفعت ضوابطكم بذلك منع عمّا اراد و بقى الملك فى خسران كبير

يا قلمى الأعلى اذكر الرقشاء التى بظلمها ناحت الأشياء و ارتعدت فرائص الأولياء كذلك يأمرك مالك الأسماء فى هذا المقام المحمود قد صاحت من ظلمك البتول و تظن أنك من آل الرسول كذلك سؤلت لك نفسك يا ايها المعرض عن الله رب ما كان و ما يكون انصفى يا ايها الرقشاء بأى جرم لدغت ابناء الرسول و نهبت اموالهم أ كفرت بالذى خلقك بأمره كن فيكون قد فعلت بأبناء الرسول ما لا فعلت عاد و ثمود بصالح و هود و لا اليهود بروح الله مالك الوجود أ تنكر آيات ربك التى اذ نزلت من سماء الأمر خضعت لها كتب العالم كلها تفكر لتطلع بفعلك يا ايها الغافل المردود سوف تأخذك نفحات العذاب كما اخذت قوماً قبلك انتظر يا ايها المشرك بالله مالك الغيب و الشهود هذا يوم اخبر به الله بلسان رسوله تفكر لتعرف ما انزله الرحمن فى الفرقان و فى هذا اللوح المسطور هذا يوم فيه اتى مشرق الوحي بايات بينات التى عجز عن احصائها المحصون هذا يوم فيه وجد كل ذى شم عرف نسمة الرحمن فى الامكان و سرع كل ذى بصر الى فرات رحمة ربه مالك الملوك يا ايها الغافل تالله قد رجع حديث الذبح و الذبيح توجه الى مقرّ الفداء و ما رجع بما اكتسبت يدك يا ايها المبغض العنود أ ظننت بالشهادة ينحط شأن الأمر لا والذى جعله الله مهبط الوحي ان انت من الذين هم يفقهون ويل لك يا ايها المشرك بالله و للذين اتخذوك اماماً لأنفسهم من دون بيته و لا كتاب مشهود كم من ظالم قام على اطفاء نور الله قبلك و كم من فاجر قتل و نهب الى ان ناحت من ظلمه الأفتدة و النفوس قد غابت شمس العدل بما استوى هيكال الظلم على اريكة البغضاء ولكن القوم هم لا يشعرون

یا جاهل قد قتلت ابناء الرسول و نهبت اموالهم قل هل الاموال كفرت بالله ام مالکها على زعمک انصف یا ایها الجاهل المحجوب قد اخذت الاعتساف و نبذت الانصاف بذلك ناحت الاشياء و انت من الغافلین قد قتلت الكبير و نهبت الصغیر هل تظن انک تأکل ما جمعته بالظلم لا و نفسی كذلك یخبرک الخبیر تالله لا یغیبک ما عندک و ما جمعته بالاعتساف یشهد بذلك ربک العلیم قد قمت على اطفاء نور الامر سوف تنخذ نارك امراً من عنده انه هو المقتدر القدير لا تعجزه شؤونات العالم و لا سطوة الأمم یفعل ما یشاء بسلطانه و یحکم ما یرید تفکر فی الناقة مع انها من الحيوان رفعها الرحمن الی مقام نطق السن العالم بذكرها و ثنائها انه هو المهيمن على من فی السموات و الأرض لا اله الا هو العزيز العظيم كذلك زيننا آفاق سماء اللوح بشموس الكلمات نعيماً لمن فاز بها و استضاء بانوارها و ويل للمعرضين و ويل للمنكرين و ويل للغافلین الحمد لله رب العالمین

یا شیخ قد اسمعناک تغردات عندلیب الفردوس و اربناک الآثار الّتی انزلها الله بأمره المبرم فی السجن الأعظم لتقرّ بها عینک و تطمئنّ بها نفسک انه هو الفيّاض الکریم قم بقوة البرهان على خدمة امر الله ربک الرحمن لو تخاف من ايمانک خذ اللوح ثم احفظه فی جیب توکلک و اذا دخلت موقف الحشر و یسألک الله بأی حجّة آمنت بهذا الظهور اخرج اللوح و قل بهذا الكتاب المبارک العزيز البديع اذا ترتفع الیک ایدى الكلّ و یأخذون اللوح و یضعونه على عیونهم و یجدون منه عرف بیان الله رب العالمین لو یعدّبک الله بما آمنت بآياته فی هذا الظهور فأی حجّة یعدّب الذین ما آمنوا بمحمد رسول الله و من قبله بعیسی بن مریم و من قبله بالکلیم و من قبله بالخلیل الی ان تنتهی الظهورات الی البديع الأول الذی خلق بارادة ربک القادر المحيط كذلك انزلنا الآيات لأحد قبلک و ذکرناها لک فی هذا الیوم لتعرف و تكون من الموقین یا ایها الناطق بالعلم ان الامر اظهر من ان یخفی و ایین من ان یستر انه کالشمس فی وسط الزوال لا ینکرها الا کلّ مبغض مریب

در این حین سزاوار آنکه بحضرت مقصود توجه نمائیم و باین کلمات عالیات متمسک شویم الهی الهی سراج امرت را بدهن حکمت برافروختی از اریاح مختلفه حفظش نما سراج از تو زجاج از تو اسباب آسمان و زمین در قبضه قدرت تو امرا را عدل عنایت فرما و علما را انصاف توئی آن مقتدری که بحرکت قلم امر میرمت را نصرت فرمودی و اولیا را راه نمودی توئی مالک قدرت و ملیک اقتدار لا اله الا انت العزيز المختار و قل الهی الهی لک الحمد بما سقیتنی من ید عطاء اسمک القیوم رحیقک المختوم اسألک بانوار فجر ظهورک و بنفوذ کلمتک العلیا و اقتدار قلمک الأعلى الذی بحرکتک انجذبت حقائق الاشياء ان توفّق حضرة السلطان على نصره امرک و الاقبال الی افق ظهورک و التوجه الی انوار وجهک ای رب ایده على ما یرتبه الیک ثم انصره بجنود السموات و الأرض اسألک یا اله الاسماء و فاطر السماء بنور امرک و نار سدره عنایتک ان تؤیّد حضرته على اظهار امرک بین خلقک ثم افتح على وجهه ابواب فضلک و رحمتک و عطائک انک انت المقتدر على ما تشاء بقولک کن فیکون

یا شیخ زمام امور بقوت الهی و قدرت ربّانی اخذ شده بود اخذ عزیز مقتدر احدی قادر بر فساد و فتنه نبوده حال چون قدر عنایت و الطاف را ندانستند بجزای اعمال خود مبتلا شده و میشوند و مأمورین نظر بحرکت سرّی جبل ممدود از جمیع جهات حزب مخالف را تحریک و تأیید نموده اند در مدینه کبیره جمعی را بر مخالفت این مظلوم برانگیختند و امر بمقامی رسیده که نفوس مأموره در آن ارض تمسک نموده اند بآنچه سبب ذلت دولت و ملت است یکی از سادات بزرگوار که نزد اکثری از منصفین معروفش معروف و عملش مقبول و تجارتش مشهور و از اجله تجار نزد کل مشهود بسمت بیروت توجه نمود نظر بدوستی آن جناب باین مظلوم از سیاله برقیه بمرجم ایران خبر دادند که سید مذکور با آدم خود وجهی از نقد و غیره سرقت کرده اند و به عکّا توجه نموده اند و مقصود از این حرکت ذلت این مظلوم بوده و لکن هیئات که اهل این دیار باین گفتهای نالائقه از صراط مستقیم صدق و راستی منحرف شوند باری از هر جهت هجوم نموده اند و طرف مقابل را تأیید مینمایند

و این مظلوم از حقّ میطلبد کل را موفّق دارد بر آنچه سزاوار ایّام است و در لیالی و ایّام باین کلمات محکّمت ناظر و ناطق الهی الهی اسألك بشمس فضلک و بحر علمک و سماء عدلک ان تؤیّد المنکرین علی الاقرار و المعرضین علی الاقبال و المفترین علی العدل و الانصاف ای ربّ ایدهم علی الرجوع الیک و الانابة لدی باب فضلک انک انت المقنن علی ما تشاء و فی قبضتک زمام من فی السّموات و الأرضین الحمد لله ربّ العالمین

عنقریب آنچه در افنده و قلوب مستور مشاهده گردد یوم یومیست که حضرت لقمان از برای ابنش ذکر فرموده و ربّ العزّة از آن خبر داده و حیبش را آگاه نموده بقوله تعالی یا بنی آنها ان تک مثقال حبّة من خردل فتکن فی صحرة او فی السّموات او فی الأرض یأت بها الله انّ الله لطیف خبیر امروز خائنه عین و خافیة صدور کل امام کرسی ظهور ظاهر و هویدا لا یعزب عن علمه من شیء یسمع و یری و هو السّميع البصیر بسیار عجبت که امین و خائن را از هم فرقی نه

یکاش حضرت پادشاه ممالک ایران ادام الله سلطانه از قناسل دولت علیّه ایران که در این جهات بوده اند استفسار فرمایند تا بر افعال و اعمال این مظلوم آگاه شوند باری جمعی را از اختر و غیره برانگیختند و در انتشار مفتریات مشغول این بسی واضح و معلوم نفسی را که مردود عباد و مطرود بلاد مشاهده نمایند با سیف ضغینه و سهام بغضا احاطه کنند لیس هذا اوّل امر ظهر بالظلم و لا اوّل قارورة کسرت و لا اوّل ستر هتک فی سبیل الله ربّ العالمین و این مظلوم ساکتاً صامتاً در سجن اعظم بخود مشغول و از غیر الله منقطع ظلم بمقامی رسیده که اقلام عالم از تحریر آن عاجز و قاصر است

در این مقام لازم امری که ظاهر شد ذکر شود شاید عباد بحبل عدل و راستی تمسک نمایند جناب حاجی شیخ محمّد علی علیه بهاء الله الابدی از تجار معروف بوده اکثری از اهل مدینه کبیره او را میشناسند در ایّام اخیره که سفارت ایران در آستانه در سرّ سرّ بتحریر مشغول آن مقبل صادق را پریشان دیده اند تا آنکه شبی از شبها خود را در بحر انداخت و از قضا جمعی از عباد حاضر و او را اخذ نمودند و این عمل را هر حزبی تعبیری نمود و ذکری کرد تا آنکه مرّه اخری شبی از شبها در جامعی رفته و خادم آن محل ذکر نمود این شخص شب را احیا داشت و تا صبح بمناجات و دعا و عجز و ابتهاج مشغول و بعد ذکرش قطع شد و این عبد توجه نمود مشاهده شد روح را تسلیم نموده و شیشهئی خالی نزدش دیده شد مشعر بر اینکه سم خورده باری بکمال تحیر قوم را اطلاع داد و دو وصیّت نامه از او ظاهر شد اما اوّل مشعر بر اقرار و اعتراف بر وحدانیت حقّ و تقدیس ذاته تعالی عن الأشباه و الأمثال و تنزیه کینونته عن الأوصاف و الأذکار و الأقوال و الاقرار بظهور الأنبیاء و الأولیاء و الاعتراف بما کان مرقوماً فی کتب الله مولی الوری و در ورقه دیگر مناجاتی عرض کرده و در آخر ورقه ذکر نموده این عبد و اولیا متحیر مانده اند چه که در یک مقام قلم اعلی کل را از فساد و نزاع و جدال منع فرموده و در مقامی هم از قلم اعلی این کلمه علیا نازل اگر نفسی سوء قصدی از احدی در حضور مشاهده نماید باید تعرّض نکند و بحقّ گذارد این حکم محکم از یک جهت ظاهر و ثابت و از جهت دیگر مشاهده شد مفترین بکلماتی نطق مینمایند که قوه بشری از حمل و اصغاء آن عاجز و قاصر است لذا این عبد این ذنب اعظم را اختیار نمود و از بحر کرم الهی و سماء رحمت ربّانی سائل و آملم که جریرات این عبد را از قلم فضل و عطا محو فرماید سیئات بسیار و خطایا بیشمار ولکن بحبل جودش متمسکم و بذیل کرمش متشبّث حقّ شاهد و مقربان درگاه آگاه که این عبد قادر بر اصغاء مقالات مغلّین نبوده لذا این عمل را ارتکاب نمود لو یعدّبنی انه هو محمود فی فعله و لو یغفر لی انه مطاع فی امره

حال جناب شیخ در نفوذ کلمه تفکر نماید شاید از شمال وهم بیمین یقین توجه کند این مظلوم در امر الهی با احدی مداهنه نموده و کلمه حقّ را امام وجوه خلق بأعلی النداء ذکر کرده من شاء فلیقبل و من شاء فلیعرض ولکن اگر این امور ظاهره واضحه مشهوده انکار شود چه امری نزد متبصرین بطراز قبول و اقرار مزین گردد انا نسأل الله تبارک و تعالی ان یغفر للمذکور و یبدل سیئاته بالحسنات انه هو المقنن العزیز الوهاب

اموری در این ظهور ظاهر که از برای مظاهر علم و فضل و مشارق انصاف و عدل جز تصدیق مجالی نه امروز بر شما لازم و واجب که بقوت ملکوتی قیام نمائی و شبهات احزاب عالم را بقدرت علم محو فرمائی تا کل مقدس شده قصد بحر اعظم نمایند و به ما اراده الله تمسک جویند

باری هر معرضی بکلمه‌ئی تمسک نموده و بر حق اعتراض کرده سبحان الله ذکر الوهیت و ربوبیت که از اولیا و اصفیا ظاهر شده آن را اسباب اعراض و انکار قرار داده‌اند حضرت صادق فرموده العبودیة جوهرة کنهها الربوبیة و حضرت امیر در جواب اعرابی که از نفس سؤال نموده فرموده و ثالثها اللاهوتیة الملکوتیة و هی قوّة لاهوتیة و جوهرة بسیطة حیة بالذات الی ان قال علیه السلام فهی ذات الله العلیا و شجرة طوبی و سدرة المنتهی و جنّة المأوی حضرت صادق فرموده اذا قام قائمنا اشرفت الأرض بنور ربّها و همچنین از ابی عبدالله علیه السلام حدیث طویلی ذکر شده و از جمله نصوص حدیث مذکور این کلمه علیا است فعند ذلك يهبط الجبار عزّ و جلّ من الغمام و الملائكة و فی القرآن العظيم هل ينظرون الا ان يأتيهم الله فی ظلل من الغمام و در حدیث مفصّل میفرماید بسند القائم ظهره الی الحرم و یمدّ یده المبارکة فترى بیضاء من غیر سوء و يقول هذه ید الله و یمین الله و عن الله و بأمر الله هر نحو این احادیث را معنی نموده‌اند آثار قلم اعلی را هم معنی نمایند حضرت امیر فرموده انا الذی لا یقع علیه اسم و لا صفة و همچنین فرموده ظاهری امامت و باطنی غیب لا یدرک قال ابو جعفر الطوسی قلت لأبی عبدالله انتم الصّراط فی کتاب الله و انتم الزّکوة و انتم الحجّ قال یا فلان نحن الصّراط فی کتاب الله عزّ و جلّ و نحن الزّکوة و نحن الصّیام و نحن الحجّ و نحن الشّهر الحرام و نحن البلد الحرام و نحن کعبة الله و نحن قبلة الله و نحن وجهه الله روی جابر عن ابی جعفر علیه السلام قال یا جابر علیک بالبیان و المعانی فقال علیه السلام اما البیان و هو ان تعرف الله سبحانه لیس کمثله شیء فتعبده و لا تشکر به شیئاً و اما المعانی فنحن معانیه و نحن جنبه و یده و لسانه و امره و حکمه و علمه و حقّه اذا شئنا شاء الله و یرید ما نریده ایضاً حضرت امیر علیه السلام فرمود کیف اعبد ربّاً لم اره و در مقام دیگر میفرماید ما رأیت شیئاً الا و قد رأیت الله قبله او بعده او معه

یا شیخ در آنچه ذکر شده تفکر فرما شاید بقوت اسم قیوم از رحیق مختوم بیاشامی و بیابی آنچه را که کل از ادراکش عاجزند کمر همّت را محکم نما و قصد ملکوت اعلی کن شاید در حین تنزیل نفحات وحی و الهام را بیابی و بان فائز شوی براستی میگویم از برای امر الهی شبه و مثلی نبوده و نیست حجیات اوهام را خرق نما آتّه یمدک و یؤیدک فضلاً من عنده و هو القویّ الغالب القدير تا وقت باقی و سدره مبارکه مابین بریه باعلی النداء ناطق خود را منع منما توکل علی الله و فوض امورک الیه ثمّ احضر فی السجن الأعظم لتسمع ما لا سمعت الآذان شبهه و ترى ما لا رأت العیون و الأبصار آیا بعد از این بیان از برای احدی حجتی باقیست لا و نفس الله القائمة علی الأمر براستی میگویم امروز کلمه مبارکه و لکنه رسول الله و خاتم النبیین به یوم یقوم الناس لربّ العالمین منتهی شد اشکر الله بهذا الفضل العظيم

یا شیخ نفحات وحی بدونش مشته نشده و نمیشود حال سدره منتهی با اثمار لاتحصی امام وجهت حاضر خود را باوهام مثل حزب قبل میالای از نفس بیان فطرة الله ظاهر و مشهود اوست گواه کل در اثبات ظهورش باحدی محتاج نبوده و نیست حال قریب صد جلد آیات باهرات و کلمات محکمت از سماء مشیت منزل آیات نازل و حاضر لک ان تقصد المقصد الأقصى و الغایة القصوی و الدروة العلیا لتسمع و ترى ما ظهر من لدى الله ربّ العالمین

قدری در آیات لقا که از مالک ملکوت اسماء در فرقان نازل شده تفکر نما شاید راه مستقیم را بیابی و سبب و علت هدایت خلق شوی مثل شما امروز باید بر خدمت امر قیام نماید ذلت این مظلوم و عزّت شما هر دو بفنا راجع جهد کن شاید فائز شوی بعملی که عرفش از عالم قطع نشود در ذکر لقا نازل شده آنچه که از برای منکرین مجال رد و عدم قبول نمانده و نیست قوله تبارک و تعالی الله الذی رفع السموات بغير عمد ترونها ثمّ استوی علی العرش و سخر الشمس و القمر کلّ یجری

لأجل مسمى يدبر الأمر يفصل الآيات لعلكم بقاء ربكم توقنون و مفرمايد من كان يرجو لقاء الله فان اجل الله لات و هو السميع العليم الى قوله تعالى و الذين كفروا بايات الله و لقاءه اولئك يبسوا من رحمتي و اولئك لهم عذاب اليم و همجنين مفرمايد قالوا انذا ضللنا في الأرض ائنا لفي خلق جديد بل هم بقاء ربهم كافرون و همجنين مفرمايد الا انهم في مرية من لقاء ربهم الا انه بكل شيء محيط و همجنين مفرمايد ان الذين لا يرجون لقاءنا و رضوا بالحياة الدنيا و اطمأنوا بها و الذينهم عن آياتنا غافلون اولئك مأواهم النار بما كانوا يكسبون و همجنين مفرمايد و اذا تتلى عليهم آياتنا بينات قال الذين لا يرجون لقاءنا ائت بقرآن غير هذا او بدله قل ما يكون لى ان ابدله من تلقاء نفسى ان اتبع الا ما يوحى الى انى اخاف ان عصيت ربى عذاب يوم عظيم و همجنين مفرمايد ثم آتينا موسى الكتاب تماماً على الذى احسن و تفصيلاً لكل شيء و هدى و رحمة لعلهم بقاء ربهم يؤمنون و همجنين مفرمايد اولئك الذين كفروا بايات ربهم و لقاءه فحبطت اعمالهم فلا نقيم لهم يوم القيامة وزناً ذلك جزائهم جهنم بما كفروا و اتخذوا آياتى و رسلى هزواً و همجنين مفرمايد هل اتاك حديث موسى اذ رأى ناراً فقال لأهله امكثوا انى آنت ناراً لعلى آتيكم منها بقبس او اجد على النار هدى فلما اتاها نودى يا موسى انى انا ربك فاخلع نعليك انك بالواد المقدس طوى و انا اخترتك فاستمع لما يوحى اننى انا الله لا اله الا انا فاعبدنى و همجنين مفرمايد ا و لم يتفكروا فى انفسهم ما خلق الله السموات و الأرض و ما بينهما الا بالحق و اجل مسمى و ان كثيراً من الناس بقاء ربهم لكافرون و همجنين مفرمايد الا يظن اولئك انهم مبعوثون ليوم عظيم يوم يقوم الناس لرب العالمين و همجنين مفرمايد و لقد آتينا موسى الكتاب فلا تكن في مرية من لقاءه و مفرمايد كلاً اذا دكت الأرض دكاً دكاً و جاء ربك و الملك صفاً صفاً و همجنين مفرمايد يريدون ليطفئوا نور الله بأفواههم و الله متم نوره ولو كره الكافرون و همجنين مفرمايد فلما قضى موسى الأجل و سار بأهله آس من جانب الطور ناراً قال لأهله امكثوا انى آنت ناراً لعلى آتيكم منها بخير او جذوة من النار لعلكم تصطلون فلما اتاها نودى من شاطئ الوادى الأيمن فى البقعة المباركة من الشجرة ان يا موسى انى انا الله رب العالمين انتهى

در جميع كتب الهى وعده لقا صريح بوده و هست و مقصود از اين لقا لقاء مشرق آيات و مطلع بينات و مظهر اسماء حسنى و مصدر صفات علياى حق جلّ جلاله است حق بذاته و بنفسه غيب منيع لايدرك بوده پس مقصود از لقا لقاء نفسى است كه قائم مقام اوست ماين عباد و از براى او هم شبه و مثلى نبوده و نيست چه اگر از براى او شبه و مثلى مشاهده شود كيف يثبت تقدس ذاته و تنزيه كينونته عن الأشباه و الأمثال بارى در مقامات لقا و تجلّى در كتاب ايقان نازل شده آنچه كه منصفين را كفايت نمايد نسأله تعالى ان يؤيد الكلّ على الصدق الخالص و يقربهم اليه انه هو المقتدر القدير لا اله الا هو السامع الناطق العزيز الحميد

يا ايها المعروف بالعلم مر العباد بالمعروف و لا تكن من المتوقفين بيصر حديد نظر نما آفتاب حقيقت بامر مالك ملكوت بيان و سلطان جبروت عرفان از افق سماء سجن عكاً مشرق و لائح اعراض او را محجوب نمود و صفوف و الوف منعش نكرد از براى آن جناب هيچ عذرى باقى نمانده يا بايد اقرار نمائى و يا نعوذ بالله بر انكار كل قيام كنى يا شيخ در حزب شيعة تفكر نما چه مقدار عمارتها كه بايادى طنون و اوهام تعمير نمودند و چه شهرها بنا نهادند بالآخره آن اوهام برصاص تبديل شد و بر سيد عالم وارد و يك نفس از رؤساي آن حزب در يوم ظهور اقبال نمود نزد ذكر اسم مبارك كل به عجل الله فرجه ناطق ولكن در يوم ظهور آن شمس حقيقت كل به عجل الله فى نعمته متكلم و ناطق چنانچه دیده شد سازج وجود و مالك غيب و شهود را آويختند و عمل نمودند آنچه را كه لوح گريست و قلم نوحه نمود و زفرات مخلصين مرتفع و عبرات مقررین نازل

يا شيخ فكر نما و بانصاف تكلم كن حزب شيخ احسائى باعانت الهى عارف شدند بانچه كه دون آن حزب از آن محروم و محجوب مشاهده گشتند بارى در هر عصرى و هر قرنّى ايام ظهور مشارق وحى و مطالع الهام و مهابط علم الهى

اختلاف ظاهر و سبب و علت آن نفوس کاذبه ملحده بوده‌اند شرح این مقام جائز نه آن جناب خود اعرف و اعلمند باوهم متوهمین و ظنون مریبین

الیوم این مظلوم از آن جناب و سائر علما که از کأس علم الهی نوشیده‌اند و از کلمات انوار نیر عدل منورند مسئلت مینماید نفسی را معین فرمایند من دون اطلاع احدی و او را باین جهات بفرستند و چندی در جزیره قبرس توقف نماید و با میرزا یحیی معاشر شود شاید بر اصل امر و مصدر اوامر و احکام الهی آگاه گردد

اگر قدری تفکر نمائی شهادت میدهی بر حکمت و قدرت و سلطنت حقّ جلّ جلاله معدودی که از امر آگاه نه و با ما نبوده‌اند گفته‌اند آنچه را که اشیاء کلّها و نفوس مطمئنّه راضیه مرضیه گواهی داده‌اند بر کذب آن نفوس غافله حال اگر آن جناب همّت فرمایند حقیقت امر بر عالمیان کشف شود و ناس را از این ظلمات مظلّم صیلم نجات بخشد لو لا البهآء من یقدر ان ینطق امام وجوه الأنام و لولاه من یقدر ان یتکلم بما امر به من لدی اللّٰه ربّ الجنود

حال نفس غافل بحبل روضه‌خوانی تمسک جسته لعمر الله آنه فی کذب مبین چه که این حزب را اعتقاد آنکه در ظهور حضرت قائم ائمه سلام الله علیهم از قبور برخاسته‌اند هذا حقّ لا ریب فیه از حقّ میطلبیم متوهمین را از کوثر ایقان که از معین قلم اعلی جاریست قسمت عطا فرماید تا کل فائز شوند بآنچه که سزاوار ایام اوست

یا شیخ در بحبوحه بلایا این مظلوم بتحریر این کلمات مشغول از جمیع جهات نار ظلم و اعتساف مشهود از یک جهت خبر رسیده اولیا را در ارض طاء اخذ نموده‌اند مع آنکه آفتاب و ماه و بر و بحر گواه که این حزب بطراز وفا مزینند و جز بارتفاع دولت و نظم مملکت و راحت ملت بامری تمسک نجسته و نخواهند جست

یا شیخ مکرر گفتیم حضرت پادشاه را در سنین معدودات نصرت نموده‌ایم سالهاست در ایران امر مغایری ظاهر نشده زمام مفسدین احزاب در قبضه اقتدار مقبوض احدی از حدّ تجاوز ننمود لعمر الله این حزب اهل فساد نبوده و نیستند قلوبشان بنور تقوی منور و بطراز محبه الله مزین همشان اصلاح عالم بوده و هست و اراده آنکه اختلاف از میان برخیزد و نار ضغینه و بغضا خاموشی پذیرد تا جمیع ارض قطعه واحده مشاهده گردد

و از جهت دیگر دائره سفارت ایران در مدینه کبیره بتمام قدرت و قوت بتضییع این مظلومان مشغول آنهم ارادوا امرأ و الله اراد امرأ آخر حال تفکر فرمائید در آنچه بر امنای حقّ در هر دیار وارد شده گاهی نسبت سرقت و دزدی داده‌اند و هنگامی بمفتریاتی تکلم نموده‌اند که در عالم شبه و مثل نداشته حال آن جناب بانصاف تکلم فرمایند آیا نسبت سرقتی که از جانب سفارت کبری برعیت خود داده ثمر و اثرش در ممالک خارجه چیست از این فقره این مظلوم خجل شد نه از جهت آنکه سبب و علت تضییع این عبد بوده بلکه علت خجلت اطلاع سفرای اجنبیه بر مراتب تدبیر و ادراک جمعی از معتبرین ایران در سفارت کبری بوده

متهم داری کسانی را که حقّ

کرد امین مخزن هفتم طبق

باری از مقامی که باید مقامات عالیه طلب نمایند و اخذ رأی کنند در اطفاء نورش ساعی و جاهدند ولکن در ظهور این فقره از قرار مذکور جناب سفیر کبیر معین‌الملک میرزا محسن خان ایده الله در آستانه تشریف نداشته‌اند و این امور نظر بان است که حضرت پادشاه ایران ایده الرحمن را از محرمان حرم عرفان مکدر میدانند حقّ شاهد و گواه که این مظلوم لازال باسبابی که سبب عزت دولت و ملت است متمسک بوده و کفی بالله شهیداً

در وصف اهل بها از قلم اعلی این کلمات نازل آنهم رجال لو یمرون علی مدائن الذّهب لا ینفتنون الیها و لو یمرون علی ملکوت الجمال لا یتوجّهون الیه کذلک نزل من القلم الأعلی لأهل البهآء من لدن ناصح علیم و در آخر لوح حضرت

امپراطور پاریس این کلمه علیا نازل هل تفرح بما عندک من الرّخارف بعد اذ تعلم أنّها ستفنی او تسترّ بما تحکم علی شبر من الأرض بعد اذ کلّها لم تکن عند اهل البهّاء الا کسواد عین نملّة مئیّة دعها لأهلها ثمّ اقبل الی مقصود العالمین

جز حقّ جلّ جلاله احدی بر آنچه بر این مظلوم وارد شده آگاه نه در هر یوم ذکری در دائره سفارت کبری در آستانه اصغا میشود سبحان الله جمیع تدابیر منحصر شده باسبابی که سبب و علت تضحیح این عبد است غافل از آنکه ذلت در سیل الهی نفس عزتست در ورق اخبار این کلمات مذکور قوله در تقلّبکاری بعضی از منفیان عکّا و تعدّیاتی که از آنان بر بعضی وارد شده الی آخر قوله نزد مظاهر عدل و مطالع انصاف قصدش معلوم و مقصودش واضح باری بانواع اذیت و ظلم و اعتساف قیام نمود لعمر الله این مظلوم این منفی را بوطن اعلی تبدیل نمینماید نزد اهل بصر آنچه در سیل الهی وارد شود عزتست مبین و مقامیست کبیر از قبل گفتیم سبحانک یا الهی لو لا البلا یا فی سیلک من این یظهر مقام عاشقیک و لو لا الرّزایا فی حبّک بأی شیء یثبت شأن مشتاقیک

ذلت بمقامی رسیده که هر یوم بانتشار مفتریات مشغولند ولکن این مظلوم بصبر جمیل تمسک جسته ایکاش حضرت پادشاه ممالک ایران آنچه در آستانه وارد شده صورت آن را طلب فرمایند تا بر حقیقت امر آگاه شوند یا سلطان اقسامک بریک الرحمن در این فقره بنظر عدل ملاحظه فرما هل من ذی عدل یحکم الیوم بما انزله الله فی الكتاب و هل من ذی انصاف ینصف فیما ورد علینا من دون بیّنة و برهان

یا شیخ در اطوار نفوس تفکر نما ساکنین مدائن علم و حکمت متحرّیر آیا چه واقع شده که حزب شیعه که خود را اعلم و ازهد و اتقی از جمیع احزاب عالم میشمردند در یوم ظهور اعراض نمودند و ظلمی از آن حزب ظاهر شد که شبه نداشته و ندارد فی الجمله تفکر لازم از اوّل ظهور آن حزب الی حین چه مقدار از علما که آمدند و یک نفس از ایشان بر کیفیت ظهور آگاه نه آیا این غفلت را سبب چه بوده لو نذکره لنتفطر ارکانهم تفکر لازم بل تفکر هزارهزار سنه لازم شاید برسخی از بحر علم فائز شوند و بیابند آنچه را که الیوم از آن غافلند

قد کنت ماشیاً فی ارض الطّاء مشرق آیات ربّک سمعت حنین المنابر و مناجاتها مع الله تبارک و تعالی نادت و قالت یا اله العالم و سیّد الأمم تری حالنا و ما ورد علینا من ظلم عبادک قد خلقتنا و اظهرتنا لذکرک و ثنائک اذاً تسمع ما یقول الغافلون علینا فی ایامک و عزّتک ذابت اکبادنا و اضطربت ارکاننا آه آه یا لیت ما خلقتنا و ما اظهرتنا

قلوب مقرّبین از این کلمات محترق و زفرات مخلصین از آن متصاعد مکرّر علمای اعلام را لوجه الله نصیحت نمودیم و بافق اعلی دعوت فرمودیم که شاید در ایام ظهور از امواج بحر بیان مقصود عالمیان قسمت برند و بالمرّه محروم نمانند

در اکثری از الواح این نصیحت کبری از سماء رحمت سابقه نازل قلنا یا معشر الأمراء و العلماء اسمعوا التّداء من افق عکّا انه یرشدکم و یقرّبکم و یمدیکم الی مقام جعله الله مطلع الوحی و مشرق الأنوار یا اهل العالم قد اتی الاسم الأعظم من لدن مالک القدم و بشرّ العباد بهذا الظّهور الذی کان مکنوناً فی العلم و مخزوناً فی کتف العصمة و مرقوماً من القلم الأعلی فی صحف الله ربّ الأرباب یا اهل الشّین أ نسیتم عنایتی و رحمتی الّتی سبقت الأشياء من لدی الله مالک الرّقاب

و در کتاب اقدس نازل قل یا معشر العلماء لا تزونا کتاب الله بما عندکم من القواعد و العلوم انه لقسطاس الحقّ بین الخلق قد یوزن ما عند الأمم بهذا القسطاس الأعظم و انه بنفسه لو انتم تعلمون تبکی علیکم عین عنایتی لأنکم ما عرفتم الذی دعوتومه فی العشیّ و الاشرار و فی کلّ اصیل و بکور توجّهوا یا قوم بوجه بیضاء و قلوب نوراء الی البقعة المبارکة الحمراء الّتی فیها تنادی سدره المنتهی انه لا اله الا انا المهیمن القیوم یا معشر العلماء فی ایران هل یقدر احد منکم ان یستنّ معی فی میدان المکاشفة و العرفان او یجول فی مضممار الحکمة و التّبیان لا وربّی الرحمن کلّ من علیها فان و هذا وجه ربّکم العزیز المحبوب یا قوم انا قدرنا العلوم لعرفان المعلوم و انتم احتجبتهم بها عن مشرقها الذی به ظهر کلّ امر مکنون قل هذه سماء فیها کتف امّ

الكتاب لو انتم تعلمون هذا لهو الذي به صاحبت الصخرة و نادت السدرة على الطور المرتفع على الأرض المباركة الملك لله الملك العزيز الودود أنا ما دخلنا المدارس و ما طالعنا المباحث اسمعوا ما يدعوكم به هذا الأمي الى الله الأبدى انه خير لكم عما كنز في الأرض لو انتم تفقهون ان الذي يأول ما نزل من سماء الوحي و يخرج عن الظاهر انه ممن حرف كلمة الله العليا و كان من الأخسرين في كتاب مبین

عند ذلك سمعنا ضجيج الفطرة قلنا ما لي يا فطرة اسمع في الليالي صريخك و في الأيام ضجيجك و في الأسحار حينك قالت يا سيد العالم الظاهر بالاسم الأعظم قد عقر الغافلون ناقتك البيضاء و غرقوا سفينتك الحمراء و ارادوا ان يطفنوا نورك و يستروا وجه امرك بذلك ارتفع حنيني و حنين الأشياء كلها و الناس اكثرهم من الغافلين امروز فطرت باذيال كرم تشبث نموده و طائف حول گشته

يا شيخ احضر لئري ما لا رأيت عيون الابداع و تسمع ما لا سمعت آذان الاختراع لعلك تخلص نفسك من طين الأوهام و تتوجه الى المقام الأعلى الذي فيه ينادى المظلوم الملك لله العزيز الحميد اميد أنكه بهمت آن جناب اجنحة عباد از طين نفس و هوى مطهر شود و قابل طيران در هواء محبت الهی گردد پرهای بطین آلوده قادر بر طيران نبوده و نیست يشهد بذلك مظاهر العدل و الانصاف ولكن القوم في ريب مبین

يا شيخ از هر جهتی از جهات عباد اعتراضاتی نموده اند که قلم از تحریر آن استغفار مینماید مع ذلك نظر برحمت کبری جواب علی قدر مراتب ناس داده شد که شاید از نار نفی و انکار بنور اثبات و اقرار منور گردند انصاف کمیاب و عدل مفقود از جمله این آیات محکمات در جواب بعضی از ملکوت علم الهی ظاهر و نازل یا ایها المتوجه الى انوار الوجه قد احاطت الأوهام سکان الأرض و منعتهم عن التوجه الى افق اليقين و اشراقه و ظهوراته و انواره بالظنون منعوا عن القيوم يتكلمون بأهوائهم و لا يشعرون منهم من قال هل الآيات نزلت قل ای ورب السموات هل اتت الساعة بل قضت ومظهر البيئات قد جاءت الحاقة و اتى الحق بالحجة و البرهان قد برزت الساهرة و البرية في وجل و اضطراب قد اتت الزلازل و ناحت القبائل من خشية الله المقندر الجبار قل الصاخة صاحت و اليوم لله الواحد المختار هل الطامة تمت قل ای ورب الأرباب هل القيامة قامت بل القيوم بملكوت الآيات هل ترى الناس صرعى بلى وربى العلى الأعلى هل انقعت الأعجاز بل نسفت الجبال ومالك الصفات قال اين الجنة و النار قل الأولى لقائى و الأخرى نفسك يا ايها المشرك المرتاب قال أنا ما نرى الميزان قل ای وربى الرحمن لا يراه الا اولو الأبصار هل سقطت التجوم قل ای از كان القيوم فى ارض السر فاعتبروا يا اولى الأنظار قد ظهرت العلامات كلها از اخرجنا يد القدرة من جيب العظمة و الاقتدار قد نادى المناد از اتى الميعاد و انصعق الطوريون فى تيه الوقوف من سطوة ربك مالك اليجاد يقول التاقور هل نفخ فى الصور قل بلى و سلطان الظهور از استقر على عرش اسمه الرحمن قد اضاء الديجور من فجر رحمة ربك مطلع الأنوار قد سرت نسمة الرحمن و اهتزت الأرواح فى قبور الأبدان كذلك قضى الأمر من لدى الله العزيز المنان قال الذين غفلوا متى انفطرت السماء قل از كنتم فى اجدات الغفلة و الضلال من الغافلين من يمسح عينيه و ينظر اليمين و الشمال قل قد عميت ليس لك اليوم من ملاذ منهم من قال هل حشرت النفوس قل ای وربى از كنت فى مهاد الأوهام و منهم من قال هل نزل الكتاب بالفطرة قل أنها فى الحيرة اتقوا يا اولى الألباب و منهم من قال أ حشرت اعمى قل بلى وراكب السحاب قد تزينت الجنة بأوراد المعانى و سحر السعير من نار الفجار قل قد اشرق النور من افق الظهور و اضاءت الآفاق از اتى مالك يوم الميثاق قد خسر الذين ارتابوا و ربح من اقبل بنور اليقين الى مطلع الايقان طوبى لك يا ايها الناظر بما نزل لك هذا اللوح الذى منه تطير الأرواح احفظه ثم اقره لعمري انه باب رحمة ربك طوبى لمن يقرأه فى العشى و الاشراف أنا نسمع ذكرك فى هذا الأمر الذى منه اندك جبل العلم و زلت الأقدام البهآ عليك و على كل مقبل اقبل الى العزيز الوهاب قد انتهى و ما تم اصبر ان ربك هو الصبار

هذه آيات انزلناها من قبل في اول ورودنا في سجن عكّا و ارسلناها اليك لتعرف ما نطقتم به السنتم الكذبة اذ اتى الامر بقدره و سلطان قد تزعزع ببيان الظنون و انفطرت سماء الأوهام و القوم في مرية و شقاق قد انكروا حجة الله و برهانه بعد اذ اتى من افق الاقتدار بملكوت الآيات تركوا ما امروا به و ارتكبوا ما منعوا عنه في الكتاب وضعوا الههم اخذوا اهوائهم الا انهم في غفلة و ضلال يقرؤون الآيات و ينكرونها يرون البيّنات و يعرضون عنها الا انهم في ريب عجاب

انا و صينا اوليائنا بتقوى الله الذي كان مطلع الأعمال و الأخلاق انه قائد جنود العدل في مدينة البهّاء طوبى لمن دخل في ظلّ رايته التوراء و تمسك به انه من اصحاب السفينة الحمراء التي نزل ذكرها في قیوم الأسماء

قل يا حزب الله زينوا هياكلكم بطراز الأمانة و الديانة ثم انصروا ربكم بجنود الأعمال و الأخلاق انا منعناكم عن الفساد و الجدل في كتبي و صحفى و زبرى و الواحى و ما اردنا بذلك الا علوكم و سموكم تشهد بذلك السماء و انجمها و الشمس و اشراقها و الأشجار و اوراقها و البحار و امواجها و الأرض و كنوزها نسأل الله ان يمدد اوليائه و يؤيدهم على ما ينبغي لهم في هذا المقام المبارك العزيز البديع

الى ان قلنا في لوح آخر يا ايها الناظر الى الوجه وصّ العباد بتقوى الله تالله هو القائد الأول في عساكر ربك و جنوده الأخلاق المرضية و الأعمال الطيبة و بها فتحت في الأعصار و القرون مدائن الأفئدة و القلوب و نصبت رايات النصر و الظفر على اعلى الأعلام

انا نذكر لك الأمانة و مقامها عند الله ربّ العرش العظيم انا قصدنا يوماً من الأيام جزيرتنا الخضراء و لما وردنا رأينا انها جارية و اشجارها ملتفة و كانت الشمس تلعب في خلال الأشجار اذاً توجهنا الى اليمين رأينا ما لا يتحرك القلم على ذكره و ذكر ما شهدت عين مولى الورى في ذاك المقام الألف الأشرف المبارك الأعلى ثم اقبلنا الى اليسار شاهدنا طلعة من طلعات الفردوس الأعلى قائمة على عمود من التور و نادى بأعلى النداء يا ملأ الأرض و السماء انظروا جمالى و نورى و ظهورى و اشراقى تالله الحق انا الأمانة و ظهورها و حسنها و اجر لمن تمسك بها و عرف شأنها و مقامها و تشبّث بذيلها انا الزينة الكبرى لأهل البهّاء و طراز العزّ لمن في ملكوت الانشاء و انا السبب الأعظم لثروة العالم و افق الاطمينان لأهل الامكان كذلك انزلنا لك ما يقرب العباد الى مالک الایجاد

اين مظلوم لازال اهل عالم را به ما يرفعهم و يقربهم دعوت نموده و از افق اعلى اشراق نموده آنچه که از برای احدی مجال توقف و اعراض و اعتراض نمانده ولكن غافلين را نفعی نبخشیده و لا يزيدهم الا خسارا

يا شيخ بايد علما با حضرت سلطان ايده الله متحد شوند و در ليالى و ايام به ما يرتفع به شأن الدولة و الملة تمسك نمايند اين حزب بتمام همّت بتهديب نفوس و اصلاح امور متشبّث و مشغولند يشهد بذلك ما نزل من القلم الأعلى في هذا اللوح المبين چه بسا از امور که سهل و آسان بنظر میآيد ولكن اكثرى از آن غافل و بامورى که سبب تضييع ايام است مشغول

در آستانه يومی از ايام کمال پاشا نزد مظلوم حاضر و از امور نافعہ ذکرى بميان آمد ذکر نمودند که السن متعدده

آموخته اند در جواب ذکر شد عمرى را تلف نموده ايد بايد مثل آن جناب و سائر وکلای دولت مجلسى بياريند و در آن مجلس

یک لسان از السن مختلفه و همچنين یک خطّ از خطوط موجوده را اختيار نمايند و يا خطّ و لسانى بديع ترتيب دهند و در

مدارس عالم اطفال را بآن تعليم فرمايند در اين صورت دارای دو لسان ميشوند يکى لسان وطن و ديگرى لسانى که عموم اهل

عالم بآن تکلم نمايند اگر بانچه ذکر شد تمسک جويند جميع ارض قطعۀ واحده مشاهده شود و از تعليم و تعلم السن مختلفه

فارغ و آزاد شوند در حضور قبول فرمودند و بسيار هم اظهار فرح و مسرت کردند و بعد بايشان ذکر شد که اين فقره را بوکلا و

وزراى دولت برسانند تا حکمش در ممالک جارى گردد و بعد مکرّر تشریف آوردند و از اين فقره ذکرى نمودند و حال آنکه

آنچه ذکر شد سبب اتحاد اهل عالم و اتفاق بوده

امید آنکه دولت ایران بآن تمسک فرماید و اجرا دارد حال خطّ بدیعی و لسان جدیدی اختراع شده اگر طالب باشند ارسال شود مقصود آنکه کل تمسک نمایند باموری که از زحمت و مشقت بکاهد و ایام در آنچه سزاوار است صرف شود و بانها رسد انّ الله هو المؤید العليم و المدبّر الخبير

انشاءالله ایران مزین گردد و فائز شود بآنچه که الی حین از آن محروم بوده قل یا سلطان همّت فرما تا جمیع اهل عالم بتجلیات انوار نیر عدل آن حضرت منور گردند این مظلوم جز بامانت و صدق و صفا و امور نافع بامری ناظر نبوده و نیست او را از خائنین مشمرید سبحانک یا الهی و سیدی و سندی ایّد حضرة السّلطان علی اجراء اوامرک و احکامک و اظهار عدلک بین عبادک انّک انت الفضال فیّاض المقدر القدير قد اتی امر الله بالفضل طوبی للعالمین و طوبی للعارفین و طوبی لمن تمسک بالحقّ منقطعاً عمّن فی السموات و الارضین

یا شیخ قصد شاطی بحر اعظم فرما ثمّ ادخل فی السفینة الحمراء الّتی قدرها الله لأهل البهَاء فی قیوم الأسماء و أنّها تمرّ علی البرّ و البحر من دخل فیها نجا و من اعرض هلک اذا دخلت و فزت ولّ وجهک شطر کعبة الله المهیم القیوم و قل اللهمّ انّی اسألك من بهائک بأبهاء و کلّ بهائک بهیّ اذا تفتح علی وجهک ابواب الملکوت و ترى ما لا رأت العیون و تسمع ما لا سمعت الأذان انّ المظلوم یعظک كما وعظک و ما اراد لك الاّ الدّخول فی بحر احدیة الله ربّ العالمین هذا یوم فیہ تنادی کلّ الأشیاء و تبشّر الناس بهذا الظهور الّذی به ظهر ما کان مکنوناً مخزوناً فی علم الله العزیز الحمید

یا شیخ تغرّذات حمامات بیان را بر افنان سدره عرفان اصفا نمودی حال تغنیات طیور حکمت را که در جنت علیا مرتفع است بشنو آنه یعرفک ما کنت غافلاً عنه اسمع ما نطق به لسان القوّة و القدرة فی کتب الله مقصود العارفین فی هذا الحین ارتفع النداء من سدره المنتهی فی قطب الفردوس الأعلى و امرنی بأن اذکر لجناّبک ما نزل فی الزّبرّ و الألواح و ما نطق به مبشّری الّذی فدی بنفسه لهذا النّبأ العظیم و الصّراط المستقیم قال و قوله الحقّ و قد کتبت جوهرة فی ذکره و هو أنّه لا یشار بأشارتی و لا بما ذکر فی البیان الی قوله عزّ و جلّ فی ذکر هذا الظهور الأعظم و النّبأ العظیم أنّه اجلّ و اعلی من ان یشار معروفأ بدونه او مستشیرأ بأشارة خلقه و انّنی انا اول عبد قد آمنتم به و بآیاته و اخذت من ابکار حدائق جنّة عرفانه حدائق کلماته بلی وعزّته هو الحقّ لا اله الاّ هو کلّ بأمره قائمون انتهى حمامه حقیقی بر اغصان سدره الهی باین کلمات تغنی فرموده طوبی از برای نفسی که باصغای آن فائز شد و از بحور بیان الهی که در هر کلمه نئی مستور اخذ نمود و آشامید و همچنین در مقام دیگر ندای بیان از اعلی الاغصان مرتفع قوله تبارک و تعالی و فی سنة التّسع انتم کلّ خیر تدرکون و در مقام دیگر میفرماید و فی سنة التّسع انتم بلقاء الله ترزقون انتهى این نعمات که از طیور مدائن عرفان ظاهر گشته مطابقت به ما انزله الرّحمن فی الفرقان طوبی للمتبصّرين و طوبی للفائزین

یا شیخ لعمر الله فرات رحمت جاری و بحر بیان مّواج و شمس ظهور مشرق و منیر بقلب فارغ و صدر منشرح و لسان صدق مبین این کلمات عالیات که از مبشّر یعنی نقطه اولی ظاهر شده قرائت نما قوله عزّ بیانه مخاطباً لحضرة العظیم هذا ما قد وعدناک قبل حین الّذی اجبناک اصبر حتّی یقضی عن البیان تسعة فاذا قل فتبارک الله احسن المبدعین قل هو نبأ لم یحط بعلمه احد الاّ الله ولكن انتم یومئذ لا تعلمون انتهى و در سنة تسع این ظهور اعظم از مشرق اراده الهی مشرق و لائح لا ینکره الاّ کلّ غافل مریب نسأل الله ان یؤید عباده علی الرجوع الیه و الاستغفار عمّا عملوا به فی الحیوة الباطلة أنّه هو التّواب الغفور الرّحیم و در مقام دیگر میفرماید انّنی انا اول عبد قد آمنتم به و بآیاته انتهى و همچنین در بیان فارسی میفرماید أنّه هو الّذی ینطق فی کلّ شأن انّنی انا الله الی آخر بیانه جلّ و عزّ و مقصود از ذکر ربوبیت و الوهیت از قبل ذکر شد قد خرقتنا الأحجاب و اظهرنا ما یقرّب الناس الی الله مالک الرّقاب طوبی لمن فاز بالعدل و الانصاف فی هذا الفضل الّذی احاط من فی السموات و الارضین امرأ من لدى الله ربّ العالمین

یا شیخ نعمات انجیل را باذن انصاف بشنو قوله عزّ بیانه که از بعد اخبار میفرماید و اماً ذلك اليوم و تلك الساعة فلا يعلم بهما احد و لا الملائكة الذين في السماء و لا الابن الا الأب و مقصود از اب در این مقام حقّ جلّ جلاله است و اوست مرّبی حقیقی و معلّم معنوی

یوئیل میفرماید لأنّ يوم الربّ عظیم و مخوف جدّاً فمن يطبقه اولّ در بیان جلیل مرقوم در انجیل میفرماید احدی بحین ظهور آگاه نه لم يحط به الا الله العليم الخبير و در ثانی عظمت ظهور را ذکر مینماید و همچنین در فرقان میفرماید عمّ يتساءلون عن النبيا العظيم اینست آن نبائی که عظمتش در اکثری از کتب قبل و بعد مذکور اینست آن نبائی که ارتعدت به فرائض العالم الا من شاء الله الحافظ الناصر المعين چنانچه بابصار ظاهره مشاهده شد که جمیع عباد و من فی البلاد منقلب و متحرّیر گشتند الا من شاء الله

یا شیخ امر عظیم است و نبأ عظیم بصبر و سکون در آیات باهرات و کلمات عالیات و ما ظهر فی هذه الأيام تفکر نما شاید اسرار مکنونه در کتب را بیابی و بر هدایت عباد همّت نمائی ندای ارمیا را بسمع حقیقی بشنو میفرماید آه لأنّ ذلك اليوم عظیم و ليس مثله اگر آن جناب بانصاف نظر نمایند بر عظمت يوم آگاه شوند اسمع نداء هذا الناصح العليم و لا تجعل نفسك محرومة عن الرحمة التي سبقت الوجود من الغيب و الشهود نعمة حضرت داود را بشنو میفرماید من يقودني الى المدينة المحصنة مدينة محصنه عكاست که سجن اعظم نامیده شده و دارای حصن و قلعه محکم است

یا شیخ اقرأ ما نطق به اشعيا فی كتابه قوله على جبل عال اصعدی یا مبشرة صهيون ارفعی صوتك بقوة یا مبشرة اورشليم ارفعی لا تخافی قولي لمدن يهوذا هو ذا الهك هو ذا السيد الربّ بقوة يأتي و ذراعه تحکم له امروز جمیع علامات نمودار مدینه بزرگی از آسمان نازل شده و صهيون از ظهور حقّ مهترّ و مسرور چه که نداء الله را از کلّ جهات اصغا نموده امروز اورشليم ببشارت جدید فائز چه که مقام جمیز سرو آزاد ایستاده اورشليم محلّ زیارت جمیع احزاب عالم است و به قدس نامیده شده و آن و صهيون و فلسطين جمیع در این اراضی واقع اینست که میفرماید طوبی لمن هاجر الى عكا

عاموص میفرماید انّ الربّ یزمر من صهيون و يأتي صوته من اورشليم فتروح مراعی الرعاة و بیس رأس الكرمل و کرمل در کتاب الهی به کوم الله و کرم الله نامیده شده کوم تپه را میگویند و این مقامیست که در این ایام از فضل دارای ظهور خباء مجد بر آن مرتفع گشته طوبی للواردين و طوبی للمقبلين و همچنین میفرماید يأتي الهنا و لا یصمت

یا شیخ در این بیان مقصود عالمیان که به عاموص فرموده تفکر نما قوله فاستعدّ للقاء الهك یا اسرائیل فانه هو ذا الذي صنع الجبال و خلق الریح و اخبر الانسان ما هو فكره الذي يجعل الفجر ظلاماً و یمشی على مشارف الأرض يهوه اله الجنود اسمه میفرماید فجر را تاریک مینماید مقصود آنکه اگر در حین ظهور مکلمّ طور نفسی خود را صبح صادق داند بقوت و قدرت الهی تاریک میشود صبح کاذبست و خود را صادق میداند ویل له و ویل لمن اتبعه من دون بینة من الله ربّ العالمين

اشعيا میفرماید یسمو الربّ وحده فی ذلك اليوم و در عظمت ظهور میفرماید ادخل الى الصخرة و اختبئ فی التراب من امام هیبة الربّ و من بهاء عظمته و در مقام دیگر میفرماید تفرح البرية و الأرض الیابسة و یتهيج القفر و یزهر کالترجس یزهر ازهاراً و یتهيج ابتهاجاً و یرنم یدفع الیه مجد لبنان بهاء کرمل و شارون هم یرون مجد الربّ بهاء الهنا انتهى

این فقرات احتیاج بتفسیر ندارد بمتابۀ آفتاب مشرق و ظاهر و بمثابة نور ساطع و لامع هر منصفی از عرف این بیان بحدیقه عرفان راه یابد و فائز شود بانچه اکثر اهل عالم از آن محجوب و ممنوعند قل اتقوا الله یا قوم و لا تتبعوا شبهات الناعقين الذين نقضوا عهد الله و میثاقه و انكروا رحمته التي سبقت من فی السموات و الأرضين

و همچنین میفرماید قولوا لخائفی القلوب تشددوا لا تخافوا هو ذا الهکم انتهى این آیه مبارکه دلیل است بر عظمت ظهور و عظمت امر چه که نفخه صور عالم را مضطرب مینماید زلزله و خوف کل را احاطه میکند طوبی از برای نفسی که بنور

توکل و انقطاع منور گشت شدائد آن یوم او را منع نکند و نترساند کذلک نطق لسان البیان امرأ من لدى الرحمن انه هو المقتدر القوى الغالب القدير حال از برای صاحبان آذان و ابصار واجب که در این کلمات عالیات که در هر یک بحور معانی و بیان مستور تفکر نمایند لعل بیان مالک ادیان عباد خود را بکمال روح و ریحان بمقصد اقصی و ذروه علیا که مطلع افق این ندا است فائز فرماید

یا شیخ اگر نفعات بیان را اقل از سم ابره ییابی عالم و عالمیان را بگذاری و بانوار وجه حضرت مقصود توجه نمائی باری در کلمات حضرت روح معانی لاتحصی مستور ذکر امور کثیره فرموده ولکن نظر بعدم وجود سامعین و ناظرین اکثری را ستر نموده چنانچه میفرماید ولکن لا تستطيعون ان تحتملوا الآن ان مطلع وحی میفرماید در آن یوم اخبار بعد از حضرت موعود ذکر میفرماید چنانچه در کتاب اقدس و الواح حضرات ملوک و لوح رئیس و لوح فؤاد از قلم اعلی اکثر اموری که در ارض واقع از قبل جاری و نازل گشته

در کتاب اقدس نازل یا ارض الطاء لا تحزنی من شیء قد جعلک الله مطلع فرح العالمین لو یشاء یبارک سریرک بالذی یحکم بالعدل و یجمع اغنام الله الّتی تفرقت من الذّئاب انه یواجه اهل البهء بالفرح و الانبساط الا انه من جوهر الخلق لدى الحقّ علیه بهاء الله و بهاء من فی ملکوت الامر فی کلّ حین این آیات از قبل نازل ولکن در این حین این آیه نازل الهی الهی یدعوک البهء و یسألک بانوار وجهک و امواج بحر امرک و تجلیات شمس بیانک ان تؤید السلطان علی العدل و الانصاف و لو ترید بارک به سریر الامر و الحکم انک انت المقتدر علی ما تشاء لا اله الا انت السامع المجیب افرحی یا ارض الطاء بما جعلک الله افق التور بما ولد فیک مطلع الظهور و سمیت بهذا الاسم الّذی به لاح نیر الفضل و اشرفت السموات و الأرضون سوف تنقلب فیک الامور و یحکم علیک جمهور الناس ان ربک هو العلیم المحیط اطمنئی بفضل ربک انه لا تنقطع عنک لحظات الالطاف سوف یأخذک الاطمینان بعد الاضطراب کذلک قضی الامر فی کتاب بدیع

و همچنین در لوح فؤاد و لوح پاریس و الواح اخری نازل شده آنچه که هر صاحب انصافی شهادت میدهد بر قدرت و عظمت و علم حقّ جلّ جلاله اگر بعدل ملاحظه نمایند بر سرّ این آیه مبارکه لا رطب و لا یابس الا فی کتاب مبین آگاه میشوند و ادراک مینمایند ولکنّ الیوم منع الناس اعراضهم عن ادراک ما نزل بالحقّ من لدن منزل قدیم سبحان الله آیات باهرات از جمیع جهات احاطه نموده مع ذلک اکثری از عباد از مشاهده و آگاهی آن محرومند از حقّ میطلبیم توفیق عطا فرماید تا جمیع بر لآلی مستوره در اصداف بحر اعظم آگاه شوند و به لک الحمد یا اله العالم ناطق گردند

یا معشر المنصفین در امواج بحر بیان و علم الهی نظر نمائید و تفکر کنید تا بلسان ظاهر و باطن شهادت دهید بأنّ عنده علم کلّ شیء فی کتاب لا یعزب عن علمه من شیء انه اظهر ما کان مکنوناً اذ استوی علی عرش البیان فی المآب آنچه نازل شده کلمه بکلمه در ارض ظاهر گشته و میشود از برای احدی مجال اعراض و اعتراض نه ولکن چون انصاف مخذول و مستور اکثری باوهامات خود تکلم مینمایند

الهی الهی لا تمنع عبادک عن التوجه الی نور الایقان الّذی اشرق من افق سماء مشیتک و لا تجعلهم یا الهی محرومین عن بحور آیاتک ای ربّ هم عبادک فی بلادک و ارقائک فی دیارک ان لم ترحمهم من یرحمهم خذ یا الهی ایادی الّذین غرقوا فی بحر الأوهام و خلّصهم بقدرتک و سلطانتک ثمّ انقذهم بذراعی اقتدارک انک انت المقتدر علی ما تشاء و فی یمینک زمام من فی السموات و الأرضین

و همچنین نقطه اولی میفرماید بچشم او او را ببینید و اگر بچشم غیر ملاحظه کنید هرگز بشناسائی و آگاهی فائز نشوید انتهی و این فقره مخصوصست باین ظهور اعظم طوبی للمنصفین و همچنین میفرماید نطفه یکساله ظهور او اقوی است از کلّ

بیان این بشارتهای بیان و کتب قبل مکرر در کتب عدیده باسامی مختلفه ذکر شده لعلّ الناس ینصفون فیما اشرق و لاح من افق ارادة الله ربّ العرش العظیم

یا شیخ قل لملأّ البیان در این کلمه مبارکه تفکر نمائید میفرماید جمیع بیان ورقیست از اوراق جنّت او انصفوا یا قوم و لا تكونوا من الأخسرین فی کتاب الله ربّ العالمین امروز سدره مبارکه با اثمار جنیّه جدیده بدیعه امام وجهت موجود انظر اليها منقطعاً عن دونها كذلك نطق لسان القوّة و القدرة فی هذا المقام الّذی جعله الله مزیناً بقدم اسمه الأعظم و نباه العظیم و همچنین میفرماید من اوّل ذلك الأمر الی قبل ان یکمل تسعة کینونات الخلق لم تظهر و انّ کلّ ما قد رأیت من التّطفة الی ما کسونه لحماً ثمّ اصبر حتّی تشهد خلق الآخر قل فتبارک الله احسن الخالقین و همچنین از اقتدار ظهور ذکر فرموده و قال حلّ لمن ینظره الله ان یردّ من لم یکن فوق الأرض اعلى منه اذ ذلك خلق فی قبضته و کلّ له قانتون فانّ لكم بعد حین امر ستعلمون و میفرماید فاعرف بالیقین الأقطع و الأمر المثبت الأحمم بأنّه جلّ جلاله و عزّ اعزازه و قدّس اقداسه و کبر کبریائه و مجدّ شوّوناته یعرف کلّ شیء نفسه بنفسه فمن یقدر ان یعرفه بغيره الی قوله عزّ و جلّ ایّاک ایّام ظهوره ان تحتجب بالواحد البیانیه فانّ ذلك الواحد خلق عنده و ایّاک ایّام ان تحتجب بکلمات ما نزل فی البیان الی قوله تعالی و لا تنظر الیه الا بعینه فانّ من ینظر الیه بعینه یدرکه والاّ ینتجب ان اردت الله و لقائه فأرده و انظر الیه و همچنین میفرماید اگر یک آیه از آیات من ینظره الله را تلاوت کنی اعزّتر خواهد بود از آنکه کلّ بیان را ثبت کنی زیرا که آن روز آن یک آیه ترا نجات میدهد ولی کلّ بیان نمیدهد انتهى

قل یا معشر البیان انصفوا انصفوا ثمّ انصفوا انصفوا و لا تكونوا من الّذین ذکروا مظهر امر الله فی اللیالی و الایام و لمّا اتی بالفضل و اشرق افق الظهور افتوا علیه بما ناح به سکان ملکوت و الجبروت و الّذین طافوا حول ارادة الله العظیم الحکیم در این کلمه علیاً تفکر نمائید میفرماید انّی مؤمن به و بدینه و بکتابه و بأدلّائه و بمناهجه و بما ینظر من عنده فی کلّ ذلك مفتخرّاً بنسبتی الیه و متعزّزاً بایمانی به و همچنین میفرماید ان یا کلّ شیء فی البیان فلنعرّفنّ حدّ انفسکم فانّ مثل نقطه البیان یؤمن بمن ینظره الله قبل کلّ شیء و انّی انا بذلك افتخرنّ علی من فی ملکوت السّموات و الأرض انتهى لعمر الله جمیع ذرّات کائنات بنوحه و ندبه مشغولند از ظلم معرضین بیان آیا صاحبان ابصار و آذان کجا رفتند نسأل الله تبارک و تعالی ان یحضرهم و ینصحهم بما ینفعهم و یمنعهم عما یضرهم انّه هو القویّ الغالب القدر

و همچنین میفرماید لا تحتجبنّ عن الله بعد ظهوره فانّ کلّ ما رفع البیان کخاتم فی یدی و انّی انا خاتم فی یدی من ینظره الله جلّ ذکره یقلّب کیف یشاء لما یشاء بما یشاء انّه لهو المهیمن المتعال و همچنین میفرماید فانه لو یجعل ما علی الأرض نبیّاً لیکوننّ انبیاء عند الله و همچنین میفرماید و اذاً یوم ظهور من ینظره الله کلّ من علی الأرض عنده سوءاً فمن یجعله نبیّاً کان نبیّاً من اوّل الّذی لا اوّل له الی آخر الّذی لا آخر له لأنّ ذلك ممّا قد جعله الله و من یجعله ولیّاً فذلک ما کان ولیّاً فی کلّ العوالم فانّ ذلك ممّا قد جعله الله لأنّ مشیة الله لن ینظر الاّ بمشیة و ارادة الله لم ینظر الاّ بارادته و انّه لهو القاهر المقتدر المنیع انتهى

باری در هر مقامی ذکر فرموده اند آنچه را که سبب اقبال و ارتفاع و ارتقا و هدایت خلق است ولكن معدودی غیر منصفین حجاب شدند و سدّی حائل گشته اند و عباد را از توجّه بانوار وجه منع کرده اند نسأل الله ان یطردهم بسلطانه و یأخذهم بأخذه انّه هو المقتدر العزیز الحکیم

و همچنین میفرماید فانّ مثله جلّ ذکره کمثل الشّمس لو یقابله الی ما لا نهاییه مرایا کلّهنّ لیستعکسن من تجلّی الشّمس فی حدّهم و ان لم یقابله من احد فیطلع الشّمس و یغرب و الحجاب للمرایا و انّی ما قصّرت عن نصحی ذلك الخلق و تدبیری لاقبالهم الی الله ربّهم و ایمانهم بالله ربّهم و ان یؤمننّ به یوم ظهوره کلّ ما علی الأرض فاذاً یسرّ کینونتی حیث

كَلَّ قَد بَلَّغُوا إِلَى ذُرْوَةِ وَجُودِهِمْ وَوَصَلُوا إِلَى طَلْعَةِ مَحْبُوبِهِمْ وَادْرَكُوا مَا يُمْكِنُ فِي الْإِمْكَانِ مِنْ تَجَلِّيِ مَقْصُودِهِمْ وَأَلَّا يَحْزَنَ فُؤَادِي
وَإِنِّي قَدْ رَيْبَيْتُ كُلَّ شَيْءٍ لَذَلِكَ فَكَيْفَ يَحْتَجِبُ أَحَدٌ عَلَيَّ هَذَا قَدْ دَعَوْتِ اللَّهُ وَوَأَدْعُوهُ أَنَّهُ قَرِيبٌ مَجِيبٌ

و همچنین میفرماید بقدر اسم مؤمن هم در حق آن شجره لاشرقیه و لاغرئیه راضی نمیشوند چه اگر راضی شوند حزن بر او وارد نمیآوردند انتهی یا اذن عالم آیا شنیدی بچه عجز این بیانات از مشرق اراده مطلع اسماء ظاهر گشته میفرماید کل را تربیت نمودم از برای عرفان این ظهور و لکن اهل بیان بقدر اسم مؤمن هم در حق آن سدره مبارکه لاشرقیه راضی نمیشوند آه آه عمّا ورد علی نفسی لعمر الله قد ورد علیّ من الذی ربّیته فی اللیالی و الاّیام ما ناح به روح القدس و اهل خبآء عظمة الله مالک هذا الیوم البدیع

و همچنین ردّاً لبعضی از معرضین میفرماید چه کسی عالم بظهور نیست غیر الله هر وقت شود باید کل تصدیق بنقطه حقیقت نمایند و شکر الهی بجای آورند انتهی معرضین بمثابه امت یحیی تکلم نمودند چه که آن نفوس هم بر حضرت روح اعتراض کردند که شریعت یحیی تمام نشد تو از برای چه آمدی حال هم معرضین مع آنکه ابداً با ما نبودند و اطلاع از اصل امر نداشته و ندارند که از که بوده و چه بوده گفتهاند آنچه را که اشیاء کلها بنوحه و ندبه مشغول عمری ان الآخرس لا یقدر ان یقوم امام ملکوت البیان اتقوا الله یا قوم ثم اقرؤوا ما نزل بالحق فی الباب الثامن من الواحد السّادس من البیان و لا تکنوا من المعرضین و همچنین امر فرموده که در هر نوزده روز یک دفعه در این باب نظر کنند لعلّ در ظهور من یظهره الله محتجب نشوند بشئونی دون شأن آیات که اعظم حجج و براهین بوده و هست انتهی

حضرت یحیی بن زکریّا فرموده آنچه را که مبشّر فرموده قائلاناً توبوا لانه قد اقترب ملکوت السموات انی اعمدکم بمآء للتوبة ولكن الذی یأتی بعدی هو اقوی منی الذی لست اهلاً ان احمل حذائه اینست که مبشّر میفرماید در مقام خضوع و خشوع که جمیع بیان ورقی است از اوراق جنّت او و همچنین میفرماید من اول عابدینم و افتخار میکنم بنسبتی الیه یا قوم مع ذلک اهل بیان عمل نمودند آنچه را که ذی الجوشن و ابن انس و اصبحی از آن پناه بخدا برده و میبزند این مظلوم در شب و روز بارتفاع امر الهی امام وجوه ادیان مشغول و آن نفوس باسبابی که سبب ذلّت و علّت اذیت بوده متمسک

و همچنین میفرماید او را شناخته بآیات او و احتیاط در عرفان او نکرده که بقدر همان در نار محتجب خواهید بود انتهی ای معرضین بیان در این کلمه علیا که از مطلع بیان نقطه عرفان جاری شده تفکر نمائید و در این حین آن کلمه را بشنوید میفرماید در آن روز آن آفتاب حقیقت اهل بیان را خطاب مینماید و این سوره فرقان را تلاوت میفرماید قل یا ایها الکافرون لا اعبد ما تعبدون و لا انتم عابدون ما اعبد و لا انا عابد ما عبدتم و لا انتم عابدون ما اعبد لکم دینکم و لی دین سبحان الله مع این بیانات واضحه و آثار لامعه مشرقه کل باوهام خود مشغولند و از حضرت مقصود غافل و محجوب یا معرضین از نوم غفلت بیدار شوید و این کلمه مبشّر را بشنوید میفرماید شجره اثبات باعراضش از او از نفی محسوب و شجره نفی باقبالش باو از اثبات محسوب و همچنین میفرماید اگر نفسی ادعا نماید و اتیان بحجت نماید تعرض نمائید و حزن وارد میاورد انتهی باری این مظلوم در لیالی و ایام به قل یا ایها الکافرون ناطق که شاید سبب تنبه شود و خلق را بطراز انصاف مزین دارد

حال در این کلمات که عرف یأس از آن متضوّع تفکر نمائید فی مناجاته مع الأحزان الی الله ربّ العالمین قوله سبحانک اللهمّ فاشهد بانّی بذلک الکتاب قد اخذت عهد و لایة من تظهرنه عن کلّ شیء قبل عهد ولایتی و کفی بک و بمن آمن بآیاتک علیّ شهداءً و انک انت حسبی علیک توکلت و انک کنت علی کلّ شیء حسیباً

و در مقام دیگر میفرماید ان یا شمس المرایا انتم الی شمس الحقیقة تنظرون فانّ قیامکم بها لو انتم تبصرون کلکم کحیتان بالمآء فی البحر تتحرکون و تحتجبون عن المآء و تسألون عمّا انتم به قائمون و همچنین میفرماید لأشکونّ الیک ان یا

مرآة جودی عن کلّ المرایا کلّ بألوانهم الّیّ لینظرون انتهى این خطاب از مصدر امر حضرت وهّاب بجناب آقا سیّد جواد مشهور به کربلائی نازل

حقّ شاهد و عالم گواه که آن سیّد با این مظلوم بوده و در ردّ معرضین هم شرحی مبسوط نوشته و دو لوح هم که در آن از ظهور حقّ گواهی داده و از دوش اشارات اعراض ظاهر و هویدا نزد جناب حیدر قبل علی فرستادیم و خطّ او نزد کلّ معلوم و واضح است و مقصود از این عمل آنکه شاید منکرین بفرات اقرار فائز شوند و معرضین بنور اقبال منور گردند حقّ شاهد که این مظلوم مقصودی جز القای کلمه الهی نداشته طوبی للمنصفین و ویل للمعرضین معرضین تدبیرها نموده‌اند و بحیلهها تمسّک جستند از جمله صورت این سیّد را گرفته‌اند و همچنین صور بعضی را بعد هر کدام را در ورقی چسبانده‌اند و فوق اینها صورت میرزا یحیی را باری بهر اسبابی از برای انکار حقّ تمسّک جستند قل

حقّ عیان چون مهر رخشان آمده

حیف کاندلر شهر کوران آمده

و سیّد مذکور منکرین را نصیحت نموده و بافق اعلی دعوت کرده و لکن در احجار ملساء تأثیری نمود و در باره اش گفته‌اند آنچه را که او از آن بحقّ جلّ جلاله پناه برده و حال عرائضی که بساحت اقدس ارسال داشته موجود است طوبی للمنصفین حال در شکایت نقطه اولی از مرایا تفکّر نمایند شاید سبب انتباه گردد و عباد از شمال اوهام و ظنون بیمین ایمان و ایقان توجّه نمایند و آگاه گردند بآنچه که از او محجوبند مع آنکه از عالم نیستی بهستی مخصوص عرفان این امر اعظم آمده‌اند و همچنین میفرماید و اجعل اللهم تلك الشجرة کلّها له لیظهن منها ثمرات ما قد خلق الله فیها لمن قد اراد الله ان یظهر به ما اراد فانّی انا وعزّیک ما اردت ان یكون علی تلك الشجرة من غصن و لا ورق و لا ثمر لن یسجد له یوم ظهوره و لا یسبحک به بما ینبغی لعلو علو ظهوره و سمو سمو بطونه و ان شهدت یا الهی علیّ من غصن او ورق او ثمر لم یسجد له یوم ظهوره فاقطعه اللهم عن تلك الشجرة فانه لم یکن منّی و لا یرجع الّیّ انتهى

یا اهل بیان لعمر الله این مظلوم خیالی نداشته الا اظهار امری که بآن مأمور بوده اگر بسمع فطرت توجّه نمایند از جمیع ارکان و اعضا و عروق حتّی از موهای مظلوم اصغا مینماید آنچه را که سبب توجّه و انجذاب ملاً اعلی و ناسوت انشاء است یا هادی حمیّه جاهلیّه قبل عباد بیچاره را از صراط مستقیم منع نمود در حزب شیعه تفکّر نما هزار و دوپست سنه یا قائم گفتند و بالأخره جمیع بر شهادتش فتوی دادند و شهیدش نمودند مع آنکه بحقّ جلّ جلاله و حضرت خاتم و اوصیا قائل و مقرّ و معترف بودند حال قدری فکر لازم که شاید معلوم شود سببی که مابین حقّ و خلق حائل شد چه بوده و علّت اعتراض و انکار چه عملی شده

یا هادی ناله منابر را اصغا نمودیم که علمای عصر ظهور بقول جمیع بر آن ارتقا جستند و حقّ را سب نموده و بر آن جوهر وجود و اصحابش وارد آوردند آنچه که چشم عالم ندید و گوش عالم نشنید حال تو باسم وصایت و مرآتیت مردم را دعوت نموده و مینمائی مع آنکه اطلاع از امر نداشته و نداری چه که با ما نبودی

جمیع این حزب میدانند که سیّد محمّد یکی از خدّام بوده در ایّامی که حسب الخواش دولت علیّه عثمانی بآن شطر توجّه نمودیم همراه بوده و بعد از او ظاهر شد آنچه که لعمر الله قلم اعلی گریست و لوح نوحه نمود لذا طردش نمودیم و به میرزا یحیی پیوست و عمل نمود آنچه را که هیچ ظالمی نمود ترکناه و قلنا اخرج یا غافل بعد از ظهور این کلمه به مولوی‌خانه رفته با آنها بوده الی ان جاء امر الخروج

یا هادی سبب اوهام جدیده مشو مرّه اخری بترتیب حزبی مثل حزب شیعه راضی مباش تفکّر نما چه مقدار خون ریخته شد از جمله خود تو که مدّعی علم بودی و همچنین علمای شیعه طرّاً در سنه اولی و اخری حقّ را لعن نمودید و فتوی بر

سفک دم اطهرش دادید اتق الله یا هادی راضی مشو عباد مجدّد باوہام قبل مبتلا شونند اتق الله و لا تکن من الظالمین این ایام اصغا شد در جمع بیان و محو آن همت نموده‌ئی این مظلوم از تو میطلبد این اراده را لوجه الله ترک نمائی ادراک و عقل تو از سید عالم برتر و بالاتر نبوده و نیست حقّ شاهد و گواہست که این مظلوم بیان را تلاوت نموده و مطالبش را ندیده اینقدر معلوم و واضح و مبرهنست که کتاب بیان را اسّ کتب خود قرار فرموده از خدا بترس در اموری که شأن تو نیست داخل مشو هزار و دویست سنه شیعه بیچاره را امثال تو بیتر اوہام و ظنون مبتلا نمودند بالأخره در یوم جزا ظاهر شد آنچه که ظالمهای قبل بحقّ پناه بردند

حال صریح حضرت نقطه را از بیانش ادراک نما عرض میکند الهی اگر از این سدره که آن وجود مبارک باشد ثمری یا ورقی یا غصنی ظاهر شود که بتو ایمان نیاورد او را این حین قطع نما و همچنین میفرماید اگر نفسی کلمه‌ئی بگوید من غیر برهان ردّش ننمائید و حال با صد جلد کتاب ردّش کرده‌ئی و مسروری

مجدّد میگویی و التماس میکنم بیصر حدید در آنچه نازل شده ملاحظه نما نفعات بیان این ظهور غیر بیانات قبل است این مظلوم لازال مبتلا بوده و مقرّ امنی که در کتب حضرت اعلی و یا غیر نظر نماید نداشته بعد از ورود در عراق بامر حضرت پادشاه ایران آیدہ الله دو ماه او ازید فاصله میرزا یحیی وارد شد ذکر نمودیم ما را حسب الأمر باینجا فرستاده‌اند تو خوبست در ایران باشی و میرزا موسای اخوی را میفرستیم بطرف دیگر چه که اسم شما در دیوان نیامده میتوانید بخدمتی قیام نمائید بعد این مظلوم دو سنه منقطعاً عن العالم هجرت کرد از بغداد بعد از رجوع مشاهده شد توقّف کرده و سفرش در عهده تأخیر مانده این مظلوم بسیار محزون شد حقّ شاهد و گواہ که در جمیع احیان بنشر امر مشغول بوده‌ایم سلاسل و اغلال منع ننمود کند و حبس از اظهار بازنداشت و در آن ارض بر منع از فساد و اعمال غیر مرضیّہ غیر طیبہ قیام نمودیم و لیلاً و نهاراً بجمیع اطراف الواح ارسال شد و مقصودی جز تہذیب نفوس و اعلائی کلمه مبارکه نبوده

مخصوص چند نفر معین نمودیم بر جمع آثار نقطه و بعد از جمع میرزا یحیی و میرزا وهّاب خراسانی که به میرزا جواد معروف بود این دو را در محلّی جمع نمودیم و دو دوره کتب حضرت نقطه را حسب الأمر نوشته و تمام نموده‌اند لعمر الله این مظلوم از کثرت مرادہ با ناس کتب را ندیده و از آثار نقطه بیصر ظاهر مشاهده نموده و این آثار نزد این دو بوده که هجرت واقع شد و قرار شد میرزا یحیی این نوشتجات را برداشته بشطر ایران توجّه نماید و در آن اراضی انتشار دهد و این مظلوم حسب الاستدعای وزرای دولت علیّه بآن شطر توجّه نمود بعد از ورود در موصل مشاهده شد میرزا یحیی پیش از حرکت مظلوم رفته و منتظر است باری کتب و آثار در بغداد ماند و او خود بشطر علیّه توجّه نمود و جزء این عباد شد حال حقّ شاهد است بر این مظلوم چه گذشت چه که بعد از زحمتهای زیاد آثار را گذاشت و خود بمهاجرین پیوست مدّتها این مظلوم باحزان نامتناہیہ مبتلا تا آنکه بتدبیری که غیر حقّ کسی آگاه نیست آثار را بمقام دیگر و ارض دیگر فرستادیم چه که در عراق عرب باید اوراق را در هر شهر ملاحظه نمود والاّ از هم میریخت و ضایع میشد ولكنّ الله حفظها و ارسلها الی مقام قدره الله من قبل انه هو الحافظ المعین

هر جا این مظلوم رفت میرزا یحیی از عقب آمد خود تو گواہی و میدانی که آنچه ذکر شد صدقست ولكن در سرّ سید اصفهانی او را اغوا نمود و عمل نمودند آنچه را که سبب فرع اکبر شد ایکاش از مأمورین دولت سؤال مینمودید عمل میرزا یحیی را در آن ارض از همه گذشته اقسامک باللّٰه الفرد الواحد المقدر القدير که در نوشتجاتی که باسم او نزد نقطه اولی رفته ملاحظه نما تا آثار حقّ را بمثابه آفتاب ممتاز مشاهده نمائی و همچنین از کلمات نقطه بیان روح ما سواه فداہ ظاهر شده آنچه که هیچ ستیری آن را منع ننماید و سبحات جلال و حجابات اهل ضلال آن را از ظهور بازندارد قد خرقت الأحجاب من اصبع

ارادة ربك القوى الغالب القدير بلى مفترين و مغلين را چاره نبوده و نيست چندی قبل مذکور شد كتاب ايقان و بعضی از الواح را نسبت بغير داده‌ئی لعمر الله هذا ظلم عظيم غير از ادراك آن عاجز است تا چه رسد بتنزيل آن

حسن مازندرانی حامل هفتاد لوح بوده و چون فوت شد آن الواح را بصاحبانش ندادند و بيکی از اختهای اين مظلوم که من غير جهت اعراض نموده سپردند الله يعلم ما ورد على الواحه و آن اخت ابدأً با ما نبوده قسم بافتاب حقيقت بعد از ظهور اين امور ميرزا يحيی را ندیده و از امر مطلع نبوده چه که آن ایام موافق نبوده‌اند ایشان در محلّه‌ئی و اين مظلوم در محلّه ديگر ساکن ولكن محض عنایت و محبت و شفقت چند يوم قبل از حرکت نزد او و والده‌اش رفته که شايد از کوثر ايمان بياشامند و بآنچه اليوم سبب تقرب الی الله است فائز گردند حق ميداند و شاهد و خود او گواه که غير اين بهیچوجه خیالی نبوده تا آنکه الحمد لله از فضل الهی فائز شد و بطراز محبت مزین گشت ولكن بعد از اسیری و هجرت ما از عراق به آستانه ديگر از او خبری نرسید و بعد از تفریق در ارض طاء با جناب اخوی ميرزا رضا قلی ملاقات نشد و خبری از او مخصوصاً نرسید در اول ایام کل در یک بيت ساکن بودیم و بعد آن بيت در خریمه بقیمت نازلی رفت و فرمانفرما و حسام‌السلطنه اين دو برادر خریدند و قسمت نمودند بعد از اين حادثه ما بين ما و اخوی تفریق حاصل ایشان بدر مسجد شاه و ما در دروازه شمیران ساکن ولكن از اخت از بعد من غير جهت آثار عناد ظاهر اين مظلوم بهیچوجه سخنی نگفته الا آنکه بنت اخوی مرحوم ميرزا محمد حسن عليه بهاء الله و سلامه و رحمته که مخطوبه غصن اعظم بوده او را اخت اين مظلوم از نور بخانه خود برده و بمقر ديگر فرستاد جمعی از اصحاب و دوستان از اطراف شکایت نمودند چه که اين امر بسیار عظيم بود موافق رأی هيچیک از اولیای حق واقع نشد عجب در اينکه اخت او را بمحل خود برده و ترتيبات داده بمقام ديگر فرستاده مع ذلک اين مظلوم ساکت و صامت بوده و هست مگر آنکه مخصوص تسکين احباب یک کلمه اظهار رفت و حق شاهد و گواه است که آنچه گفته شد حقيقت بوده و براستی گفته و احدی از اولیای اين اطراف و آن اراضی گمان نمیکردند که از اخت چنین امری که خلاف حميت و محبت و دوستی است واقع شود بعد از ظهور اين امر سبيل را مقطوع دیدند و عمل نمودند آنچه را که کل میدانید و میدانند ديگر معلومست که چه مرتبه حزن از اين عمل بر مظلوم وارد شد و بعد به ميرزا يحيی پیوست و حال مختلف شنیده میشود معلوم نيست چه ميگويد و چه ميکند نسأل الله تبارک و تعالی ان يرجعها اليه و يؤيدها على الانابة لدى باب فضله انه هو العزيز التواب و هو المقتدر الغفار

و همچنين در مقام ديگر ميفرمايد اگر در اين حين ظاهر شود من اول عابدين و اول ساجدينم انهي يا قوم انصاف دهيد مقصود حضرت اعلى آنکه قرب ظهور ناس را از شريعته باقيه الهيه منع ننمايد چنانچه اصحاب يحيی را از اقرار به روح منع نمود مکرر فرموده و ميفرمايد بيان و آنچه در او نازل شده شما را از آن ساذج وجود و مالک غيب و شهود منع ننمايد مع اين حکم محکم اگر کسی به بيان تمسک نمايد از ظل سدره مبارکه عليها خارج است انصفوا يا قوم و لا تكونوا من الغافلين و همچنين ميفرمايد باسماء از مالک آن محتجب ممانيد حتى اسم النبي فان ذلك الاسم يخلق بقوله و همچنين در باب سابع از واحد ثانی ميفرمايد ای اهل بيان نکرده آنچه اهل فرقان کردند که ثمرات ليل خود را باطل کنيد الی ان قال عز ذکره ميفرمايد اگر بظهور او فائز شدی و اطاعت نمودی ثمره بيان را ظاهر کردی والا لائق ذکر نيستی نزد خداوند ترحم بر خود کرده اگر نصرت نمیکنی مظهر ربوبيت را محزون نکرده الی قوله جل شأنه اگر بقاء الله فائز نمیگرددی آية الله را هم محزون نکرده باشی از نفع مدتيين به بيان ميگذرد هرگاه شما از ضرر باو بگذريد اگرچه ميدانم نخواهيد کرد انهي

يا هادی گویا بسبب اين بیانات حقه است اراده نموده‌ئی بيان را محو کنی بشنو ندای مظلوم را و از اين ظلم که ارکان بيان از آن مضطربست بگذر من در چهريق نبوده‌ام و در ماکو نبوده‌ام حال ما بين مریدهای شما حرفها ظاهر شده بعينه آنچه

حزب شیعه می‌گفتند که این قرآن تمام نیست حضرات هم می‌گویند این بیان آن بیان نیست خطّ جناب آقا سید حسین موجود خطّ میرزا احمد موجود

نفسی که یک لطمه در دنیا نخورده و همیشه پنج نفس از امّاء اللّٰه نزدش بوده او را مظلوم می‌گوئی و حقّ که از اوّل عمر تا بحال دست اعدا بوده و بدترین عذابهای عالم معذب گشته باو نسبت داده‌ئی آنچه را که یهود در حقّ مسیح نگفته اسمع نداء المظلوم و لا تکن من الأخرین

و همچنین می‌فرماید چه بسا ناری را که خدا نور میکند به من یظهره اللّٰه و چه بسا نوری را که نار می‌فرماید به او و می‌بینم ظهور او را مثل این شمس در وسط السّماء و غروب کل را بمثل نجوم لیل در نهار انتهى یا عالم هل لک اذن لتسمع نداء الحقّ و تنصف فی هذا الظّهور الذّی اذ ظهر نطق الطّور قد اتی مکلمی بآیات واضحات و براهین لائحات رغماً لكلّ غافل بعید و کلّ مفتر کذاب الذّین ارادوا ان یطفئوا نور اللّٰه بمفتریاتهم و یمحوا آثار اللّٰه بغلّهم الا انّهم من الظّالمین فی کتاب اللّٰه ربّ العالمین

و همچنین می‌فرماید بیان از اوّل تا آخر مکمن جمیع صفات اوست و خزانه نار و نور او انتهى سبحان اللّٰه عرف این بیان انسان را اخذ مینماید چه که بکمال حزن می‌فرماید آنچه را که مشاهده مینماید و همچنین بجناب حرف حیّ یعنی ملا باقر علیه بهاء اللّٰه و عنایت می‌فرماید لعلّک فی ثمانیة سنة یوم ظهوره تدرک لقائه انتهى

اعرف یا هادی و کن من السّامعین انصاف ده اکثر اصحاب الهی و ادلّای حقّ شهید شدند تو هنوز موجودی آیا حفظ تو از چه بوده لعمر اللّٰه از انکار و شهادت نفوس مقدّسه از اقرار هر صاحب عدل و انصافی باین فقره گواهی میدهد چه که سبب و علّت این دو بمثابة آفتاب ظاهر و مشهود

و همچنین خطاب به دّیان مظلوم شهید می‌فرماید ستعرفنّ قدرک بقول من یظهره اللّٰه و همچنین او را حرف ثالث مؤمن به من یظهره اللّٰه فرموده بقوله و انک انت یا حرف الثّالث المؤمن بمن یظهره اللّٰه و همچنین می‌فرماید ولکنّ اللّٰه اذا شاء لیعرفنک بقول من یظهره اللّٰه حضرت دّیان که بقول نقطه روح ما سواه فداه مخزن امانت حقّ جلّ جلاله و مکمن لآلی علم اوست او را بظلمی شهید نمودند که ملاّ اعلیٰ گریست و نوحه نمود و اوست نفسی که علم مکنون مخزون را باو تعلیم فرموده و در او ودیعه گذاشته بقوله ان یا اسم الدّیان هذا علم مکنون مخزون قد اودعناک و آتیناک عزّاً من عند اللّٰه از عین فؤادک لطیف تعرف قدره و تعرّ بهائه و قد منّ اللّٰه علی نقطه البیان بعلم مکنون مخزون ما نزل اللّٰه قبل ذلك الظّهور و هو اعزّ من کلّ علم عند اللّٰه سبحانه و قد جعله حجّة من عنده بمثل ما قد جعل الآیات حجّة من عنده انتهى آن مظلوم که دارای خزینة علم الهی بود مع جناب میرزا علی اکبر از منتسبین نقطه علیه بهاء اللّٰه و رحمته و جناب آقا ابوالقاسم کاشی و جمعی دیگر بفتوای میرزا یحیی کل را شهید نمودند

یا هادی کتابش نزد تو حاضر است آنکه اسمش را مستقیظ گذارده بخوان اگرچه دیده‌ئی ولكن مکرّر مشاهده نما لعلّک تتخذ لنفسک فی خبّاء الصّدق مقاماً رفیعاً

و همچنین آقا سید ابرهیم که در باره‌اش از قلم نقطه اولی این کلمات جاری قوله تعالی ان یا خلیلی فی الصّحف و ان یا ذکری فی الکتب من بعد الصّحف و ان یا اسمی فی البیان انتهى او و دّیان را ابوالشّور و ابوالدّواهی نامیده حال انصاف ده که بر این مظلومها چه وارد شده مع آنکه یکی در خدمتش مشغول و دیگری بر او وارد باری لعمر اللّٰه باعملی عامل بوده که قلم حیا میکند از ذکرش

قدری در عصمت نقطه اولی تفکر کن ملاحظه نما چه ظاهر گشته وقتی که این مظلوم از هجرت دوساله که در صحاری و جبال سالک بود و بسبب بعضی از نفوس که مدّتها در بیابانها دویدند رجوع به دارالسلام نمود میرزا محمّد علی نامی

رشتی بحضور آمد و امام جمعی بکلمهئی نطق نمود در باره عصمت آن حضرت که فی الحقیقه حزن جمیع اقطار را اخذ نمود سبحان الله چگونه راضی شدند که باین خیانت اعظم تمسک جستند باری از حقّ میطلبیم که عامل را توفیق بخشد بر توبه و انابه آنّه هو المؤید الحکیم

و جناب دبان علیه بهاء الله و رحمته بحضور فائز مطابق آنچه از قلم نقطه اولی ظاهر شد نسأل الله ان يؤید الغافلین علی التوجّه الیه و المعرضین علی الاقبال الی شطره و المنکرین علی التصدیق علی هذا الأمر الذی اذ ظهر نطقت الأشياء کلّها قد اتی من کان مکنوناً فی کنز العلم و مرقوماً من القلم الأعلى فی الكتب و الصحف و الزبر و الألواح
در این مقام لازم شد احادیثی که در شأن این مدینه مبارکه مشرقه یعنی عکا وارد شده ذکر شود لعلک تتخذ یا هادی الی الصّدق طریقاً و الی الله سیلاً

بسم الله الرحمن الرحیم

ما ورد فی فضل عکا و البحر و عین البقر الّتی بعکا حدّثنا

عبدالعزیز بن عبدالسلام عن النبی صلی الله علیه و سلّم انه قال انّ عکا مدینه بالشّام قد اختصّها الله برحمته و قال ابن مسعود رضی الله عنه انّ النبی صلی الله علیه و سلّم قال الا انّ افضل السواحل عسقلان و انّ عکا افضل من عسقلان و فضل عکا علی عسقلان و علی جمیع السواحل کفضل محمّد علی جمیع الأنبیاء الا اخبرکم بمدینه بین جبلین فی الشّام فی وسط المرج یقال لها عکا الا و انّ من دخلها راغباً فیها و فی زیارتها غفر الله له ما تقدّم من ذنبه و ما تأخّر و من خرج منها غیر زائر الا لم یبارک الله له فی خروجه الا و انّ فیها عیناً یقال لها عین البقر من شرب منها شربةً ملأ الله قلبه نوراً و آمنه من العذاب الأكبر یوم القيامة

و عن انس بن مالک رضی الله عنه قال قال رسول الله صلی الله علیه و سلّم انّ فی السواحل مدینه معلقه تحت ساق العرش یقال لها عکا من بات فیها مرابطاً احتساباً لله تعالی کتب الله له ثواب الصّابرين و القائمین و الرّاکعین و السّاجدین الی یوم القيامة

و قال صلی الله علیه و سلّم الا اخبرکم بمدینه علی شاطئ البحر بیضاء حسن بیاضها عند الله تعالی یقال لها عکا و انّ من قرصه برغوث من براغیثها کان عند الله افضل من طعنة نافذة فی سبیل الله الا و انّ من اذن فیها کان له مدّ صوته فی الجنّة و من قعد فیها سبعة اّيام مقابل العدو حشره الله مع الخضر علیه السلام و آمنه الله من الفزع الأكبر یوم القيامة و قال صلی الله تعالی علیه و سلّم الا و انّ فی الجنّة ملوکاً و سادات و فقراء عکا ملوک الجنّة و ساداتها و انّ شهراً فی عکا افضل من الف سنة فی غیرها

و عن رسول الله صلی الله علیه و سلّم انه قال طوبی لمن زار عکا و طوبی لمن زار عکا طوبی لمن شرب من عین البقر و اغتسل من مائها فانّ الحور العین یشربن الکافور الذی فی الجنّة من عین البقر و عین سلوان و بثر زمزم طوبی لمن شرب من هؤلاء العیون و اغتسل من مائهنّ فقد حرّم الله علیه و علی جسده نار جهنّم یوم القيامة

و عن النبی صلی الله علیه و سلّم انه قال فی عکا نوافل و فواضل یخصّ الله بها من یشاء من قال فی عکا سبحان الله و الحمد لله و لا اله الا الله و الله اکبر و لا حول و لا قوّة الا بالله العلیّ العظیم کتب الله له الف حسنة و محّا عنه الف سیّئة و رفع له الف درجة فی الجنّة و غفر له ذنوبه و من قال فی عکا استغفر الله غفر الله له ذنوبه کلّها و من ذکر الله فی عکا بالعدوّ و الآصال و العشیّ و الابکار کان عند الله افضل من نقل السیوف و الرّماح و السّلاح فی سبیل الله تعالی

و قال رسول الله صلی الله علیه و سلّم من نظر بالبحر عند الزّوال و کبّر الله عند الغروب غفر الله له ذنوبه ولو كانت مثل رمل عالج و من عدّ اربعین موجة و هو یکبّر الله تعالی غفر الله له ما تقدّم من ذنبه و ما تأخّر

و قال رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَ سَلَّمَ من نظر الى البحر ليلة كاملة كان افضل من شهرين كاملين بين الركن و المقام
و من تربى في السواحل خير ممن تربى في غيرها و التائم في السواحل كالقائم في غيرها انتهى
صدق رسول الله صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَ سَلَّمَ

این سند از کتابخانه مراجع بهائی داندلو شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجه به مقررات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمایید.

آخرین ویراستاری: ۹ اوت ۲۰۲۲، ساعت ۳:۲۰ بعد از ظهر